

Tượng Đài Thuyền Nhân tại Hòa Lan

Tuần thứ 3 của tháng 9 hàng năm là ngày tổ chức Lễ Tưởng Niệm Thuyền Nhân tại Hòa Lan
Năm nay vì đại dịch COVI Vũ Hán sẽ không tiến hành tổ chức

Mục Lục

- Hình bìa** • Danny Nguyen
- 3 Quan điểm** • Suối nguồn Mẹ Cha
- 4 Thông báo - Thư mời**
- 8 Bình luận** • Thủ tướng Abe và chiến lược Ấn Độ - Thái Bình Dương
- 12 Góc nhìn bạn trẻ** • Chuyện các cậu bé con
- 14 Chủ đề** • Vốn liếng yêu thương
• Bức thư "Mùa Vu Lan"
• Kỷ vật của Ba tôi
- 20 Phỏng vấn** • Ls. Trần Quốc Hiền
- 22 Tin Tức** • Tin Sinh Hoạt Cộng Đồng • Tin Hòa Lan
Tin Thế giới • Tin Việt Nam
- 33 Truyện ngắn . truyện dịch**
• Ngàn Ánh Dương Rực Rỡ
• Vết sẹo
• Hải hành mùa đại dịch
• Như chuyện Thần Tiên
- 46 SuDoKu**
- 47 Truyền thông xã hội dân sự:**
• Đồng Tâm tội ác của Nguyễn Phú Trọng
- *Thơ** • Trần Trung Đạo • Hoài Tâm Niệm
• Trang đài • Trương Phong Ba
- 49 Phân ưu**
- 52 Lời tòa soạn**
- 53 Nhạc** • Nguyễn Quyết Thắng

Việt Nam Nguyệt San

Cơ Quan Ngôn Luận
CĐVNTNCS/HL
Vietnam Magazine
Tijdschrift van Vietnamese
Vluchtelingen in Nederland

ISSN: 0929-5151

Ban Quản Trị VNNS

Van Der Hagenstraat 711-
6717DK - Ede
Nederland

Email: vietbaohoalan@yahoo.com

Telefoon: +31 (0)318640625

IBAN: NL16 INGB 0001 5086 64

Chủ nhiệm & Chủ bút

Nguyễn Quang Kế

Thủ Quỹ

Lê Thanh Sơn

Kỹ thuật

Danny Nguyen

Phát hành

Nguyễn Hữu Phước

&

Với sự cộng tác của

• Bạch Mai • Đinh Ngọc Hiền • Đăng An • Đỗ Văn Bui • Hoài Tâm Niệm • Vành Khuyên • Lê Quang Kế • Miên Thụy • Lãng Du • Nguyễn Đắc Trung • Ngô Thụy Chương • Nguyễn Quyết Thắng • Tiểu Yên Tử • Ông Năm Chuột • Trúc Hà • Ty Na • Trần Quốc Hiền • Nguyễn Lê Hồng Hưng • Hữu Phước • Nguyễn Hoàng Nguyên • Nguyễn Hiền • Võ Đức Tiến • Thao De Wit • Ý Nga • Trang đài Nguyễn • Topa • Lê lãng Du

Lập trường

Chống bạo quyền độc tài cộng sản Hà Nội • Ủng hộ mọi tổ chức quốc gia tranh đấu cho tự do dân chủ của dân tộc

Chủ trương

Bảo tồn và phát huy văn hoá Việt • Duy trì và phát triển tình cảm tốt đẹp sẵn có giữa cộng đồng VNTNCS và nhân dân Hoà Lan • Tăng cường tình đoàn kết trong cộng đồng người Việt TNCS tại Hoà Lan • Khuyến khích và nâng đỡ người Việt hội nhập vào cuộc sống tại Hoà Lan

Quan điểm

Suối Nguồn Mẹ Cha

Ông bà ta khi xưa thường nói “Nước mắt chảy xuôi” để diễn tả tình thương của cha mẹ dành cho con mà không mong chờ đền đáp. Tình thương của cha mẹ không cân đo, không tính toán, là tình cảm thiêng liêng cao cả nhất, là tấm gương hy sinh vô bờ bến.

Ngay từ khi lọt lòng, ta đã được hưởng tình thương yêu của cha mẹ. Cho dù ta đã lớn khôn có công danh sự nghiệp, cha mẹ vẫn luôn lo lắng cho ta. Khi trở về thăm cha mẹ, ta vẫn là đứa con bé bỏng ngày nào, vẫn được hưởng đầy ắp tình thương của mẹ cha.

Nhưng có mấy khi ta tự hỏi ta đã làm gì cho cha mẹ hài lòng? Nước mắt chảy xuôi, ta trao hết tình thương của mình cho con cái của ta. Bao nhiêu tình thương ta thừa hưởng của mẹ cha được trao gửi tiếp cho đàn con ta.

Vu Lan lại về, ngày rằm tháng bảy Vu Lan là ngày báo hiếu cha mẹ hiện tiền và tưởng nhớ cha mẹ quá vãng cùng tổ tiên gia tộc. Trong mùa Vu Lan, người Phật tử đến chùa lễ Phật để cùng nhau hướng tâm thành tưởng nhớ công ơn sinh thành dưỡng dục của mẹ cha, đồng thời góp phần nguyện cầu cho cha mẹ hiện tiền phước thọ Khang an, cho Cửu Huyền Thất Tổ siêu sanh về cõi Phật.

Vào chùa nhìn hình tượng Đức Quan Thế Âm, tâm hồn ta rộn lên niềm an lạc. Ngài hiện thân là một người mẹ hiền luôn mở rộng vòng tay cứu vớt chúng sanh khi hoạn nạn, ngài là biểu hiện của đức tính từ bi của người mẹ.

Đối với người Việt Nam, chữ hiếu là đức tính đứng đầu, là căn bản đạo đức con người. Ý thức được tầm quan trọng của sự hiếu thảo đối với cha mẹ, người Việt cũng không quên ơn ông bà, gia tộc và tổ tiên. Chúng ta luôn mong muốn có cha mẹ, ông bà tham dự vào cuộc sống của chúng ta. Điều đó được thể hiện qua những lễ mừng thọ, lễ cúng giỗ, lễ giỗ tổ Hùng Vương. Có ông bà cha mẹ mới có ta, có tổ tiên mới có dân tộc, đất nước.

Với tấm lòng luôn ghi nhớ công ơn tổ tiên đã xả thân lập quốc và hy sinh thân mình để giữ vững sơn hà. Chúng ta cố gắng sống sao cho “vẻ vang nòi giống; xứng danh nghìn năm dòng giống Lạc Hồng”.

Ta có được hình hài là do cha mẹ, ta có được quá khứ và cuộc sống hiện tại là nhờ gia đình, nhờ giáo dục và nhờ việc làm của chính bản thân. Để đền đáp công ơn cha mẹ, để không phụ lòng tổ tiên và để tạo nghiệp lành cho chính mình, ta có nhiệm vụ phải hành động lành thiện trong cuộc sống của mình hiện tại và tương lai.

Diệu Đức

Cộng Đồng Việt Nam Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan
Associatie Van Vietnamese Vluchtelingen in Nederland (AVVN)
Vietnamese Association of Political Refugees in The Netherlands
Van der Hagenstraat 711- 6717DK – Ede – Nederland, Tel +31(0)318640625
IBAN: NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v AVVN
Website: www.congdonghoalan.com, E-mail : quangkenguyen@hotmail.com

Ede ngày 6 tháng 9 năm 2020

Thông báo kết quả bầu cử
Ban Chấp Hành Cộng Đồng VNTNCS/HL
Nhiệm Kỳ 2020 - 2023

Kính gửi,

- Quý đại diện tinh thần các Tôn Giáo,
- Quý Hội Đoàn, Tổ Chức, đảng phái
- Quý vị thân hào nhân sĩ,
- Cùng tất cả quý đồng hương.

Kính thưa quý vị,

Buổi họp bầu BCH/CĐ được tổ chức vào ngày 06/9/2020 tại hội trường Fort Vreeswijk 1 – ZZ Nieuwegein từ 13 giờ đến 17 giờ.

Qua phần Ủy Ban Bầu Cử giới thiệu danh sách các ứng cử viên

- Bà Nguyễn Tuyết Lê
- Ông Lưu Phát Tấn
- Ông Nguyễn Khải Trí
- Ông Nguyễn Đắc Trung
- Ông Nguyễn Hữu Phước

Sau khi ủy ban bầu cử phát phiếu bầu cử và số phiếu sau khi được kiểm tra khi nhận lại, 5 thành viên có tên trên được chính thức tín nhiệm vào BCH/CĐ cho nhiệm kỳ 2020-2023.

5 thành viên Tân BCH sẽ có buổi họp riêng với nhau để phân công lãnh nhận trách nhiệm và thông báo sau để tiến hành thủ tục nhận bàn giao trong thời gian tới.

Trân trọng thông báo.

TM/BCH/CĐVNTNCS/HL

Nguyễn Quang Kế
Chủ tịch

THÔNG BÁO

Ngày 24 tháng Tám, 2020

Kính gửi Quý Vị đại diện các cơ quan Truyền Thông và các Đoàn Thể, Tổ Chức

V/v Hơn 80 Cộng Đồng, Đoàn Thể Đứng Tên Trong Lá Thư Chung Gửi Ngoại Trưởng Anh Quốc, Nhật Bản và Ấn Độ về tình hình Biển Đông

Kính thưa quý vị,

Ngày 13 tháng Bảy, Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ đã công bố bản Tuyên Bố coi các yêu sách của Trung Cộng trên Biển Đông là hoàn toàn phi pháp. Mười ngày sau, chính phủ Úc Châu cũng đã gửi Công hàm đến Tổng Thư Ký Liên Hiệp Quốc nhấn mạnh rằng qua phán quyết Tòa Trọng Tài Thường Trực (PCA) vào năm 2016, Trung Quốc không có “quyền lịch sử” ở Biển Đông và chủ trương “đường chín đoạn” là không có cơ sở pháp lý.

Hoa Kỳ và Úc Châu là hai quốc gia cùng với Nhật Bản, Ấn Độ nằm trong Bộ Tứ (Quadrilateral Alliance) đang liên kết trong chiến lược bảo vệ sự ổn định và hòa bình khu vực Ấn Độ – Thái Bình Dương. Nước Anh tuy nằm ở Âu Châu nhưng là quốc gia có nhiều gắn bó với Á Châu, nhất là với Hong Kong, đồng thời dự tính đưa Hàng Không Mẫu Hạm của Anh về tuần tra tại Biển Đông.

Nếu Nhật Bản, Ấn Độ và Anh kết hợp với Hoa Kỳ và Úc Châu lên tiếng mạnh mẽ về Biển Đông, chắc chắn sẽ không chỉ tác động lên nhiều quốc gia khác quan tâm vào việc chống lại sự hung hăng và xâm lấn của Trung Quốc, mà còn hỗ trợ trực tiếp lên các quốc gia như Việt Nam, Mã Lai, Phi Luật Tân có tư thế mạnh hơn để đối đầu với sự bành trướng của Trung Quốc ở Biển Đông.

Trong tinh thần đó, một cuộc vận động giữa một số Cộng Đồng, Đoàn Thể tại hải ngoại nhằm thực hiện một Lá Thư Chung để gửi đến Bộ Ngoại Giao Anh Quốc, Nhật Bản và Ấn Độ kêu gọi các quốc gia này cùng lên tiếng như Hoa Kỳ và Úc Châu đã làm.

Lá Thư Chung đã có hơn 80 Đoàn Thể, Cộng Đồng tại Âu Châu, Úc Châu, Hoa Kỳ, Canada, Nhật Bản ký tên chung, và đã gửi trực tiếp đến Bộ Ngoại Giao Anh Quốc, Ấn Độ và Nhật Bản vào ngày 24 tháng Tám, 2020. Đồng thời, một số đoàn thể ký tên ở Nhật Bản đã hẹn gặp Bộ Ngoại Giao Nhật vào lúc 1 giờ 30 chiều ngày 24 tháng 8, giờ Tokyo, để trao Lá Thư Chung và vận động chính phủ Nhật Bản chính thức bác bỏ những yêu sách của Trung Quốc tại Biển Đông.

Chúng tôi mong mọi quý vị cùng tiếp tay phổ biến Lá Thư Chung này một cách rộng rãi ở trong và ngoài Việt Nam, để góp phần tạo những thay đổi tốt đẹp tại Việt Nam và gia tăng bảo vệ chủ quyền của đất nước.

Thay mặt các Đoàn Thể, Cộng Đồng ký tên vào Lá Thư Chung,

Đảng Việt Tân

Mọi chi tiết xin liên lạc Hoàng Tứ Duy: +1 202-596-7951

(Đính kèm: Lá Thư Chung)

===

Lá Thư Chung của hơn 80 Cộng Đồng, Đoàn Thể gửi Bộ Trưởng Ngoại Giao Anh, Nhật Bản và Ấn Độ

Ngày 24 tháng 8 năm 2020

Dân Biểu Dominic Raab**Bộ Trưởng Ngoại Giao và Khôi Thịnh Vương Chung Sự Vụ**

King Charles Street

Whitehall, Westminster

London SW1A 2AH, United Kingdom

Ông Motegi Toshimitsu**Bộ Trưởng Ngoại Giao**

2-2-1 Kasumigaseki, Chiyoda-ku,

Tokyo 100-8919, Japan

Tiến sĩ Subrahmanyam Jaishankar**Bộ Trưởng Ngoại Giao**

E Block, Central Secretariat, New Delhi

Delhi 110001, India

V/v: Bác bỏ yêu sách của Trung Quốc tại Biển Đông

Thưa Quý Bộ Trưởng,

Chúng tôi, những tổ chức ở khắp nơi trên thế giới ký tên dưới đây khẩn thiết kêu gọi Quý Vị, tiếp theo những tuyên bố của các chính phủ Hoa Kỳ và Úc Châu, hãy bác bỏ những yêu sách tùy tiện của Trung Quốc tại Biển Đông.

Là những quốc gia dân chủ vùng biển, Vương Quốc Anh, Nhật Bản, và Ấn Độ cùng có vai trò chủ chốt trong việc bảo vệ hòa bình và sự ổn định trong vùng qua việc củng cố sự tôn trọng những quy định luật pháp quốc tế. Yêu sách “đường chín đoạn” của Trung Quốc rõ ràng là bất hợp pháp, vi phạm Công Ước về Luật Biển của Liên Hiệp Quốc (UNCLOS). Điều này đã được tái xác định bởi phán quyết của Tòa Hòa Giải Thường Trực vào năm 2016 rằng yêu sách “đường chín đoạn” và “quyền lịch sử” của Trung Quốc không có giá trị.

Các cường quốc dân chủ cần phải cương quyết chống lại sự hung hăng và xâm lấn của Trung Quốc. Chúng tôi kêu gọi các chính phủ của Quý Vị kết hợp với Hoa Kỳ và Úc Châu chính thức bác bỏ những yêu sách của Trung Quốc tại Biển Đông để tái lập nền móng cho một vùng Ấn Độ – Thái Bình Dương tự do, cởi mở và an toàn.

Ký tên,

Âu Châu:

- AfricaHongKongFrance (AHKF), Fabienne Engo và Alice Cheung, Đại diện
- Cộng Đoàn Công Giáo Việt Nam tại Thụy Sĩ, Lm Giuse Phạm Minh Văn, Đại diện
- Cộng Đồng người Việt tỵ nạn cộng sản tại Hòa Lan, Nguyễn Quang Kế, Chủ tịch
- Cộng Đồng Việt Nam tại Liège, Lê Hữu Đào, Chủ tịch
- Diễn Đàn Hoà Bình tại Na Uy, Nguyễn Đức Thiện, Đại diện
- Gia đình Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hòa tại Hòa Lan, Trần Văn Thắng, Chủ tịch
- Hội Ái Hữu Người Việt Miền Trung Tỵ Nạn Cộng Sản tại Âu Châu, Nguyễn Minh Chính, Chủ tịch
- Hội Anh Em Dân Chủ, Nguyễn Văn Đài, Chủ tịch
- Hội Bảo Tồn Truyền Thống Moss Rygge, Trần Bửu Thọ, Đại diện
- Hội Chuyên Gia Việt Nam tại Vương Quốc Bỉ, Ts Nguyễn Mộng Châu, Chủ tịch
- Hội Cựu Quân Nhân QLVNCH tại Thụy Sĩ, Trần Hữu Kinh, Chủ tịch
- Hội Người Việt Hjørring Đan Mạch, Phạm Cúc, Chủ tịch
- Hội Người Việt Tự Do Đan Mạch, Nguyễn Thị Kim Hương, Chủ tịch
- Hội Người Việt Tự Do tại Liège, Nguyễn Xuân Thuán, Chủ tịch
- Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Stavanger, Minh Michael Nguyễn, Chủ tịch
- Hội Người Việt Tự Do tại Bỉ, Nguyễn Đức Hồ, Chủ tịch
- Hội Người Việt Tự Do tại Lausanne/Thụy Sĩ, Trần Xuân Sơn, Đại diện
- Hội Sinh Viên Pháp cho một Tây Tạng Tự Do, Yangkey, Chủ tịch
- Liên Đoàn Công Giáo Việt Nam tại Đức, Dr Phạm Duy Vũ, Chủ tịch
- Liên Hội Người Việt Tỵ Nạn tại Cộng Hòa Liên Bang Đức (đại diện 24 Hội Đoàn tại Đức), Bs Hoàng Thị Mỹ Lâm, Chủ Tịch
- Phong Trào Dân Quyền Anh Quốc, Phạm Văn Chính, Chủ tịch
- Phong Trào Vovinam- Việt Võ Đạo Vương Quốc Bỉ, Võ Tân Tiến, Chủ tịch
- Radio VNHN ÂU Châu, Đinh Kim Tân, Chủ tịch

Canada:

- Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Ottawa, Nguyễn Ha Nguyên, Chủ Tịch
- Đoàn Thanh Niên Phan Bội Châu Toronto, Trần May, Chủ Tịch
- Hiệp Hội Đồng Turkestan Canada, Tuyghun Abduweli, Chủ Tịch
- Hội Cựu Quân Nhân Quân Lục Việt Nam Cộng Hòa Ontario, Đồng Văn Minh, Chủ Tịch
- Hội Thanh niên Tây Tạng khu vực Toronto, Sunny Sonam, Chủ Tịch
- Liên Đoàn Dân Chủ cho Trung Quốc, Sheng Xue, Chủ Tịch
- Liên Kết Canada-Hồng Kông, Gloria Fung, Chủ Tịch
- Nhóm hành động Hồng Kông Toronto, Mimi Lee, Chủ Tịch
- Tu Viện Trúc Lâm Canada, Thượng Tọa Thích Pháp Hoa, Viện Chủ
- VOICE Canada, Đỗ Kỳ Anh, Chủ Tịch

Hoa Kỳ:

- Câu Lạc Bộ Nhà Báo Tự Do, Nguyễn Văn Hải, Đại diện
- Cộng Đồng Người Việt Nam Tại Massachusetts, Nguyễn H Khang, Phó Chủ tịch
- Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Houston và Vùng Phụ Cận, Trần Quốc Anh, Chủ tịch

- Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Nam Cali, Phát Bùi, Chủ tịch
- Cộng Đồng Người Việt Quốc Gia Tampa Bay, Nguyễn Tấn Lộc, Chủ tịch
- Cộng Đồng Người Việt Ty Nạn Hại Los Angeles, Nguyễn Thành Long, Chủ tịch
- Cộng Đồng Việt Nam San Diego, Kim-Trang Đặng, Chủ tịch
- Cộng Đồng Việt Nam Tự Do Hawaii, Paul Hạnh Nguyễn, Chủ tịch
- Đài SBTN, Trúc Hồ, Tổng Giám Đốc
- Đảng Việt Tân, Đỗ Hoàng Điềm, Chủ tịch
- Đạo Cao Đài, Tuy Trinh, Phó Chủ tịch
- Đoàn Thanh Niên Phan Bội Châu Nam Cali, Christy Đặng, Chủ tịch
- Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo Tại San-Leon, Huỳnh Công Tử, Chủ tịch
- Hội Ái Hữu Cảnh Sát Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa Massachusetts USA, Nguyễn Ngon, Chủ tịch
- Hội Ái Hữu Không Quân Tại Orlando, Nguyễn Văn Nhu, Chủ tịch
- Hội Cảnh Sát Quốc Gia Việt Nam Cộng Hòa Tại Orlando, Hồ Văn Tu, Chủ tịch
- Hội Cao Niên Orlando, Huỳnh Thanh Nhon, Chủ tịch
- Hội Cựu Quân Nhân Orlando, Bùi Quang Dũng, Chủ tịch
- Hội Cựu Quân Nhân Việt Nam Tại San Francisco, Phú Nguyễn, Chủ tịch
- Hội Cựu Sinh Viên Sĩ Quan Đại Học Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt, Lê Sơn, Chủ tịch
- Hội Đền Hùng San Diego, Hoach Tran, Chủ tịch
- Hội Nghệ Thuật Tự Do Tại Orlando, Nguyễn Thanh Ngọc, Chủ tịch
- Hội Người Việt Quốc Gia Vùng Hoa Thịnh Đốn, Cuong Đình, Chủ tịch
- Hội Phụ Nữ Cờ Vàng Vùng New England, Ngọc Thanh, Chủ tịch
- Hội Phụ Nữ Massachusetts, Diane Huỳnh Thu Diệp, Chủ tịch
- Hội Phụ Nữ Tại Đông Vịnh, Loan Do, Chủ tịch
- Hội Pine Hill Orlando, Phạm Ngọc Cữu, Chủ tịch
- Hội Văn Hóa Giáo Dục Việt Mỹ Vùng Vịnh, Trần Thanh, Chủ tịch
- Khu Hội Chính Trị Người Việt Vùng Đông Vịnh, Trần Thanh, Phó Chủ tịch
- Khu Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị Stockton, Nguyễn Viết Quy, Chủ tịch
- Khu Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị Tại Houston, Nguyễn Thục, Chủ tịch
- Liên Hội Cựu Chiến Sĩ VNCH Vùng Hoa Thịnh Đốn và Phụ Cận, Đoàn Hữu Định, Chủ tịch
- Liên Ủy Ban Chống Cộng Sản Và Tay Sai, Phan Kỳ Nhơn, Chủ tịch
- Thiền Viện Chân Nguyên – San Jose, Thượng Tọa Thích Pháp Đăng, Viện Chủ
- Tổng Liên Đoàn Lao Động Việt Nam Hải Ngoại, Dương Đại Hải, Chủ tịch
- Trung Tâm Cộng Đồng Người Việt Vùng Atlantic County NJ, Nguyễn Tấn Anh Phi, Chủ tịch

Nhật Bản:

- Hiệp Hội người Việt tại Nhật, Nguyễn Phương Khanh, Hội trưởng
- Hội nghiên cứu các vấn đề về Biển Đông
- Phong trào phản đối Trung Cộng, Nguyễn Hà Kiến Quốc, Phát Ngôn Nhân

Úc:

- Cộng Đồng Người Việt Tự Do Liên Bang Úc Châu, Nguyễn Văn Bon, Chủ Tịch
- Cộng Đồng Người Việt Tự Do Úc Châu/Tiểu Bang Nam Úc, Nguyễn Văn Phụng, Chủ Tịch
- Cộng Đồng Người Việt Tự Do Úc Châu/Tiểu Bang New South Wales, Paul Huy Nguyễn, Chủ Tịch
- Cộng Đồng Người Việt Tự Do Úc Châu/Tiểu Bang Queensland, Bùi Trọng Cường, Chủ Tịch
- Cộng Đồng Người Việt Tự Do Úc Châu/Tiểu Bang Tây Úc, Nguyễn Anh Dũng, Chủ Tịch
- Cộng Đồng Người Việt Tự Do Úc Châu/Tiểu Bang Victoria, Nguyễn Văn Bon, Chủ Tịch
- Cộng Đồng Người Việt Tự Do Úc Châu/Vùng Lãnh Thổ Bắc Úc, Hoàng Văn Hữu, Chủ Tịch
- Cộng Đồng Người Việt Tự Do Úc Châu/Vùng Lãnh Thổ Thủ Đô ACT, Lê Công, Chủ Tịch
- Giáo Hội Phật Giáo Hòa Hảo Tiểu Bang Queensland/Úc Châu, Nguyễn Thành Nương, Hội trưởng
- Hội Cựu Quân Nhân Việt Nam Cộng Hòa/Liên Bang Úc Châu, Võ Minh Cường, Chủ Tịch
- Hội Cựu Quân Nhân Việt Nam Cộng Hòa/Tiểu Bang Nam Úc, Ninh Duy Định, Chủ Tịch
- Hội Cựu Quân Nhân Việt Nam Cộng Hòa/Tiểu Bang New South Wales, Võ Minh Cường, Chủ Tịch
- Hội Phụ Nữ Việt Nam Tiểu Bang Queensland/Úc Châu, Nguyễn Từ Hương Mai, Hội trưởng
- Trường Việt Nam Canberra, Lữ Huyền, Hiệu trưởng
- Vietnam Sydney Radio, Đoàn Kim, Giám Đốc

Bình luận

Thủ Tướng Abe và chiến lược ‘Ấn Độ – Thái Bình Dương’

Theo như dự trù, tháng Chín này, Thủ Tướng Abe sẽ có cuộc họp trực tuyến với Thủ Tướng Modi của Ấn Độ để hai phía cùng ký một hiệp định về hậu cần cho quân đội (India-Japan Acquisition and Cross-Servicing Agreement) nhằm tăng cường sự hợp tác giữa Nhật Bản và Ấn Độ trong chiến lược “Ấn Độ – Thái Bình Dương.” Việc từ chức đột ngột của Thủ Tướng Abe vì lý do sức khỏe hôm 28 tháng Tám, đã khiến cho dư luận quốc tế quan ngại là liệu chính phủ mới của Nhật Bản có quyết tâm theo đuổi đường lối đối ngoại cứng rắn như Thủ Tướng Abe hay không?

Hiệp định về hậu cần này được bắt đầu thảo luận từ sau chuyến viếng thăm Nhật Bản lần đầu tiên của Thủ Tướng Modi vào ngày 29 tháng Mười, 2018. Sau hơn một năm đàm phán, hai phía đã đồng ý mua lại và cung cấp dịch vụ chéo (Acquisition and Cross-Servicing Agreement- ACSA), cho phép quân đội Ấn Độ và Lực Lượng Phòng Vệ Nhật Bản (JSDF) sử dụng căn cứ của nhau để hỗ trợ hậu cần. Cụ thể là qua ACSA, hải quân Ấn Độ có thể tiếp cận căn cứ của Nhật ở Djibouti, ngược lại Lực Lượng Phòng Vệ Hải Quân Nhật được phép sử dụng các căn cứ quân sự của Ấn Độ trên quần đảo Andaman và Nicobar nằm ở Ấn Độ Dương, gần eo biển Malacca.

Đây có thể coi là một nỗ lực hy hữu đối với Nhật Bản vì từ năm 1989 sau khi khối Liên Xô tan rã, nước Nhật trải qua hơn 10 đời thủ tướng, nhưng đa số không trụ được lâu vì loay hoay giải quyết tình trạng suy thoái kinh tế triền miên và duy trì mối quan hệ cố hữu với Hoa Kỳ mà thôi. Chỉ có Thủ Tướng Abe không chỉ ngồi ghế thủ tướng lâu nhất với 8 năm liên tục từ ngày 26 tháng Mười Hai, 2012 đến 28 tháng Tám, 2020 nhờ vào chính sách cải cách kinh tế, nổi tiếng với tên gọi Abenomics, nhằm khắc phục “giảm phát” (deflation), kích thích tài khóa (fiscal stimulus) và cải cách cơ cấu để tăng trưởng (pro-growth structural reforms). Ông Abe còn được ghi nhận về nỗ lực đưa nước Nhật ra đóng góp với cộng đồng thế giới trong vai trò “một cường quốc Á Châu có trách nhiệm.”

Hai nỗ lực đối ngoại mà Thủ Tướng Abe đã dành hết tâm trí và công sức đóng góp cho khu vực Á Châu là Hiệp Định Mậu Dịch Xuyên Thái Bình Dương (TPP) và chiến lược “Ấn Độ – Thái Bình Dương.”

Đương nhiên hai nỗ lực này cũng là nhằm nâng cao vị trí quốc tế của Nhật Bản, và là động lực chính yếu để ông Abe thúc đẩy Quốc Hội sửa đổi Hiến Pháp bằng cách bỏ điều 9 trong Hiến Pháp 1947

(cam kết Nhật Bản không phát động mọi cuộc chiến và vì thế không được duy trì quân đội), để Nhật Bản có thể xây dựng một lực lượng quân đội thay vì chỉ được phép duy trì lực lượng tự vệ.

Tuy Thủ Tướng Abe không thành công trong việc cải sửa Hiến Pháp, nhưng việc Quốc Hội vào tháng Chín, 2015 đồng ý sửa một số luật nhằm tăng cường vai trò của Lực Lượng Tự Vệ Nhật Bản là một bước tiến tốt, cho phép lực lượng này có thể bảo vệ các đồng minh trong trường hợp họ bị tuyên chiến, bất chấp sự lo ngại và phản đối mạnh mẽ của Trung Quốc, Nam Hàn và Bắc Triều Tiên.

Đối với chiến lược “Ấn Độ – Thái Bình Dương,” Thủ Tướng Abe là người đầu tiên khởi xướng Đối Thoại An Ninh Bốn Bên (Quad) giữa Nhật, Mỹ, Úc và Ấn Độ trong nhiệm kỳ thủ tướng lần thứ nhất từ tháng Chín, 2006 đến tháng Chín, 2007, nhưng rồi phải từ chức như hiện nay vì chứng bệnh hiểm ác “viêm đại tràng” tái phát. Vào lúc đó, Thủ Tướng Abe cho rằng tương lai của khu vực Á Châu Thái Bình Dương không thể phát triển và trở thành đầu tàu của Thế Giới, nếu không nối kết với khu vực Ấn Độ Dương và để xây dựng khu vực này ổn định, trách nhiệm đặt trên vai của 4 quốc gia mà ngày hôm nay gọi chung là Bộ Tứ (Nhật, Úc, Ấn, Mỹ). Điều này được Thủ Tướng Abe khẳng định khi phát biểu tại Quốc Hội Ấn Độ trong chuyến viếng thăm ba ngày vào tháng Tám, 2007 khi tuyên bố: “Ấn Độ – Thái Bình Dương đang mang lại mối quan hệ tay đôi năng động như đại dương của tự do và thịnh vượng trong thế kỷ 21.”

Sau gần 5 năm trị bệnh, ông Abe trở lại chính trường và được bầu làm thủ tướng lần thứ hai vào ngày 26 tháng Mười Hai, 2012. Trong thời kỳ đầu, do vấn đề xung đột quần đảo Senkaku và vấn đề lịch sử giữa Nhật và Trung Quốc nên Thủ Tướng Abe đã chọn thái độ cứng rắn đối với Bắc Kinh, đồng thời Nhật Bản đã dành nhiều nỗ lực hợp tác và viện trợ một số nước trong khối ASEAN, đặc biệt là Việt Nam cũng như hợp tác với Tổng Thống Obama đẩy mạnh việc đàm phán Hiệp Định Đối Tác Xuyên Thái Bình Dương (TPP).

Nếu “Ấn Độ – Thái Bình Dương” là vành đai tạo dựng kỷ nguyên mới cho Á Châu trong Thế Kỷ 21, thì TPP theo quan điểm của Thủ Tướng Abe, là sân chơi với một loạt những “chuẩn mực hành động và ứng xử” tiên tiến, không chỉ về thương mại mà bao gồm cả công nghệ, nghiệp đoàn, lao động, đầu tư, giáo dục, du lịch,... và sẽ là thước đo mới cho những giao thương giữa các nước, giữa các khu vực trong tương lai. Vì thế mà Thủ Tướng Abe đã vận động Quốc Hội Nhật Bản là quốc gia đầu tiên phê chuẩn Hiệp định TPP sau khi 12 nước chính thức thông qua vào ngày 4 tháng Hai, 2016 tại New Zealand. Tuy nhiên, ngày 30 tháng Giêng, 2017, Hoa Kỳ chính thức tuyên bố rút lui khỏi Hiệp Định TPP đã khiến cho Thủ Tướng Abe không chỉ thất vọng mà còn suy sụp tinh thần.

Cựu Thủ Tướng Úc Malcolm Turnbull (nhiệm kỳ từ 15/9/2015 – 24/8/2018) đã là người tích cực hỗ trợ và đồng hành với Thủ Tướng Abe vào lúc đó. Theo lời kể của cựu Thủ Tướng Malcolm Turnbull, hầu hết mọi người, kể cả Thủ Tướng Abe, đều coi như thỏa thuận TPP đã chết; nhưng ông Malcolm Turnbull cho rằng 11 nước còn lại vẫn phải tiến hành dù không có Hoa Kỳ và đã thuyết phục được ông Abe sẵn sàng “lãnh đạo” để làm sống lại TPP-11.

May mắn thay, 11 quốc gia còn lại gồm Úc, Việt Nam, New Zealand, Mexico, Peru, Canada, Nhật Bản, Malaysia, Singapore, Brunei, Chile đồng ý tiếp tục đàm phán trong khuôn khổ của 11 nước và hẹn nhau ký kết vào tháng Mười Một, 2017 nhân Hội Nghị APEC tổ chức tại Đà Nẵng. Nhưng theo ông Malcolm Turnbull thì đến giờ phút cuối, Canada từ chối tham dự cuộc họp chung, khiến cho đại diện các nước thêm một lần nữa thất vọng. Nhưng thái độ của Thủ Tướng Abe lần này lại khác, ông không giận hay bất bình mà cố gắng thuyết phục các quốc gia tiếp tục duy trì dù là TPP-10 hay TPP-9, vì hiệp định này có lợi trên hai mặt kinh tế và an ninh chiến lược vào lúc này.

Cuối cùng sau những vận động từ phía Nhật Bản và Úc Châu, chính quyền Thủ Tướng Justin Trudeau của Canada đã quay trở lại và hiệp định đã được ký vào tháng Ba, 2018 với tên mới là Hiệp Định Đối Tác Toàn Diện và Tiến Bộ Xuyên Thái Bình Dương (Comprehensive and Progressive Agreement for Trans-Pacific Partnership – CPTPP).

Cựu Thủ Tướng Malcolm Turnbull đã viết về Thủ Tướng Abe như sau: “Hiệp định CPTPP nếu không có tầm nhìn chiến lược và quyết tâm từ phía Thủ Tướng Abe, chắc chắn nó đã chết. Thỏa thuận này đã bất chấp làn sóng đang lớn mạnh của chủ nghĩa bảo hộ; nhưng sự ra đời của CPTPP đồng nghĩa

với nhu cầu của thời đại, mà các quốc gia khác, bao gồm cả Hoa Kỳ, sẽ có thể tham gia theo thời gian khi thấy rõ tầm chiến lược của 'Ấn Độ – Thái Bình Dương' trong những năm trước mắt."

Nay tầm nhìn "Ấn Độ – Thái Bình Dương" đang trở thành hiện thực. Trong bối cảnh Trung Quốc trở dậy và đe dọa đảo lộn trật tự thế giới, khiến đa số các quốc gia đều bối rối trước sự xung đột ngày một gay gắt giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc, thì vai trò của Nhật Bản tại khu vực Ấn Độ – Thái Bình Dương càng quan trọng hơn. Trong tám năm cầm quyền, Thủ Tướng Abe đã nổi lên như một lãnh đạo có tầm nhìn chiến lược của Á Châu nói riêng và thế giới nói chung.

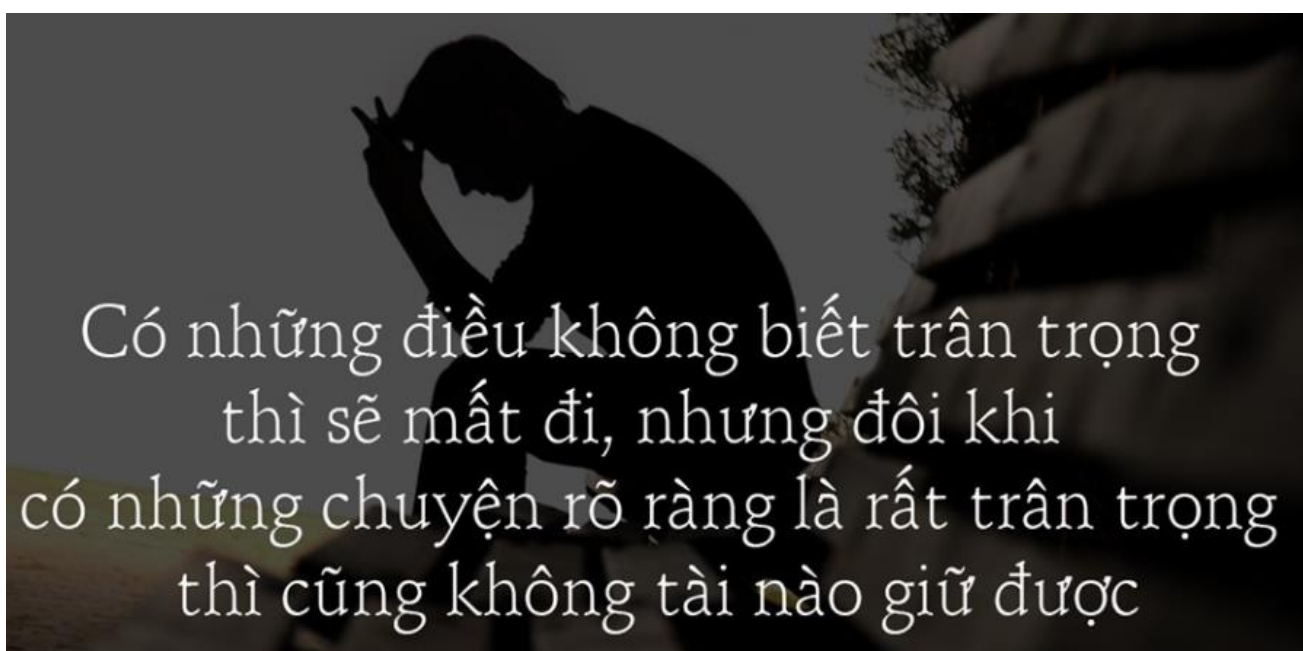
Việc Thủ Tướng Abe từ chức vào lúc này không chỉ là điều đáng tiếc trong lúc thế giới đang biến động khó lường, mà còn để lại một khoảng trống chính trị rất lớn tại Nhật Bản khi những người kế thừa chưa được chuẩn bị.

Hiện có ba nhân vật đang chuẩn bị cho cuộc đua ghế thủ tướng sẽ chính thức quyết định trong cuộc họp bất thường của Quốc Hội vào ngày 16 tháng Chín. Nhưng trước đó, ba nhân vật gồm ông Shigeru Ishiba, cựu Bộ Trưởng Quốc Phòng; ông Fumio Kishida, cựu Bộ Trưởng Ngoại Giao; và ông Yoshihide Suga, Chánh Văn Phòng Nội Các sẽ phải trải qua cuộc bầu cử chức chủ tịch đảng Tự Do Dân Chủ (LDP) vào ngày 14 tháng Chín. Tân chủ tịch LDP đương nhiên sẽ là thủ tướng, vì LDP chiếm quá bán trong Quốc Hội.

Cả ba nhân vật này có khuynh hướng khác nhau: Cựu Bộ Trưởng Quốc Phòng Shigeru Ishiba, luôn luôn đối nghịch với Thủ Tướng Abe và cho rằng Nhật Bản phải duy trì sự hữu nghị với Trung Quốc để thúc đẩy giao thương kinh tế. Trong khi đó, Chánh Văn Phòng Nội Các Yoshihide Suga thì tiếp tục kế thừa các chính sách của Thủ Tướng Abe, đặc biệt duy trì chính sách kinh tế Abenomics và đẩy mạnh chiến lược "Ấn Độ – Thái Bình Dương." Và, trong khi đó, cựu Ngoại Trưởng Fumio Kishida thì không có chủ trương rõ ràng, chọn lối trung dung ở giữa trước sự xung đột gay gắt giữa Mỹ và Trung Quốc hiện nay.

Theo kết quả thăm dò của giới truyền thông Nhật thì hiện có 5 trong 7 hệ phái lớn của đảng LDP chính thức ủng hộ Chánh Văn Phòng Nội Các Yoshihide Suga vì không muốn có những thay đổi về đường lối đối ngoại vào lúc này. Ai lãnh đạo cường quốc kinh tế thứ ba này trên thế giới chắc chắn sẽ có ảnh hưởng quan trọng tới tình hình trong khu vực giữa những căng thẳng hiện nay và hệ quả kéo dài của dịch COVID-19.

Lý Thái Hùng

Góc bạn trẻ

chuyện các cậu bé con

Trangđài Glassey-Trànguyễn
(riêng tặng 'Cậu bé con' của tôi)

học ăn, học nói, học gói, học mở

*Hỡi các cậu bé con
Tuổi các cậu còn son
Các cậu hãy chăm học
Có học mới nên khôn*

Có hai cái học khác nhau: học ở trường đời, và học ở trường lớp. Có những điều, thầy cô và phụ huynh có cố công hướng dẫn đi nữa, nhưng chính các thiếu niên phải trải qua những kinh nghiệm tùy theo lứa tuổi của mình để thành nhân. Trong xã hội hôm nay, bài học nhân bản đôi khi phải đi ăn mày trên một mảnh đất thu hẹp vì thế giới tuổi thơ hiện đại đã bị máy móc hóa nhiều. Nhiều trường hợp báo động về trẻ em nghiện ngập internet và trò chơi điện tử đã khiến cho các bậc phụ huynh lo sợ cho tình trạng sức khỏe tinh thần và tâm trí của con em.

Một phương cách để dung hòa sự xung khắc 'mới cũ' trong đời sống tân tiến của thế kỷ 21 là khuyến khích và hướng dẫn con em đi vào những phương cách và đề tài giải trí khác. Chúng ta cùng tìm hiểu hai tác phẩm dành cho thiếu nhi ở hai lục địa và hai thời điểm khác nhau, để thử xem ngoài các trò chơi công nghệ hóa, những sinh hoạt nào có thể đóng góp cho quá trình phát triển hài hòa và lành mạnh của thanh thiếu niên.

giấc mơ hải tặc

Tom Sawyer, 1876, là một sách truyện trẻ em kinh điển của văn hào Mark Twain, và được tác giả ưu ái gọi là "hymn' to boyhood" ('bài thánh ca' cho tuổi nam ấu). Tuy chỉ là tác phẩm thứ hai của Twain, nhưng ông đã rất nổi tiếng vào thời điểm ấy, đặc biệt là vì lối hành văn dí dỏm và tài kể chuyện rất thu hút của mình. Tom Sawyer được nhiều độc giả thuộc mọi lứa tuổi ưa thích qua nhiều thời đại, và có mặt ở mọi thư viện tại Mỹ.

Câu chuyện xoay quanh đời sống của một cậu bé mồ côi lớn lên cùng dì Polly trên sông nước của vùng Mississippi. Tom nghịch ngợm, ngỗ ngáo, ngang ngược, và rất bạo gan. Không có chuyện gì Tom không dám làm, và kiên trì làm đến nơi đến chốn. Mark Twain có tài giữ độc giả bằng những câu chuyện đan chéo nhau: chuyện mê tín dị đoan, chuyện cậu bé hỉ mũi chưa sạch tỏ tình,

chuyện 'anh hùng cứu mỹ nhân' (Tom chịu đòn thay cho Becky khi cô bé lỡ tay xé rách sách vở của thầy giáo), chuyện bầy con nít học làm hải tặc. Một thế giới trẻ con nhộn nhịp, hào hứng, đáng yêu, và đong đầy những chuyện đáng kể của tuổi mới lớn.

Một điều rất đáng chú ý là mỗi lần có một đứa trẻ đi lạc, cả làng lo lắng đổ xô đi tìm. Trong cái hoang dã của một miền đất mới phiêu thai, tình người gắn bó, ấm áp, và cao cả. Ngay cả hai cậu bé Tom và Huck, tuy ham chơi và không biết vâng lời, nhưng vẫn có một lòng thương người và lòng biết ơn mạnh mẽ. Huck đã liều mình cứu bà góa Douglas vì bà cụ đã nhiều lần quan tâm săn sóc cho cậu, và Tom lúc nào cũng quý mến và nghĩ đến bạn bè. Tình làng xóm, tình gia đình, và tình bạn quyện vào nhau giữa những câu chuyện đáng bật cười của tuổi thiếu thời.

Tuy nhiên, một tác phẩm ra đời cách đây hơn một thế kỷ phải có những giới hạn tất yếu về hoàn cảnh lịch sử của nó. Chúng ta dĩ nhiên không muốn con em tập tành hút thuốc như Tom, hay bỏ nhà đi làm hải tặc như lý tưởng của các cậu bé trong bầu trời tưởng tượng của một Mỹ Quốc thời hồng hoang. Lại càng không muốn con cái mạo hiểm bám sát tên tội phạm Injun Joe, cho dù có thu được ngàn vàng. Thời ấy, Missouri vừa được sáp nhập vào liên bang, và vẫn còn theo chế độ chiếm hữu nô lệ. Trong câu chuyện có những cái nhìn sai lệch về vấn đề quan hệ sắc tộc và quyền bình đẳng. Đây là những điều chúng ta cần giải thích cho con em khi chúng đọc tác phẩm này tại trường hay tại nhà.

chấp cánh âm nhạc

"Les Choristes," tác phẩm đầu tay của đạo diễn [Christophe Barratier](#) (2004, thực hiện tại Thụy Sĩ/Pháp/Đức), là một câu chuyện gói đầu của các nhà giáo dục. Tuy những câu chuyện về các nhà giáo dùng tình thương và sự nhẫn nại để cảm hóa các học trò ngỗ nghịch trước nay không thiếu, ông thầy Clément Mathieu vẫn làm cho trái tim người xem đánh trống. Giữa một môi trường nồng nặc sự thù ghét và đối nghịch của những nam sinh bị kỷ luật và 'không còn hy vọng,' ông giáo Mathieu đã trói bỏ kỷ luật và thấp lên hy

vọng. Trong hoàn cảnh hậu chiến của nước Pháp lúc bấy giờ (1949), hy vọng có lẽ là một món quà quý nhưng rất hiếm hoi, chưa nói đến cái tôi tâm của những con cá mắc cạn tại ngôi trường oan nghiệt Fond de l'Étang.

Mặc cho đám trẻ bày đủ trò để phá phách và thách thức ông, ông giáo Mathieu đã nhẫn nại mang đến cho chúng những điều mà chúng chưa được biết đến: tự do và niềm hạnh phúc trong âm nhạc. Các ca viên đã được phóng thích để trở lại tuổi thơ của mình qua những lời ca điệu hát. Và những thắc thỏm trong câu chuyện sẽ đưa người xem về với chính mình: những hy vọng, những hoài bão, những suy tư, những phút giây thư thả nhẹ nhàng. 'Con quỷ râu xanh,' tức là ông giáo đầu của trường, Rachin, cũng bị cảm hóa lúc nào không biết, và tuy ngoài mặt vẫn dăm dăm nghiêm khắc, ông bí mật xếp máy bay giấy và trèo lên ghế phóng đi trong văn phòng.

Với nhiều giải thưởng điện ảnh, "Les Choristes" chắc chắn sẽ đứng vào hàng ngũ những tác phẩm phim có giá trị lâu dài, đặc biệt là với những khúc nhạc tuyệt vời trong phim. Và khi gặp gỡ một Clément Mathieu qua màn hình, chính người xem cũng sẽ cảm thấy được niềm hạnh phúc của những cậu bé được ông đổi đời kia. (Xin cảm ơn Cưng đã đưa tôi vào thế giới của "Les Choristes.")

trường học, trường đời

"Tom Sawyer" và "Ban Hợp Xướng" là những tác phẩm thích hợp cho tuổi mới lớn với những giá trị nhất định của chúng. Mỗi tác phẩm đều mang theo những âm hưởng của giai đoạn lịch sử và khung cảnh xã hội thời đó. Hai tác phẩm mang hai phong thái hoàn toàn trái ngược nhau. Ban Hợp Xướng thì như xuất thần trong những giai điệu âm thanh mượt mà, lồng giữa những bạo lực và sự dã man của ông hiệu trưởng. Tom Sawyer thì đầy sự mạo hiểm và những bóng đen của bao điều bí mật và những tên tội phạm.

Ngoài ra, Tom Sawyer là dạng học trường đời, vì cậu lém lỉnh và ứng xử rất khôn lanh trong mọi hoàn cảnh, 'có gan làm giàu.' Pierre Morhrange, một trong những vai quan trọng trong phim, là hình ảnh của một thư sinh nho nhã, có hoài bão, có tài năng phú bẩm, và 'có chí làm quan.' Dĩ nhiên, là nữ giới, tôi không có kinh nghiệm thực tế của một thời bắt đé bắt bi như các bậc mày râu. Thử nhỏ, tôi không được cưới trâu như anh và anh em họ của tôi, và rất sợ bị trâu đá. Thế nhưng hai tác phẩm trên đều tạo cho tôi những rung động về một tuổi thơ hồn nhiên, có lúc ngộ nghĩnh, nhưng chan hòa tình làng xóm và

tình thầy trò. Là những tác phẩm văn học và điện ảnh có giá trị, chúng mang đến cho tôi những giây phút giải trí thoải mái, cho tôi hồi tưởng về chính tuổi thơ của mình qua những sự khôi hài, hấp dẫn ly kỳ, qua những chuyến đi, những sự trưởng thành, những hồi hộp lo toan,...

Những chuyến đi không chỉ là những chuyến đi khám phá như kiểu Tom Sawyer. Những cậu học trò tại Fond de l'Étang không được vượt ra khỏi những bức tường. Nhưng âm nhạc đã là một cuộc hành trình kỳ thú, và mối quan hệ với thầy giáo Mathieu và sự đối xử đầy tính nhân bản của ông đã cho những thành viên bị đẩy ra ngoài lề xã hội và những đứa trẻ mồ côi được tìm thấy chính mình và bắt đầu một cuộc sống mới.

chung khúc

Nhân vật tôi thích nhất trong phim là Pépinot. Cậu bé ấy thật sự tin và nài nỉ quyết liệt với định mệnh của mình: "Tôi đứng đây chờ Bố. Bố tôi đến vào ngày Thứ Bảy." Cậu từ chối không chấp nhận sự thật cha mình đã tử trận trong Đệ nhị thế chiến. Và mỗi ngày, Pépinot ra cổng trường, dõi mắt về xa, chờ đợi. Và cậu đã nói đúng. Thầy Mathieu bị đuổi việc cũng vào một ngày thứ bảy. Khi Mathieu đã lên xe buýt để trở về làng cũ, chợt có tiếng kêu thất thanh trên con đường đất phía sau, "Monsieur Mathieu!!! Monsieur Mathieu!!!" Xe dừng, và ông thầy Mathieu thấy một Pépinot đứng giữa cánh rừng hoang vắng, trong chiếc quần cộc, tay cầm chiếc túi vải tí tẹo. "Con làm gì ở đây?" "Thầy dắt con theo Thầy nghe!" cả người thẳng bé tóe lên hy vọng. Ứa nước mắt, nhưng Mathieu bảo, "Không được! Con trở lại trường đi!" Mặt trời vụt tắt, và xe buýt lại lăn bánh. Nhưng trong cái hun hút xa mà Pépinot đang lọt thõm vào ấy, là một sự đổi đời, bởi bình minh đã mọc trên khuôn mặt cậu lần đầu tiên. Xe buýt dừng lại. Pépinot chạy băng băng về phía trước, và gieo mình vào vòng tay yêu thương của Mathieu.

Pépinot là hình ảnh của bao thiếu nhi, mong mỏi và khát khao tình thương của cha mẹ. Đứng ở cổng trường từ ngày này sang ngày khác, cậu bé mồ côi ấy nhất định không tin là mình không cha không mẹ. Và Pépinot chờ. Với hết niềm tin. Trời đã không phụ lòng cậu. Tuy Pépinot không hề được học lấy một bài hát nào trong cuộc đời thơ dại của mình, cậu lại được may mắn tìm được một người cha không chỉ là một thiên tài âm nhạc, mà quan trọng hơn hết, có một tấm lòng yêu thương vô bờ. Tình phụ tử ấy, đối với Pepinot, có lẽ du dương và ngọt ngào hơn bất cứ một giai điệu âm nhạc nào. *

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

Chủ đề

Vốn liếng yêu thương

Trúc Hà

Một người bạn hỏi tôi “Có điều gì muốn nói với mẹ mà chưa kịp nói?”. Câu hỏi làm tôi suy nghĩ. Có thật tôi đã nói hết với mẹ những điều muốn nói? Có điều gì chưa kịp nói trước khi mẹ nhắm mắt lìa đời? Điều gì quan trọng nhất, điều gì mẹ muốn nghe nhất và tôi đã nói điều đó với mẹ hay chưa?

Năm 18 tuổi, lần đầu tiên tôi nghe bài hát *Bông hồng cài áo*¹. Tôi thích lắm và tự nhủ phải hát cho mẹ nghe. Hôm đó, hai mẹ con đang nằm ngủ trưa, tôi hỏi mẹ:

- Mẹ muốn nghe con hát không?

Mẹ trả lời, mắt lim dim:

- Có chứ, con hát đi.

Tôi hát đến nửa bài vẫn không thấy mẹ mở mắt. Tôi hỏi:

- Mẹ ngủ hả, mẹ có nghe con hát không?

Vẫn nhắm mắt, mẹ trả lời:

- Có chứ, con hát nữa đi, mẹ nghe mà.

Tôi hát hết bài, rồi ôm mẹ vào lòng, hôn mẹ thật lâu. Mẹ vẫn nằm yên nhắm mắt nhưng tôi thấy mắt mẹ nhẹ nhẹ chớp, miệng nở nụ cười sung sướng. Đó là lần duy nhất tôi hát cho mẹ nghe.

*Mẹ, Mẹ là giòng suối dịu hiền
Mẹ, Mẹ là bài hát thần tiên
Là bóng mát trên cao
Là mắt sáng trăng sao
Là ánh đuốc trong đêm khi lạc lối*

*Mẹ, Mẹ là lọn mía ngọt ngào
Mẹ, Mẹ là nải chuối buồng cau
Là tiếng dế đêm thâu
Là nắng ấm nương dâu
Là vốn liếng yêu thương cho cuộc đời*

*Rồi một chiều nào đó anh về nhìn Mẹ yêu, nhìn thật lâu
Rồi nói, nói với Mẹ rằng "Mẹ ơi, Mẹ ơi, Mẹ có biết hay không?"*

-Biết gì ? "Biết là, biết là con thương Mẹ không?"

Ngày tôi đi lấy chồng, tôi không được ăn bữa cơm cuối cùng với mẹ, như người chị của thầy Nhất Hạnh, để được nghe mẹ nói: "Mười tám năm trời nó ngồi ăn cơm với mình, bây giờ nó ăn bữa cuối cùng rồi thì nó sẽ đi ăn ở một nhà khác"².

Nhưng thay vào đó tôi được ngủ với mẹ đêm cuối cùng trước khi lên đường rồi bỏ quê hương. Suốt đêm hôm đó, trong giấc ngủ chập chờn, tôi cảm thấy có bàn tay mẹ nhẹ nhàng vuốt tóc và nắn nót

từng ngón tay tôi. Tôi biết mẹ có ngủ đâu, mẹ khóc thầm suốt đêm đó. Còn tôi thì thản nhiên tận hưởng hơi ấm thân quen và vòng tay an toàn của mẹ một lần cuối.

Ngày mẹ qua đời, tôi ở xa nửa vòng trái đất. Chỉ kịp ra phi trường mua vé máy bay đi ngay, mong kịp về đưa tiễn mẹ lần cuối. Con tôi dù chỉ mới 10 tuổi mà cũng biết nói: "Đi đi, mẹ không đi thì mẹ sẽ không tới đâu". Lời nói của trẻ con hồn nhiên vô tư mà chứa đầy chân lý, đã cho tôi thêm nghị lực để lên đường. Tôi khóc suốt cuộc hành trình. Bầu trời như sụp đổ, người tôi yêu thương và kính phục nhất không còn nữa trên thế gian này.

*Rủi mai này Mẹ hiền có mất đi
Như đóa hoa không mặt trời
Như trẻ thơ không nụ cười
Ngỡ đời mình không lớn khôn thêm
Như bầu trời thiếu ánh sao đêm*

Lúc mới xa mẹ, mỗi dịp Vu Lan được nhận đóa hoa màu hồng, tôi không biết vui mà cứ tiếc phải chỉ được ở gần mẹ. Bây giờ mẹ đã vĩnh viễn ra đi, mỗi dịp Vu Lan về tôi được cài bông hồng trắng, nhưng tôi không tủi thân và tôi không buồn. Tôi chỉ nhớ mẹ và cảm thấy một niềm hạnh phúc vô biên vì tôi có một người mẹ tuyệt vời đã cho tôi biết thế nào là tình thương vô bờ bến.

Sau ngày 30 tháng tư đen tối, cuộc đời của mẹ cũng một sớm một chiều thay đổi như đại đa số người dân miền Nam. Ngủ một đêm sáng dậy trắng tay, mẹ phải lặn lội mua bán kiếm sống hàng ngày.

Mọi khổ cực mẹ gánh hết để bảo vệ chồng, để che chở con. Miếng ngon nhường con, áo đẹp con mặc, mẹ không so bì ai sướng mình khổ, chỉ lẳng lặng mẹ làm. Tôi được ăn no mặc ấm, được thành thoi cấp sách đến trường, nào biết đâu mẹ trần trọc hàng đêm vì không biết ngày mai phải xoay sở ra sao. Mẹ quên mình, chỉ nghĩ đến hạnh phúc và tương lai các con. Mẹ tôi đó, người suốt đời tận tụy và hy sinh vô điều kiện cho chồng, cho con không một lời than vãn.

Tôi có thể kể hàng giờ về công lao sinh thành dưỡng dục của mẹ, về những nỗi nhọc nhằn cùng sự hy sinh to lớn của mẹ, nhưng đó đâu phải là điều mẹ muốn nghe. Điều duy nhất mẹ tôi cũng như tất cả các bà mẹ trên thế gian đều muốn nghe con mình nói, đó là "Mẹ ơi, con thương mẹ lắm". Mà điều đó thì tôi đã nói với mẹ năm tôi 18 tuổi.

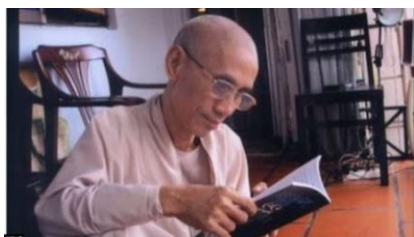
Còn bạn, bạn đã nói hết cho mẹ nghe những điều muốn nói đó chưa?

¹Bông hồng cài áo, thơ Thích Nhất Hạnh, Phạm Thế Mỹ phổ nhạc

²Tùy bút Bông hồng cài áo, Thích Nhất Hạnh

Không phải vết thương nào
chảy máu cũng đều đau.
Có đôi khi
vết thương không nhìn thấy máu
mới thực sự là vết thương đau nhất

Bức thư Mùa Vu Lan của Hòa thượng Tuệ Sỹ

Hòa Thượng Tuệ Sỹ.

(Hình: Trích xuất từ hoavouu.com)

Có hai nhà sư là bạn cùng tu ở tu viện Thūpārāma, nằm trong thành phố Anurādhapura, thủ đô của vương quốc mang cùng tên. Một trong hai ông sư không thích đời sống đô thị, đã từ già bạn, đi về phía Đông tới một ngôi chùa khác trong rừng, ẩn dật. Ông thầy kia ở lại tu viện.

Sau mười năm, một bữa ông sư trên rừng nghĩ mình nên mời người bạn cũ tới chia sẻ cuộc sống trên sơn cốc thanh tịnh. Ông trở về tu viện ở Anurādhapura, nghĩ rằng mình sẽ được người bạn đồng tu tiếp đón, các Phật tử hầu hạ, cơm bưng nước rót đầy đủ. Nhưng không có gì cả. Hai nhà sư cùng đi khát thực, cả ngày chỉ được cúng dường một tô cháo loãng.

Vị sư từ rừng núi về bèn hỏi người bạn cũ có phải ngày nào cuộc sống cũng như vậy hay không. Ông thầy ở lại thành phố trả lời rằng thường thường chỉ có thế thôi. Vị khách tăng bèn rủ ông bạn hãy lên sơn cốc, ở trong rừng với mình, cuộc sống dễ chịu hơn. Ông thầy ở thủ đô đồng ý.

- Quảng Cáo -

Hai người đi tiếp, đi qua cổng thành, ông thầy từ rừng về thấy ông kia quay đi hướng ra ngoài, ngạc nhiên hỏi:

– Thầy tính đi đâu vậy?

– Thầy mới rủ tôi đi về sơn cốc với thầy mà?

– Nhưng thầy không trở về chùa lấy đồ đạc gì sao?

– Tôi chỉ có mỗi cái bình bát này thôi. Còn cái giường, cái ghế là đồ đạc của chùa. Tôi không có gì hết.

Ông thầy từ chùa trên rừng về nói:

-Tôi cần trở lại chùa. Tôi còn để ở đó cái lọ đựng dầu đốt, cái túi dép và cây gậy.

– Thầy về đây mấy ngày mà đã có được nhiều thứ nhỉ!

Ông thầy ở rừng trở về nhìn người bạn cũ, thú nhận: “Tu như thầy thì chỗ nào cũng là sơn cốc!”

Những đệ tử đầu tiên của Đức Thích Ca phần lớn sống giản dị như ông thầy “không có gì ngoài cái bình bát” ở thủ đô Anurādhapura. Chắc ông sống ở chùa Thūpārāma không lâu trước hay trong thế kỷ thứ 5, khi câu chuyện được ghi lại. Đạo Phật đã truyền tới hòn đảo Sri Lanka vào thời vua Ashoka, thế kỷ thứ hai trước Tây lịch, cho đến bây giờ nhiều người vẫn còn hành trì, chắc cũng nhờ những vị tăng sĩ như ông thầy trên. nếp sống thanh tịnh của các vị tu sĩ như ông, thể hiện trong tập thể “tăng già” (sangha) từ hơn 2,500 năm nay khắp châu Á, và trên thế giới, là một nền tảng bền chặt cho đạo Bụt.

Ở Việt Nam, Hòa thượng Thích Tuệ Sỹ mới viết một bức thư, “Thư Khánh Tuế,” gửi đến “Chư Tôn Đức,” và Phật tử, nhân mùa Vu Lan, sau ba tháng an cư. Bức thư viết, “Cùng chung niềm vui của bốn chúng, nương theo uy đức Tăng-già, tôi kính gởi đến Chư Tôn đức lời chúc mừng đã hoàn mãn ba tháng tịnh tu ...”

Trong bức thư trên Hòa thượng Thích Tuệ Sỹ viết, “Trong lịch sử hoàng hóa lâu dài, Tăng-già, chúng đệ tử Phật, tự thể vốn thanh tịnh và hòa hiệp, là cỗ xe vững chắc mà Đức Thích Tôn đã tác thành ...” làm công việc truyền bá giáo pháp “chỉ bằng đức từ vô lượng,” và “thể tính thanh tịnh hòa hiệp của Tăng-già.”

Hòa thượng Tuệ Sỹ nhấn mạnh “Tăng-già hòa hiệp sẽ là ngọn hải đăng bất động trước mọi sóng gió;” và kể lại, “Cho đến những ngày tháng cuối cùng, bằng các tâm thư, Đức Đệ Ngũ Tăng Thống (Hòa thượng Thích Quảng Độ) đã thiết tha kêu gọi Tăng-già hòa hiệp.”

Hòa thượng Thích Tuệ Sỹ viết bức thư đã nhắc lại lịch sử Phật giáo Việt Nam gần đây, với việc thành lập Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất năm 1963. Nhưng sau năm 1975 “một Giáo hội mới được thành lập với định hướng Đạo Pháp – Dân tộc – Xã hội chủ nghĩa”... phải theo “định hướng xã hội chủ nghĩa” mà Hòa thượng Tuệ Sỹ thấy là “Một định hướng mơ hồ ... áp đặt vào lịch sử Việt Nam, trong quá khứ cũng như hiện tại.” Giáo hội mới đó do “Ban Tôn Giáo Chính phủ trực tiếp điều hành, ... từ trung ương đến địa phương.” Họ được “đặt dưới sự chỉ đạo của Mặt Trận Tổ Quốc,” chi nhánh của “một Đảng chính trị chuyên chính...”

Ngô Nhân Dụng

Kỷ Vật Của Ba Tôi.

Mấy ngày trước tôi thấy ba tôi cứ loanh quanh trong nhà mà không chịu đi ra vườn, đây là điều khá lạ vì ba tôi rất thích ra vườn ngồi uống café và ngắm cảnh, hoặc làm việc gì đó trong vườn cây ăn trái của ba. Vườn cây ăn trái của ba khá rộng với ao nuôi cá và căn nhà mái tranh. Phong cảnh nơi đây “rất đẹp và yên tĩnh mà cũng an ninh nữa nên ba rất thích.” Ba thường nói với tôi nhiều lần như vậy. Và, hôm nay thì ba đã ra vườn ngồi uống café khi tôi đi chợ.

“Ai đó?”

“Con đây ba.”

Ba tôi bị giật mình khi nghe tiếng mở cửa, cũng là một điều lạ không thấy xảy ra với ba bao giờ. Tôi hỏi:

“Ba có bị gì không mà mấy bữa trước ba cứ ở riết trong nhà chứ không chịu ra vườn như hôm nay, vậy ba?”

“Ừ... thì hôm nay ba thấy trong người khỏe hơn nên ba ra đây ngồi hóng gió cho mát. Trong người mà không được khỏe sợ ra đây lỡ trúng gió thì khổ. Mà con về hỏi nào vậy con?”

“Con mới về. Con có mua cho ba hai xị rượu nếp nguyên chất của bà Chín Tãi đây ba.”

Ba tôi nghe có rượu, nhất là rượu của bà Chín Tãi nổi tiếng “Nấu bằng nếp nguyên chất không pha trộn gạo nên nồng độ cao và lại có cái hậu rất ngọt như luôn đọng lại trong lưỡi”. Ba tôi có lần đã nói như vậy cho tôi hiểu. Nét mặt của ba tươi hẳn lên và ba liền đứng dậy đi đến bên cây xoài rồi cầm cái cây mà trên ngọn có gắn lưới hái rất bén, bên cạnh lưới hái có cái giỏ nhỏ, dùng cho việc đựng trái cây; ba hái bốn trái. Ba tôi cúi lượm một trái xoài nhỏ xíu bị rụng từ hồi nào và liệng xuống ao cá. Đàn cá nháo nhác chạy tung tít tìm chỗ nấp giống như những người thầy, cô, của tôi ngày trước từng chạy trốn mỗi khi nghe giặc pháo kích vào thành phố; và đã kể lại. Thành phố núi, thành phố được mệnh danh là thành phố của lính, là nơi tôi đã được sinh ra.

Tuổi thơ của tôi là chuỗi ngày buồn đầy nước mắt, vì, sau chiến tranh ba tôi bị ghép tội tư sản nên ba phải vội vã hiến tất cả tài sản cho nhà cầm quyền và xin về sống ở đây. Cũng vì hiến tất cả tài sản nên ba mới được chấp thuận cho về đây, nếu không thì ba phải đến vùng kinh tế mới khi họ có gáy nào đó trong tận rừng sâu thì giờ này không biết đã ra sao.

Tôi nhìn ba cầm mấy trái xoài mà thấy thương ba vô cùng. Phải chi má tôi còn sống thì ba vui nhiều mà tôi thì có lẽ cũng đang phiêu bạt ở một thế giới nào khác. Vì thương ba nên tôi quyết định không vượt biên vượt biển cùng chồng và, cuối cùng cũng không... bước thêm bước nữa. Tôi luôn muốn được sống gần ba để lo cho ba.

Bây giờ thì tuổi của tôi cũng đã cao rồi, đã ba mươi chín tuổi rồi chứ không còn trẻ nữa. Chiếc ghe vượt biển của chồng tôi cùng với trên tám mươi người đã vĩnh viễn không một người nào có tin tức gọi về cho người thân đang mong chờ ngày đêm. Tôi vẫn thường nhớ đến những kỷ niệm đẹp của hai đứa và cầu nguyện cho anh sớm được siêu thoát. Dù không đạt được mục đích nhưng anh cũng đã thoát khỏi cái xã hội mà anh luôn ghét cay ghét đắng.

Chiều xuống thật nhanh, cái nắng làm cho cháy da cháy thịt lúc trưa đã tan biến dần. Cũng nhờ mấy khóm tre trồng quanh nhà nên dù nắng nóng đến đâu vườn cây ăn trái của ba luôn mát mẻ. Gió thổi rần rạt trên những ngọn cây, thổi khắp vườn làm cho mát cả người. Sau mỗi ly rượu nhỏ là tôi lại nghe tiếng ba nhai xoài rau ráu, mặc dù răng của ba không còn nhiều. Cũng may là mấy cái răng hàm vẫn còn khá tốt. Thấy ba đang vui nên tôi nói:

“Ba à, mấy năm trước nhà cầm quyền xã đã thông báo là sẽ xây dựng một nhà máy gì đó, mà nhà máy này sẽ chiếm mất khoảng mười bốn thước đất phía sau khu vườn của ba. Con nghe nói họ sắp khởi công xây dựng công trình đó trong thời gian không xa nữa...”

“Cũng vì vậy mà... Cũng vì vậy mà ba buồn nên mới không ra vườn mấy ngày liền. Ba chỉ còn cái vườn cây này để lại cho con thôi mà nay cũng bị thu nhỏ lại thì làm sao mà ba không buồn được chứ.”

“Không biết khi nhà máy hoàn thành rồi thì mình... thì mình có bị... có còn yên ổn như hiện nay không ba?”

“Thì... cũng đành phải chịu vậy thôi con à. Cũng may là chỉ có mười bốn thước chứ hơn nữa cũng

phải chịu thôi chứ làm sao kêu ca được. Đành phải chịu vậy thôi con à. Phải chi đừng có giải phóng giải phứt gì hết thì ba cũng còn ba căn nhà lớn...”

“Thôi ba à, chuyện đã qua mấy mươi năm rồi, ba nhắc nhớ chi cho mệt óc. Những kẻ làm ác thì rồi đây... ông trời cũng trả báo cho ba coi. Bây giờ con đi luộc miếng thịt heo cho ba ăn cơm nha ba.” “Để ba hái ít rau càng cua, con trộn chua ngọt với thịt heo cho ba... nhậu luôn.”

Nói xong ba tôi đi đến mấy bụi rau càng cua mọc hoang đầy khắp khu vườn. Nhìn theo những bước chân đi bước cao bước thấp của ba làm cho tôi phải thềm ước cho ba đừng bị bệnh nặng và được sống lâu.

Ngày xưa, trước khi ba tôi trở thành vị thương gia giàu có thì ba cũng đã từng là người lính chiến hơn bốn năm trong đoàn quân thiện chiến của Việt Nam Cộng Hòa và ba có mặt gần như khắp nơi trên mảnh đất Miền Nam thân yêu này. Một viên đạn của giặc cộng đã ghim vào chân ba làm cho ba phải dừng bước.

Từ đó trên những cánh đồng lúa bao la ngào ngạt hương thơm, trong những khu rừng rậm với những đêm mưa nhiều hiểm nguy và con vắt, đã không còn dấu chân ba ngày đêm đi truy lùng và giết giặc.

Ngày mà quê hương tưởng sẽ được vĩnh viễn hưởng thanh bình tự do và no ấm trong tình người Việt Nam của cả ba miền, thì, cũng chính ngày đó là ngày tôi ra chào đời để chia xẻ bao nỗi đắng cay tủi nhục của gia đình. Vì thương con nên ba tôi phải sống và chịu bị xỉ nhục, chịu bị hành hạ của những người nói cùng ngôn ngữ nhưng có trái tim chỉ biết hận thù.

Đang suy nghĩ miên man thì ba tôi đem lại một nắm rau càng cua xanh tươi. Trời đã phú cho mảnh đất Miền Nam hiền hòa biết bao nhiêu là của cải, thế mà cũng vì chế độ cai trị bóc lột tàn bạo mà đã có thời người dân Miền Nam không có hạt cơm để mà ăn. Không nói đâu xa, chính mảnh vườn cây này của ba, mảnh vườn có đầy cây ăn trái sum suê cũng từng bị nhà cầm quyền xã cầm tự hái đem đi bán. Còn nếu muốn ăn thì bao nhiêu cũng được.

Ba tôi luôn tự hào về vườn cây quanh năm xanh tươi có đủ thứ trái cây mà mùa nào cũng có trái. Chính cái vườn trái cây này đã nuôi sống gia đình và cho tôi trở thành cô giáo. Ba tôi vì không muốn

tôi truyền lại cho những tâm hồn thơ ngây những điều hận thù và xảo trá.

Những ca tụng cá nhân vượt trội những vị tiền nhân có công lao tạo dựng và gìn giữ quê hương; vượt trội những vị thần thánh trong các tôn giáo... Tôi trở thành người buồn bán trái cây.

Trước khi bóng tối phủ trùm xuống mảnh đất nhỏ nhoi của ba, tôi thấy ba đứng ở cuối mảnh vườn như đang tính toán xem mất mười bốn thước đất cho công trình gì đó thì ba sẽ bị mất những cây ăn trái nào. Tội nghiệp ba quá!

Những người gọi là chủ nhân của cái nhà máy mới được dựng lên phía sau vườn của ba là những người Trung Cộng. Phía sau nhà máy to lớn này lấn vào vườn cây của ba tôi đến mười lăm thước chứ không phải mười bốn. Diện tích của nhà máy to lớn đến độ chiếm luôn cả ngọn đồi. Ba tôi nhìn địa thế của nhà máy và nói:

“Nếu chẳng may chiến tranh lại xảy ra giữa Việt Nam và Trung Cộng thì, với địa thế của nhà máy này xem như cả huyện, cả tỉnh sẽ bị chế ngự ngay tức khắc chứ không làm sao có thể chống lại được. Bọn người Trung Cộng luôn luôn muốn chiếm đất của Việt Nam nên từ khi nhà cầm quyền tỉnh, huyện và xã thông báo mấy năm trước ba đã sinh nghi rồi. Nhưng... đành phải chịu vậy thôi con à!”

Trăng đã lên chênh chếch, ba và tôi chẳng ai muốn vô nhà ăn cơm. Tôi nghĩ rồi một ngày không xa nữa, ba và tôi sẽ lại bỏ chốn này ra đi tìm đất sống mới. Họa phượng Bắc từ bao đời nay vẫn luôn là sự đe dọa của cả dân tộc. Nhà cầm quyền này quá nhu nhược và yếu hèn tuy có được đội ngũ an ninh rất đông đảo và hùng mạnh, nhưng, chỉ là để uy hiếp người dân mà thôi.

Đêm có mưa trời như dội hắt. Tôi vẫn không làm sao nhắm mắt ngủ được. Tôi nghe tiếng ba trở mình từ bên này qua bên kia. Rồi tiếng chân của ba đi ra vườn. Bốn bề im ắng và thỉnh thoảng tôi nghe có tiếng ếch nhái kêu ộp oạp làm lòng tôi quặn lên đau đớn nỗi thương ba và thương cho quê hương mình.

Ba tôi bị mất ngủ kể từ khi cái nhà máy được dựng lên. Sự ồn ào từ trong nhà máy không làm cho ba khó chịu. Trái lại những gương mặt căng căng của những người không cùng ngôn ngữ là nguyên nhân chính làm cho ba trở nên mất ngủ.

Mưa suốt cả đêm hôm qua và cả ngày hôm nay không dứt. Cơn mưa lớn và dai dẳng này có lẽ sẽ qua đến ngày mai. Trong căn chòi nhỏ lợp bằng lá giữa vườn, nơi ba thường ngồi uống trà, hoặc rượu và ngắm cảnh; ba vẫn ngồi im lìm nhìn mưa rơi. Ba đang nghĩ gì? Và, có lẽ ba không biết là tôi đang đứng nhìn ba từ phía sau lưng đã lâu. Tôi may mắn còn ba và còn căn nhà này để trú thân. Nơi vườn cây này, tôi cũng đã từng có những mùa trèo hái trái cây chín khi tuổi của tôi còn trẻ. Tôi từng ngồi thõng hai chân đong đưa trên những cành cây để thưởng thức trái cây tuyệt ngon và tuyệt ngọt.

Tôi cũng từng có hàng giờ ngồi nhìn mưa, từng mê mẩn ngắm những giọt mưa rơi tạo nên những cái bong bóng bập bồng nhiều màu sắc. Tất cả những kỷ niệm đó cũng đã qua đi rồi. Thế nhưng, cũng có những cơn mưa đã đi vào kỷ niệm, ẩn sâu trong tiềm thức tôi. Những cơn mưa như thế theo tôi suốt cả chặng đường đời... Mưa suốt cả đêm hôm qua và cả ngày hôm nay gợi tôi nhớ đến một cơn mưa nên vợ thành chồng...

Trời đang nắng chang chang, bất chợt một cơn mưa lớn đổ xuống, mặc kệ mưa làm ướt áo, ướt tóc, tôi cứ bước đi dưới cơn mưa cho đến khi nhìn thấy một thân cây lớn bên vệ đường không xa ngôi trường nhỏ và nghèo nàn. Tôi tấp vô đó đứng trú mưa. Bọn con nít tha hồ chơi giỡn với mưa và... chọc phá tôi bằng cách làm như vô tình để cho nước mưa đọng trong một vũng lớn gần bên thân cây có tôi đang đứng tung tóe vào cả người cả mặt tôi. Và, anh đã xuất hiện.

Trò chơi quái ác của bọn nhất quỷ nhì ma thứ ba... là chúng, liền được chấm dứt. Rồi, cuộc sống độc thân của tôi cũng chấm dứt luôn sau cơn mưa ngày đó. Tôi vẫn thường ao ước: Phải chi bây giờ được đi dưới cơn mưa như ngày cũ... và với anh. Một điều ao ước sẽ không bao giờ xảy ra với tôi nữa.

“Nếu nơi đây xảy ra chiến tranh thì ba và mình sẽ đi về đâu?” Tôi chợt buồn với câu hỏi vừa lướt qua trong đầu. Tôi quen nhẫn nhịn và chịu đựng mọi nghịch cảnh. Nhưng, ba nay đã già thì tôi không muốn ba phải chịu thêm những điều oan nghiệt đến với ba nữa.

Mưa đêm vẫn còn nhưng đã nhẹ bớt. Rượu đã cạn nhưng ba vẫn ngồi trong căn chòi nhỏ nhìn mưa đêm. Giờ nhìn ba thật tội nghiệp. Già nua và yếu đuối. Mấy hôm trước tình cờ ba thấy lại những tấm hình chụp khi ba còn trẻ và bên những

người đàn bà đã đi qua đời ba. Khi ba cầm tấm hình chụp ba và má ngày mới quen nhau, ba nói: “Đây là người đàn bà bao dung, là người đàn bà mà ba thương yêu nhất. Người đàn bà luôn tha thứ những lỗi lầm mà ba đã phạm phải... vì những người đàn bà khác. Người đàn bà này đã cho ba những tháng năm thật hạnh phúc và, đã cho ba một đứa con gái thật tuyệt vời.”

Ba tôi cũng đưa cho tôi xem một cái đồng hồ cũ – quá cũ. Nhưng lại là cái đồng hồ sang trọng và quý giá khi công việc của ba đang phát triển mạnh. Đồng hồ hiệu Rolex. Ba nhìn cái đồng hồ với con mắt đầy nước và nói với tôi:

“Khi người có trách nhiệm của Miền Nam ra lệnh cho các đơn vị phải buông súng đầu hàng. Cái đồng hồ này tự nhiên cũng ngưng chạy. Cái đồng hồ này chết cùng giờ cùng ngày với Miền Nam và đã làm cho trái tim ba rướm máu. Ba giữ nó nguyên trạng như vậy cho đến tận ngày hôm nay và, mỗi năm cứ vào một ngày cuối tháng tư khi người ta ăn mừng kỷ niệm của cái gọi là chiến thắng, thì, ba lại đem cái đồng hồ này ra nhìn và... khóc. Con hãy giữ lấy nó như là kỷ vật của ba, của trái tim ba trao cho con. Trái tim của ba cũng đã ngưng đập theo cùng thời gian khi quê hương Miền Nam không còn nữa.

Nhưng, nếu một ngày nào đó quê hương mình rền vang tiếng mừng vui vì sự thanh bình và tự do thật sự, thì con hãy làm cho cái đồng hồ này sống lại. Và, con hãy tin là trái tim của ba cũng sẽ sống lại để vui mừng cùng đồng bào khắp cả ba miền.

Ba tôi đã đổ quá nhiều mồ hôi cho cái nhà và vườn cây ăn trái này, nhưng, ba đã không được nằm lại đây, khi ba từ già cõi đời sau cái đêm mưa dai dẳng của đêm thứ hai mà ba ngồi suốt đêm trong cái chòi nhỏ giữa vườn của ba. Thật may là tôi cũng còn nước mắt để khóc thương ba. Khi liệng nắm đất xuống mộ ba, tôi đã nguyện là ba sẽ được hãnh diện về con gái của ba. Con gái của ba từ hôm nay sẽ hiên ngang đi hàng đầu trong hàng ngũ của những người dân bị bạo quyền áp bức.

Tôi áp cái đồng hồ - kỷ vật duy nhất mà ba trao lại cho tôi với những lời nhắn nhủ - vô ngục tôi. Và, tôi đã không làm sao cho nước mắt ngưng lại được./.

Topa (Hòa-lan)

Phỏng vấn nhà hoạt động Trần Quốc Hiền

Tam Hợp

Lời giới thiệu: Có lẽ nhiều người trong chúng ta đến nay vẫn chưa biết là luật sư bất đồng chính kiến Trần Quốc Hiền đã đến tỵ nạn tại Hòa Lan từ nhiều năm nay. Để hiểu rõ thêm về hoạt động của ông, Tam Hợp đã có cuộc phỏng vấn chớp nhoáng với ông sau dịp bầu cử ban chấp hành Cộng Đồng Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hòa Lan vào tháng 9 năm 2020.

Hỏi: là một luật sư và nhân vật bất đồng chính kiến tại Việt Nam, ông đã tham gia đấu tranh kêu gọi xóa bỏ điều 4 của Hiến pháp Việt Nam, đòi thực hiện đa đảng nhân dịp phái đoàn của Mỹ sang Việt Nam dự Hội

ngại [APEC](#) vào tháng 11 năm 2006. Trước khi bị bắt, ông là giám đốc Công ty Tư vấn luật Sài Gòn. Ông cũng là thành viên của tổ chức hoạt động vì dân chủ, [Khối 8406](#). Ngày 15 tháng 5 năm 2007, ông bị đưa ra xét xử ở tòa án ở Việt Nam và bị xử phạt 5 năm tù. Với bề dày hoạt động như thế, ông có dành thời giờ để viết hồi ký chưa ạ?

Đáp: Tôi chưa viết hồi ký, vì tình hình những năm gần đây biến chuyển mau lẹ. Hơn nữa, với cuộc sống mới ở Hòa Lan, tôi phải nỗ lực lại từ đầu. Vì thế có ít thời gian để viết hồi ký.

Hỏi: Ông sinh hoạt trong những tổ chức nào tại Việt Nam?

Đáp: Tôi là thành viên của Khối 8406, một phong trào ủng hộ dân chủ Việt Nam. Như ông đã biết, đây là tổ chức của nhiều nhà hoạt động như cha Nguyễn Văn Lý, anh Đỗ Nam Hải, cựu binh Trần Anh Kim và giáo sư Nguyễn Chính Kết v.v... Nhiều người trong số này vẫn còn chịu cảnh lao tù hoặc bị quản chế nghiêm ngặt ở Việt Nam. Sau này, tôi bị chính quyền Việt Nam bắt giam vì hoạt động công đoàn. Tôi trở thành phát ngôn nhân của Tổ chức Đoàn Kết Công Nông, sau khi bốn nhà lãnh đạo khác là Trần Thị Lệ Hằng, Nguyễn Tấn Hoàn, Đoàn Văn Điền và Đoàn Huy Chương bị bắt trước Hội nghị thượng

đỉnh hợp tác kinh tế Thái Bình Dương tại Việt Nam. Trước đó, tôi đã từng là cố vấn pháp lý cho tổ chức này.

Hỏi: Động cơ nào đã thôi thúc ông đứng ra đấu tranh cho dân chủ?

Đáp: Trước nhất, là do truyền thống gia đình. Bố mẹ tôi là người bắc công giáo di cư vào miền nam. Bố tôi là quân nhân quân đội VNCH. Sau năm 1975, với các chiến dịch đánh tư sản ở miền nam, tôi đã chứng kiến một cụ bà treo cổ tự tử trước nhà do bị cộng sản chèn ép. Hình ảnh đó gây một ấn tượng sâu sắc trong tâm hồn của một thanh niên trẻ như tôi. Tôi không tin vào những tuyên truyền láo khoét của cộng sản. Hình ảnh cụ bà treo cổ trước nhà mà tôi chứng kiến đã làm tôi nhớ đến những cuộc đấu tố trước đây ở miền bắc mà tôi đã được cha anh kể lại. Trước những cảnh đàn áp, bắt bớ thủ tiêu nhân nhân hàng ngày. Tôi nhận thức là mình phải đấu tranh để bảo vệ cái thiện và chống lại cái ác.

Thêm vào đó, từ những năm 1993 trở đi, do cộng sản VN có bang giao với Mỹ, tôi nhận định đây là một cơ hội cho phong trào dân chủ, nhưng rồi sau nhiều năm sau, tình hình không thay đổi như tôi nghĩ, ngay cả khi cộng sản VN tham gia tổ chức Mậu Dịch Quốc Tế, tôi không thấy có hy vọng là cộng sản sẽ cởi mở hơn, vì nhiều nhà hoạt động vẫn chịu cảnh tù tội.

Vào năm 2001, tôi có dịp làm quen với anh Đỗ Nam Hải trong một quán internet ở Sài Gòn. Tâm đầu ý hợp, tôi tham gia tổ chức 8406, và xem đó là viên gạch lót đường cho phong trào dân chủ. Lúc ấy, chúng tôi không có lực, chỉ có một tấm lòng, một lý tưởng, nhưng không hề sợ hãi, dù biết là mình tay không, thì cường quyền dễ dàng bóp chết.

Hỏi: Việc giam giữ ông đã dấy lên sự phản đối bởi một số tổ chức nhân quyền quốc tế, bao gồm Văn Bút Quốc Tế, Human Rights Watch, Phóng viên không biên giới và Tổ chức Ân xá Quốc tế. Tổ chức vừa nêu đã phong ông là tù nhân lương tâm. Trong thời gian ấy, ông có liên hệ với tổ chức nào của người Việt ở hải ngoại không ạ?

Đáp: Tôi có tiếp xúc với một số cá nhân qua diễn đàn Paltalk thịnh hành trong những năm 2003-2004. Lúc ấy, mọi người đều sử dụng tên giả. Sau này, khi sang đây tôi mới nhận ra một nickname trong diễn đàn khi ấy là ông Nguyễn Hữu Phước ở Hòa Lan.

Sau này, khi vượt biên sang Thái Lan, tôi có liên hệ với nghị sĩ Ngô Thanh Hải ở Canada và tiến sĩ Nguyễn Đình Thắng ở Mỹ. Nghị sĩ Ngô Thanh

Hải đã bảo trợ cho nhà hoạt động Đặng Chí Hùng sang tỵ nạn ở Canada. Còn tiến sĩ Nguyễn Đình Thắng bảo trợ cho anh Trương Quốc Huy sang Mỹ.

Hỏi: Trường hợp nào khiến ông phải vượt biên sang Thái Lan?

Đáp: Sau khi mãn hạn 5 năm tù, tôi phải chịu 2 năm quản chế. Trong thời gian bị quản chế, tôi tham gia tổ chức biểu tình với những người đi khiếu kiện chính quyền tịch thu đất đai, tôi cũng viết các bài báo chỉ trích chính quyền trên mạng. Mặt khác, tôi bị cộng sản bao vây kinh tế. Con tôi không được đi học. Họ vận động hàng xóm cô lập gia đình tôi.

Đến tháng 8 năm 2012, tôi trốn sang Miên bằng đường bộ. Ở đó, tôi gặp lại vợ con tôi đi đường du lịch sang Miên, rồi chúng tôi trà trộn theo những nhóm lao động từ Miên sang Thái Lan để nộp đơn xin tỵ nạn tại Cao ủy Tỵ nạn Liên Hiệp Quốc.

Hỏi: Lý do gì khiến ông chọn Hòa Lan để đến định cư?

Đáp: Trong thời gian ở Thái Lan, an ninh mật vụ Việt Nam trà trộn ở đó. Khi Đặng Chí Hùng bị cảnh sát Thái Lan bắt do yêu cầu của phía VN. Cao ủy Tỵ nạn Liên Hiệp Quốc khuyên tôi nên đi sớm, khi nào có nước nào đồng ý nhận mình. Thế là chúng tôi chọn Hòa Lan, vì Hòa Lan đồng ý nhận gia đình tôi sang tỵ nạn.

Hỏi: Ông ở Hòa Lan đã năm sáu năm.

Ông có nhận xét gì về cộng đồng người Việt ở đây?

Đáp: Cộng đồng người Việt ở Hòa Lan là một cộng đồng nhỏ so với cộng đồng ở Úc hay ở Mỹ, vì thế sức liên kết không mạnh được như ở Úc hay Mỹ. Tuy cộng đồng có chút phân hóa, nhưng điểm son là vẫn tồn tại sau nhiều sóng gió. Sinh hoạt vẫn nề nếp. Vẫn rục rủa đấu tranh và trung thành với lý tưởng.

Điểm đáng lo là những người kế thừa. Tuổi trẻ ở đây bị hạn chế ngôn ngữ tiếng Việt. Các cháu vì thế không có điều kiện để tìm hiểu quá khứ của cha anh và giá trị nhân văn của truyền thống văn hóa Việt Nam. Muốn uốn cây được tốt, thì phải uốn từ lúc cây còn non. Không quan tâm đến điều này, tôi e là mình sẽ muộn.

Hỏi: Ông thấy phong trào ở trong nước hiện nay như thế nào?

Đáp: Lực lượng trong nước vẫn còn yếu. Có điều kém sôi nổi hơn 10 năm về trước. Nhưng tình hình quốc tế có thay đổi góc độ, khiến chúng ta sẽ có hy vọng hơn. Hai cường quốc Mỹ Trung đang căng thẳng. Tình hình có thể thay đổi đột

biến như năm 1945, khi cộng sản còn yếu nhưng lợi dụng thời cơ mà cướp được chính quyền. Phong trào trong nước không nên để lệ thuộc nhiều vào hải ngoại. Vì lệ thuộc thì mình sẽ kém tự tin.

Hỏi: Thế thì nhiệm vụ ở hải ngoại bây giờ là gì?

Đáp: Truyền thông. Phải giao lưu với người trong nước để họ biết so sánh. Khi có biến chuyển, thì chính người dân trong nước sẽ nổi dậy.

Hỏi: Ông nghĩ thế nào về ban chấp hành mới của cộng đồng Hòa Lan?

Đáp: Họ là những vị dày dặn kinh nghiệm. Tôi nghĩ họ sẽ biết cách để làm tốt hơn trước.

Xin cảm ơn ông đã dành thời giờ quý báu cho cuộc phỏng vấn này. Cũng cảm ơn ông chủ tịch đương nhiệm Nguyễn Quang Kế đã làm trung gian giúp tôi thực hiện cuộc phỏng vấn này. Vẫn biết, cuộc phỏng vấn chớp nhoáng này không nói lên hết những tâm tư của ông, nhưng thiết nghĩ đây là bước đầu để ghi nhận lại những suy nghĩ của một nhà hoạt động như ông.

Kết quả Bốc Thăm

Kết Quả Vé Số Bốc Thăm Gây Quỹ cho July 19th, 2020

NGƯỜI YÊU NƯỚC 2020
RAFFLE FUNDRAISER FOR VIETNAMESE HUMAN RIGHTS DEFENDERS

10 Chance Vàng 24K
Số gọi: 212.888.88.005

GIẢI ĐỘC ĐÁO 1st PRIZE
0 7 6 8 7

GIẢI NHÌ 2nd PRIZE
0 1 9 7 8
1 Giải
Chuyến Du Lịch 4-5 ngày
4 khách, Chỗ ăn ngủ thật Nice
Số gọi: 212.888.88.005
(Số này hay là số!)

GIẢI BA 3rd PRIZE
0 9 1 1 3
1 Giải iPhone 11
Số gọi: 212.888.88.005

GIẢI TƯ 4th PRIZE
0 9 5 6 0
1 Giải
Món quà đồng hồ nam & nữ
Số gọi: 212.888.88.005

GIẢI NĂM 5th PRIZE
19 Giải Tiền Mặt
Mỗi Giải 1.000.000 VND

0 5 9 9 6	0 9 6 7 6
1 5 2 8 1	1 4 1 8 7
0 7 4 0 3	1 4 7 8 4
0 5 8 4 7	0 4 3 7 1
1 3 5 4 4	0 9 0 4 0

T/m Ban tổ chức Hội Đền Hùng, kính chuyển lời cảm ơn đến quý đồng hương đã ủng hộ quý cho “ Người Yêu Nước ” (Những vé trúng BTC đã liên lạc và trao giải trực tiếp cho người trúng thưởng)

Bầu Cử Tân Ban Chấp Hành Cộng Đồng Nhiệm Kỳ 2020-2023

Vào trưa ngày 6 tháng 9 năm 2020 tại hội trường Fort Vreeswijk thành phố Nieuwegein, Ban Chấp Hành Cộng Đồng Người Việt Tỵ Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan đã tổ chức một phiên họp khoáng đại để tường trình công tác và bầu cử tân ban chấp hành Cộng Đồng nhiệm kỳ 2020-2023.

Buổi họp bắt đầu lúc 13g30 với nghi thức chào cờ và tưởng niệm những chiến sĩ hy sinh vì tổ quốc và đồng bào đã bỏ mình trên đường vượt thoát lao tù cộng sản để tìm tự do.

Do có nhiều đồng hương đến tham dự hơn dự trù trong mùa dịch corona, ban tổ chức đã thoả thuận cùng người quản lý hội trường chuyển qua một hội trường lớn hơn để phù hợp với những nguyên tắc hội họp và cách giãn do chính phủ đề ra.

Ông Nguyễn Quang Kế, chủ tịch Cộng Đồng đã chào mừng đồng hương đến tham dự và tường trình những công tác mà Cộng Đồng đã thực hiện trong thời gian qua, ngoài ra ông cũng cảm ơn ông Trần Văn Thắng đã mua tặng Cộng Đồng một số lá cờ.

Trong phần báo cáo tài chánh, ông chủ tịch Cộng Đồng cũng thông báo là tài khoản Cộng Đồng đã bị các hacker xâm nhập từ ngày 22 tháng 4 đến ngày 9 tháng 6 năm 2020 và lấy mất phần lớn số tiền trong ngân hàng của Cộng Đồng và hiện nay Ban Chấp Hành Cộng Đồng đang tiến hành các thủ tục để yêu cầu ngân hàng hoàn trả lại số tiền đã mất. Sau phần tường trình công tác và báo cáo tài chánh của Ban Chấp Hành Cộng Đồng là phần trả lời các câu hỏi và đóng góp ý kiến của đồng hương.

Sau khi nghỉ giải lao, phần bầu cử tân ban chấp hành Cộng Đồng nhiệm kỳ 2020-2023 đã diễn ra dưới sự điều hợp của Ban Tổ Chức Bầu Cử gồm bà Nguyễn Như Tuyết, ông Trần Văn Thắng và ông Đinh Ngọc Hiển. Ban Tổ Chức bầu cử thông báo có 6 ứng cử viên đã tình nguyện ứng cử vào tân ban chấp hành Cộng Đồng gồm bà Nguyễn Thị Tuyết Lê, các ông Nguyễn Quang Kế, Nguyễn Hữu Phước, Lưu Phát Tấn, Nguyễn Khai Trí và Nguyễn Đắc Trung. Trong phần phát biểu, các ứng cử viên đã đưa ra lập trường và đường lối phục vụ Cộng Đồng để đồng hương bầu chọn. Riêng ông Nguyễn Quang Kế đã thông báo rút đơn ứng cử vào tân ban chấp hành Cộng Đồng. Sau đó, mọi đồng hương và hội đoàn tham dự phiên họp đã bỏ phiếu trực tiếp và kín, kết quả 5 ứng cử viên còn lại đã được tín nhiệm vào tân ban chấp hành.

Mọi người hiện diện đã cho một tràng pháo tay nồng nhiệt cổ vũ những ứng viên đắc cử vào tân ban chấp hành Cộng Đồng.

Cựu và tân ban chấp hành Cộng Đồng sẽ lựa chọn ngày bàn giao và thông báo đến đồng hương sau.

Buổi họp khoáng đại Cộng Đồng kết thúc lúc 17g00. Tân Ban Chấp Hành Cộng Đồng Người Việt Ty Nạn Cộng Sản tại Hoà-Lan có nhiệm vụ tiếp tục bảo vệ chính nghĩa của người Việt Ty Nạn Cộng Sản, duy trì sự liên hệ và tinh thần đoàn kết của người Việt tại Hoà-Lan, bảo tồn văn hoá và góp phần cùng người dân ở trong và ngoài nước trong công cuộc đấu tranh chấm dứt độc tài cộng sản để xây dựng một nước Việt Nam thực sự Dân Chủ và Tự Do.

Thế Truyền tường thuật

Hoà Lan mùa hoa đỏ

*Nơi góc nhỏ vườn thưa
Gió trưa phe phẩy nhẹ
Tháng bảy ấm mùa Hè
Không phượng vĩ ve kêu*

*Dặt diu ong bướm lượn
Hương phấn nhụy lưu tình
Kết nụ trái xinh xinh
Lung linh màu ngọc thạch*

2020 HTN

trưa hè

Lớp 8, 1987-1988

*lòng nao nao, dạ bồi hồi
khi tôi ghé lại ngôi trường ngày xưa
hàng lim đứng đấy năm nào
giờ đang phe phẩy gió hè chào ai*

*trưa nay, bóng mát hàng cây
giúp tôi nhớ lại thưở nào học sinh
ngây thơ chiếc áo trắng tinh
vui đùa bên những bóng râm xanh rì*

*đầu trường còn đấy chẳng phai
hai cây phượng thắm đến mùa nở hoa
nhớ ngày áo trắng diết da
ép con bướm đỏ làm quà thư sinh*

*bình minh rực rỡ phượng đông
phượng hồng rực rỡ tuổi thơ học trò
mai đây em bước vào đời
hành trang có cả trưa hè hôm nao*

phượng cuối

Trang Đài Glassey-Trần Nguyễn

Viết cho Đặc San Lớp 9,

Trường Trung Cấp Gò Công, 1988-1989

*một làn gió hiu hiu thổi nhẹ
làm phượng hồng lại phải lìa cây
như tôi phải xa rời lớp cũ
để hồn mang nặng nỗi đau này*

*mới hôm nao trống trường giục giã
cùng bên nhau, sánh bước vào trường
miệt mài bên từng trang sách nhỏ
những kỳ thi bát ngát tình thương*

*để hôm nay bỗng ngời nhớ lại
ô kìa, năm học sắp qua rồi!
từng giờ học bỗng trở nên lặng lẽ
một nỗi buồn man mác tìm tôi*

*buồn vì xa các Thầy Cô cũ
xa bạn bè xưa với mái trường
những ngày cùng lớp đầu còn nữa
mỗi người đi đến một con đường*

*năm học cuối cấp sao nhanh quá!
nhưng mãi in sâu, chẳng phai mờ
hình ảnh nhọc nhằn, Thầy Cô đó
thân thương quen thuộc, những bạn bè*

Cúng Chư Hương Linh tại Chùa Vạn Hạnh

Hàng năm vào dịp Rằm tháng 7 âm lịch, chùa Vạn Hạnh thường tổ chức Đại Lễ Vu Lan để đồng hương và Phật tử có dịp vân tập về chùa cùng nhau hướng tâm thành tưởng nhớ công ơn sinh thành dưỡng dục của mẹ cha. Đây cũng là dịp để mọi người cùng nhau nguyện cầu cho ông bà cha mẹ nhiều đời hưởng phước lành nơi cửa Phật, cho cha mẹ hiện tiền được phước thọ Khang an.

Năm nay, do nguy cơ đại dịch Corona còn tồn tại, để bảo vệ sức khỏe đại chúng, chùa Vạn Hạnh không thể tổ chức Đại Lễ Vu Lan trọng thể như mọi năm vì số người tham dự có thể lên đến 1000 người. Do vậy Chùa Vạn Hạnh chỉ tổ chức Lễ Cúng Chư Hương Linh nhân mùa Vu Lan và mời các Phật tử có thân nhân thờ tại chùa về chùa dự lễ, tưởng nhớ thân nhân đã khuất và nguyện cầu hương linh được nương nhờ cửa Phật.

Trưa ngày chủ nhật 6 tháng 9 năm 2020, nơi chánh điện trang nghiêm, dưới sự chủ lễ của

Hòa Thượng trụ trì Thích Minh Giác và Thượng tọa Thích Thông Trí, hơn 60 Phật tử đã trang nghiêm chấp tay niệm Phật trong tiếng kinh mõ vang rền. Thầy Thích Thông Trí đã ban một thời pháp nói về ý nghĩa Vu Lan và lòng hiếu thảo cũng như sự cần thiết tạo nghiệp lành hầu ngăn ngừa và hóa trừ đại nạn.

Sau đó nơi Phòng Tổ, nơi thờ di ảnh thân nhân quá cố, thời kinh cúng thực được thầy tụng. Khói hương bay bổng mang tấm lòng hiếu thảo và tưởng nhớ chân thành dâng lên người đã khuất. Nghi lễ hoàn tất, mọi người được mời xuống hội trường để cùng thưởng thức bữa cơm chay do nhà bếp khoản đãi.

Chùa Vạn Hạnh đã theo đúng quy định của chính phủ Hòa Lan trong việc tổ chức; buổi lễ Cúng Chư Hương Linh mùa Vu Lan 2020 đã được hoàn mãn trong sự trang nghiêm và niềm an lạc trong tâm người tham dự khi ra về.

Quảng Phúc

Tin Hòa Lan

Một Mùa Chính Trị Mới Lại Bắt Đầu

Tháng Chín lại đến. Ở Hòa Lan điều này có nghĩa là một mùa chính trị mới lại bắt đầu. Như chúng ta biết, hằng năm, vào ngày thứ Ba thứ ba của tháng Chín, tiếng Hòa Lan gọi là “de derde dinsdag van september,” chính phủ Hòa Lan công bố ngân sách cho năm mới, đánh dấu sự tái hoạt động của chính trường sau mấy tháng nghỉ hè.

Năm nay có hai sự kiện khiến cho sự sinh hoạt trở lại của chính trường đặc biệt hơn mọi năm khác.

Sự kiện thứ nhất tất nhiên là cơn đại dịch vẫn còn đang hoành hành tại Hòa Lan cũng như trên thế giới. Sau khi cơn dịch bùng nổ vào đầu năm nay, nội các thứ ba do Thủ Tướng Mark Rutte cầm đầu đã chi ra một số tiền khổng lồ để vô hiệu hóa phần nào sự thiệt hại kinh tế do cơn dịch gây ra. Vì số tiền chi ra lớn hơn số thuế thu vào rất nhiều nên chính phủ Hòa Lan đã phải vay tiền trên thị trường tiền tệ để bù đắp sự bội chi nói trên. Điều may mắn cho Hòa Lan là trong những năm trước đó các nội các, do Rutte lãnh đạo kể từ năm 2010, đã cải thiện được việc chi thu của chính quyền, làm cho uy tín của Hòa Lan được gia tăng trên thị trường tiền tệ. Khi các ngân hàng hay quỹ hưu bổng cho Hòa Lan mượn tiền, họ không cần sợ quốc gia này không trả lại được. Do vậy nên Hòa Lan chỉ phải trả một mức lãi rất thấp cho số tiền khổng lồ mà chính phủ đã mượn để giúp nền kinh tế nước này vượt qua cơn đại dịch.

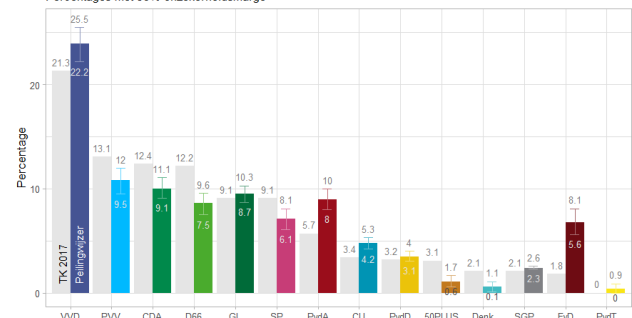
Căn cứ vào những gì đã được công bố trong thời gian qua, giới quan sát chính trị dự đoán rằng ngân sách cho năm 2021 mà chính phủ Hòa Lan sẽ công bố vào ngày thứ Ba 15 tháng Chín năm 2020 sẽ cho thấy một mức bội chi rất cao. Vì như đã nói, cơn dịch chưa được khắc

phục và chính phủ Hòa Lan, do đó, vẫn muốn tiếp tục đầu tư để khắc phục những hậu quả tiêu cực mà nó đã, đang và sẽ đem đến.

Nhìn chung, quyết định chi tiền rộng rãi để hỗ trợ nền kinh tế đã chiếm được sự đồng thuận của người dân Hòa Lan. Theo kết quả của một cuộc thăm dò dân ý được đăng trên trang nhà volkskrant.nl vào ngày 12 tháng Chín năm 2020, chỉ có vốn vẹn 6 % người Hòa Lan muốn chính quyền cắt giảm mức chi tiêu công cộng một cách toàn diện. (“Slechts 6 procent wil algehele bezuinigingen.”)

Vẫn theo cuộc thăm dò nói trên, hiện giờ có đến 65 % người dân Hòa Lan tỏ ra hài lòng về Nội Các Rutte III. Ngay cả đa số trong khối cử tri thường bỏ phiếu cho các đảng đối lập như PvdA và GroenLinks cũng đã vừa ý với đường lối do Nội Các Rutte III thi hành. (“Zelfs de achterbannen van PvdA en GroenLinks zijn in meerderheid content met de koers.”)

Peilingwijzer, op basis van peilingen I&O Research, Ipsos/EenVandaag & Kantar
Percentages met 95% onzekerheidsmarge

Tom Louwerse, Universiteit Leiden, Bijgewerkt: 01-09-2020

Điều này đưa chúng ta đến sự kiện thứ hai làm cho mùa chính trị năm nay trở nên thêm đặc biệt. Đó là kỳ bầu cử Hạ Viện sẽ được tiến hành vào tháng Ba năm 2021.

Các cuộc thăm dò dân ý cho thấy rằng tuy phần lớn người Hòa Lan ủng hộ chính sách của Nội Các Rutte III, nhưng dường như trong liên minh cầm quyền gồm bốn đảng là VVD, CDA, D66 và ChristenUnie chỉ có đảng VVD của Thủ Tướng Rutte sẽ có thể gặt hái kết quả mỹ mãn trong cuộc bầu cử sắp đến. Vào kỳ bầu cử Hạ Viện năm 2017, đảng VVD chiếm được 33 ghế tại Hạ Viện. Theo dự đoán của các nhà thăm dò dân ý thì hiện giờ đảng này có thể giành được khoảng 40 ghế trong cơ quan lập pháp nói trên. Trong khi đó thì ba đảng cầm quyền khác lại bị dự đoán sẽ mất cử tri và do đó mất ghế tại Hạ Viện. Nếu các dự đoán này trở thành sự thực thì có lẽ sự ra đời của Nội Các Rutte 4 trong năm 2021 sẽ không phải là điều đáng ngạc nhiên.
12/09/2020

(Ông Năm Chuột tổng hợp các sự kiện và ý kiến lấy từ báo chí, đài phát thanh, đài truyền hình và mạng lưới thông tin toàn cầu.)

Tin Thế Giới

QHT tổng hợp)

VOA: Trung Quốc, Ấn Độ đạt thỏa thuận rút quân khỏi biên giới

Trung Quốc và Ấn Độ hôm 11/9 cho hay đã đồng ý giảm leo thang căng thẳng tại đường biên giới giữa hai nước trên dãy Hy Mã Lạp Sơn, đồng thời đề ra những bước để tái lập "hòa bình và yên ổn" tiếp theo sau một cuộc họp ngoại giao cấp cao ở Moscow, theo Reuters.

Ủy viên Quốc vụ viện Trung Quốc Vương Nghị và Ngoại trưởng Ấn Độ S. Jaishankar đã gặp nhau ở Moscow hôm thứ Năm 10/9 và đạt được đồng thuận 5 điểm, trong đó có thỏa thuận theo đó binh sĩ hai bên phải nhanh chóng rút quân và giảm căng thẳng, theo một tuyên bố chung do hai nước công bố. Hai nước đã đạt được đồng thuận bên lề một hội nghị của Tổ chức Hợp tác Thượng Hải, sau một vụ đụng độ tại vùng biên giới ở Tây Hy Mã Lạp Sơn hồi đầu tuần.

Tuyên bố chung của hai nước có đoạn viết: "Hai vị ngoại trưởng đều đồng ý rằng tình hình hiện tại ở các vùng biên giới không phục vụ cho lợi ích của bên nào. Do đó họ đồng ý với nhau rằng binh sĩ biên phòng của cả hai bên nên tiếp tục đối thoại, nhanh chóng rút quân, duy trì khoảng cách phù hợp và giảm căng thẳng".

Tháng Sáu năm nay, căng thẳng bùng nổ thành một cuộc chạm trán ở biên giới khiến 20 binh sĩ Ấn Độ bị giết chết, phía Trung Quốc cũng chịu tổn thất, nhưng số thương vong được giữ kín.

BBC: Venezuela: TT Maduro nói gián điệp CIA Mỹ bị bắt gần nhà máy lọc dầu

Tổng thống Venezuela Nicolás Maduro tuyên bố một "gián điệp Mỹ" đã bị bắt gần hai nhà máy lọc dầu ở bang Falcón, phía Tây Bắc nước này.

Trong một bài phát biểu trên truyền hình, ông Maduro nói người đàn ông bị bắt mang theo vũ khí và lượng lớn tiền mặt gần các nhà máy lọc dầu Amuay và Cardon hôm thứ Năm. Ông nói người này "là lính thủy đánh bộ ở các căn cứ của CIA ở Iraq". Ông không đưa thêm chi tiết nào khác. Cũng trong bài phát biểu, ông Maduro nói chính quyền Venezuela gần đây đã triệt phá một âm mưu gây nổ tại nhà máy lọc dầu El Palito ở bang Carabobo nằm phía Bắc nước này. Tháng trước, tòa án Venezuela kết án hai cựu binh sỹ Mỹ 20 năm tù vì tìm cách lật đổ ông Maduro. Luke Denman và Airan Berry bị tuyên án tội thông đồng, buôn vũ khí trái phép và khủng bố. Hai người nằm trong số 13 người bị bắt hồi tháng Năm khi họ tìm cách từ Colombia vào Venezuela bằng đường biển.

Tổng thống Mỹ Donald Trump, người từ lâu đã phản đối Tổng thống Maduro theo CNXH, phủ nhận các cáo buộc của Venezuela nói rằng ông Trump đứng đằng sau vụ này.

DKN: Các nhà lập pháp Mỹ chất vấn Disney về phim 'Hoa Mộc Lan'

Một nhóm nhà lập pháp lưỡng đảng Mỹ đã thúc giục Giám đốc điều hành Walt Disney, ông Bob Chapek, giải thích mối quan hệ của tập đoàn giải trí và truyền thông này với các cơ quan "an ninh và tuyên truyền" tại khu vực Tân Cương (Trung Quốc) trong quá trình sản xuất bộ phim sử thi chiến tranh "Hoa Mộc Lan", theo Reuters. Bản làm lại bộ phim hoạt hình kinh điển về một nữ chiến binh cổ đại nổi tiếng ở Trung Quốc với

mức vốn đầu tư lên đến 200 triệu USD của Disney đã gây tranh cãi vì được bám máy một phần tại khu vực Tân Cương, nơi cuộc đàn áp người Duy Ngô Nhĩ và những người Hồi giáo khác của Bắc Kinh đang bị nhiều chính phủ, bao gồm Mỹ và các tổ chức nhân quyền lên án. "Sự hợp tác rõ ràng giữa Disney với các quan chức Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, những người chịu trách nhiệm hàng đầu trong việc tiến hành các hành vi tàn bạo – và việc che đậy những tội ác đó – là điều vô cùng đáng lo ngại", các thượng nghị sĩ và đại diện Đảng Cộng hòa viết trong lá thư hôm thứ Sáu ngày 11/9.

VOA: Cảnh sát Belarus bắt giữ hàng chục người biểu tình chống chính phủ

Cảnh sát Belarus bắt giữ hàng chục người biểu tình hôm thứ Bảy 12/9 khi hàng nghìn người tụ tập ở thủ đô Minsk yêu cầu thả một thủ lĩnh đối lập đang bị giam giữ, đây là diễn biến mới nhất của làn sóng biểu tình đông người sau cuộc bầu cử gây tranh cãi.

Maria Kolesnikova, 38 tuổi, gần đây nổi lên là một nhân vật đối lập quan trọng sau khi những người khác bị bỏ tù hoặc buộc phải rời khỏi đất nước, trong đó có bà Sviatlana Tsikhanouskaya, đối thủ chính của Tổng thống Alexander Lukashenko trong cuộc bầu cử tổng thống hồi tháng trước. Những người biểu tình nói rằng đã có gian lận trong cuộc bầu cử ngày 9/8 để ông Lukashenko được hưởng một chiến thắng vang dội, trong khi bà Tsikhanouskaya - người đã phải chạy trốn sang Lithuania - mới là người chiến thắng thực sự. Ông Lukashenko, người đã nắm quyền 26 năm, phủ nhận điều nêu trên và nói rằng các thế lực nước ngoài đứng sau các cuộc biểu tình. Ít nhất 5.000 người biểu tình, nhiều người trong số họ là phụ nữ, tập trung ở trung tâm Minsk hôm thứ Bảy 12/9, hô vang "Cút đi!" nhằm vào ông Lukashenko, và "Masha" - một biến thể thường dùng thay cho cái tên Maria – để ủng hộ bà Kolesnikova, một nhân chứng của Reuters cho biết.

Cảnh sát bắt đầu bắt giữ người ngay sau khi cuộc biểu tình bắt đầu lúc 12h, giờ quốc tế, tổng

ít nhất 40 người lên xe cảnh sát chỉ trong giờ đầu tiên của cuộc biểu tình, theo nhân chứng.

RFA: Báo cáo Quốc phòng Mỹ: Trung Quốc gia tăng hiện diện quân sự ở Biển Đông

Trung Quốc đang tiến tới việc gia tăng hơn nữa sự hiện diện quân sự ở Biển Đông và các nước láng giềng sẽ sớm thấy Bắc Kinh triển khai các tàu sân bay mới, tên lửa diệt hạm và thủy quân lục chiến tại vùng nước tranh chấp khi quân đội Trung Quốc tập trung vào khả năng viễn chinh và quân sự hoá các tiền đồn ở Hoàng Sa và Trường Sa. Một [báo cáo](#) được công bố hôm 2/9 của Bộ Quốc phòng Mỹ đã đánh giá như vậy.

Trung Quốc đã hiện đại hoá và tăng cường khả năng của quân đội đến mức Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc thậm chí đã vượt cả Hoa Kỳ trong một số khu vực, theo [báo cáo](#) thường niên về sức mạnh quân sự của Trung Quốc của Bộ Quốc phòng Mỹ. Theo báo cáo, Trung Quốc hiện có lực lượng hải quân lớn nhất thế giới với số tàu chiến bao gồm cả tàu ngầm là 350 chiếc. Con số này của Mỹ là 293 tàu. Bộ Quốc phòng Mỹ đánh giá một phần của sự gia tăng tàu chiến của Trung Quốc là nhằm đẩy mạnh những đòi hỏi về chủ quyền ở Biển Đông. Đáng chú ý, tàu sân bay tự làm của Trung Quốc mang tên Sơn Đông có nhiều khả năng sẽ đóng hạm ở căn cứ hải quân Yulin ở đảo Hải Nam, rất gần quần đảo Hoàng Sa và rất gần Việt Nam cũng như Đài Loan.

Hiện Trung Quốc đã triển khai các chiến đấu cơ mới nhất là H-6K và H-6J ra căn cứ quân sự ở đảo Phú Lâm thuộc quần đảo Hoàng Sa. Theo báo cáo, các căn cứ quân sự của Trung Quốc ở Trường Sa bao gồm Đá Subi, Đá Chữ Thập, Đá Vành Khăn, Đá Gaven, Bãi ngầm Đá Tư Nghĩa, Gạc Ma và Đá Châu Viên có các hệ thống chống tàu và máy bay hiện đại cùng các thiết bị gây nhiễu. Báo cáo của Bộ Quốc phòng Mỹ cũng đánh giá quân giải phóng nhân dân Trung Quốc đã cải thiện khả năng nhắm bắn tên lửa vào các tàu đang di chuyển ở biển từ đất liền của Trung Quốc.

Tin Việt Nam

DKN: Bộ trưởng Bộ Công an đề xuất: ‘Lực lượng an ninh, trật tự cơ sở’ sẽ có 1,5 triệu người, gấp 2 hiện tại

Bộ Công an trong Dự án Luật mới, đề xuất lực lượng bảo vệ an ninh, trật tự cơ sở (gộp lực lượng dân phòng, bảo vệ dân phố và công an xã bán chuyên) sẽ có tổng số 1,5 triệu người, gấp đôi số lượng hiện tại. Truyền thông trong nước dẫn tin tại phiên họp 48 của Ủy ban Thường vụ Quốc hội ngày 11/9 cho biết, có nhiều ý kiến băn khoăn về việc phát sinh biên chế, chi phí từ ngân sách cho lực lượng bảo vệ an ninh, trật tự cơ sở. Theo đó, ông Hoàng Thanh Tùng, Chủ nhiệm Ủy ban Pháp luật của Quốc hội cho biết hiện tại chỉ khoảng 23% đơn vị hành chính cấp xã có lực lượng dân phòng, 77% đơn vị cấp xã còn lại chưa có lực lượng này. Sau khi cơ cấu theo dự luật, sẽ có khoảng 1,5 triệu người thuộc lực lượng bảo vệ an ninh, trật tự ở cơ sở như Bộ Công an đề xuất. Vậy thì việc chi trả chế độ bồi dưỡng hàng tháng cho lực lượng này sẽ là gánh nặng rất lớn cho ngân sách địa phương, ông Tùng lo ngại.

Bảo vệ các đề xuất trong dự thảo luật, ông Tô Lâm, Bộ trưởng Bộ Công an cho rằng con số 1,5 triệu người là đã giảm 50.000 người nếu áp theo quy định hiện hành. Ông này dẫn quy định của pháp luật về phòng cháy chữa cháy (PCCC), mỗi thôn phải thành lập một đội dân phòng trung bình khoảng 10 người. với khoảng 180.800 thôn trên cả nước, nếu thành lập hết theo quy định của Luật PCCC thì tổng số thành viên của lực lượng dân phòng sẽ là 1,8 triệu người. Theo dự thảo, khoản chi này lấy từ ngân sách địa phương, nhưng thực tế nhiều địa phương hiện vẫn chưa tự cân đối được ngân sách, chưa kể các khoản chi hỗ trợ đóng BHXH tự nguyện, BHYT cho lực lượng này.

RFA: Hơn 24 ngàn doanh nghiệp chờ làm thực giải thể tính đến cuối tháng 8/2020

Trong 8 tháng đầu năm 2020, Việt Nam có hơn 24 ngàn doanh nghiệp ngừng hoạt động đang chờ làm thủ tục giải thể. Truyền thông Nhà nước Việt Nam, vào ngày 11/9, cho biết thông tin vừa nêu.

Cụ thể, gần 34,3 ngàn doanh nghiệp tạm ngừng kinh doanh có thời hạn tăng hơn 70% so với cùng kỳ năm 2019. Và, số doanh nghiệp đang chờ làm thủ tục giải thể là 24,4 ngàn, giảm xấp xỉ 6%. Trong khi đó, đã có 10,4 ngàn doanh nghiệp hoàn tất thủ tục phá sản trong 8 tháng vừa qua. Các doanh nghiệp phá sản tập trung trong các lĩnh vực bao gồm bán buôn, bán lẻ, sửa chữa ô tô và xe máy, công nghiệp chế biến, xây dựng, dịch vụ tư vấn thiết kế, quảng cáo, dịch vụ lưu trú và ăn uống, kinh doanh bất động sản... Tin cho biết Việt Nam trong 8 tháng năm 2020 còn có 30,6 nghìn doanh nghiệp không hoạt động tại địa chỉ đã đăng ký, tăng 39,3% so với cùng kỳ năm 2019. Tuy nhiên, có 88,7 ngàn doanh nghiệp đăng ký thành lập mới với tổng gần 695 ngàn lao động, tương ứng lần lượt giảm 2% về số lượng doanh nghiệp và 16,5% về số lượng lao động so với năm 2019.

VOA: Hàng nghìn người ‘phản đối bản án bất công’ vừa tuyên về vụ Đồng Tâm

Phản đối bản án bất công trong phiên tòa Đồng Tâm

Công Dân Hành, n, started this petition to Tòa án Nhân dân Thành phố Hà Nội

Chúng tôi, những công dân Việt Nam ký tên dưới đây, cực lực phản đối bản án bất công trong phiên tòa sơ thẩm vụ

...

2,596 have signed. Let's get to 3,000

Hân T. signed 23 seconds ago

Thiện N. signed one minute ago

Show this campaign on your Facebook wall

Một bản kiến nghị mang tên “Phản đối bản án bất công trong phiên tòa Đồng Tâm” trên trang

avaaz.org nhận được gần 3.000 chữ ký, tính đến tối 15/9. Bản kiến nghị gửi đến Tòa án Nhân dân thành phố Hà Nội do nhóm có tên Công dân Hành động đăng lên trang mạng quốc tế hôm 14/9, cùng ngày tòa kết thúc xét xử sơ thẩm và tuyên 2 án tử hình, 1 án chung thân và nhiều án tù đối với 29 người dân ở Đồng Tâm, một xã ngoại thành Hà Nội.

Tòa xác định rằng các bị cáo đã chống đối và giết chết 3 nhân viên công an trong một vụ đụng độ hôm 9/1 giữa người dân địa phương và lực lượng chấp pháp nhà nước vì tranh chấp đất đai kéo dài. Trong vụ này, ông Lê Đình Kinh, 84 tuổi, được xem là thủ lĩnh tinh thần của người dân, bị công an bắn chết. Hai con trai ông Kinh, Lê Đình Công và Lê Đình Chức, phải nhận án tử hình. Cháu nội ông, Lê Đình Doanh, bị tuyên án tù chung thân.

Những người khởi xướng bản kiến nghị nêu ra “5 vấn đề nghiêm trọng chưa được làm rõ” là lý do họ phản đối “bản án bất công” mà tòa mới tuyên, bao gồm: Thứ nhất, tính pháp lý của thửa đất 59 hectare ở cánh đồng Sênh, xã Đồng Tâm, huyện Mỹ Đức, thành phố Hà Nội. Vấn đề thứ hai là: Tính pháp lý của việc lực lượng Cảnh sát cơ động Hà Nội và lực lượng Công an thành phố Hà Nội tiến vào thôn Hoàn, xã Đồng Tâm đêm 8/1, rạng sáng ngày 9/1 là gì? Vấn đề nào là cơ sở pháp lý để lực lượng công an tiến vào trong đêm? Cấp nào quyết định và ai là người thi hành quyết định ấy? Thứ ba: căn cứ vào văn bản nào mà lực lượng cảnh sát được phép đột nhập chỗ ở của ông Lê Đình Kinh và bắn chết ông lúc nửa đêm, khi ông không phải là bị can trong bất cứ vụ án nào. Điểm chất vấn thứ tư là: Cần làm rõ lý do dẫn tới cái chết của 3 nhân viên công an.

Vấn đề cuối cùng được nêu trong bản kiến nghị là vì sao một số luật sư không được tiếp cận bị can trong quá trình điều tra, và tại sao tòa không trả hồ sơ để điều tra lại, khi 19 bị cáo thể hiện trước tòa rằng họ bị bức cung, nhục hình.

Những người tham gia bản kiến nghị tuyên bố rằng họ “kêu gọi công lý cho 4 người đã thiệt mạng không rõ nguyên do trong sự cố 9/1/2020”, đồng thời cũng “kêu gọi công lý cho 29 người dân Đồng Tâm bị tuyên án trong một bản án đầy dấu hiệu oan sai”.

RFA: Giám đốc CDC Hà Nội bác bỏ việc ăn phần trăm giá mua máy xét nghiệm

Ông Nguyễn Nhật Cảm, nguyên giám đốc CDC Hà Nội phủ nhận lời khai được đối tác chia 15% giá trị tiền mua máy xét nghiệm COVID 19. Theo

truyền thông Nhà nước Việt Nam, trong quá trình điều tra vụ ‘thổi’ giá máy xét nghiệm, các bị can khai có chung chi cho ông Nguyễn Nhật Cảm, nguyên giám đốc CDC Hà Nội 15% để trúng thầu cung cấp hệ thống Realtime PCR dùng để xét nghiệm COVID 19.

Ngày 12 tháng 9, ông Cảm và 9 đồng phạm bị Cơ quan Cảnh sát điều tra Bộ Công an đề nghị truy tố về tội Vi phạm quy định về đấu thầu gây hậu quả nghiêm trọng, theo khoản 3 điều 222 Bộ luật Hình sự 2015; khung hình phạt 10-20 năm tù. Lời khai về việc ăn chia hoa hồng của bị cáo khác với ông Cảm được xác định không có căn cứ do ông không thừa nhận. Ngoài CDC Hà Nội, Cơ quan cảnh sát điều tra Hà Tĩnh vừa cho biết, cơ quan này đang điều tra vụ nhà thầu nâng không gói trang thiết bị y tế gồm bộ máy giặt, máy sấy trị giá hơn 2 tỷ, nhưng được bán cho 4 bệnh viện với giá 12 tỷ đồng.

VOA: Việt Nam quyết ‘không để hình thành tổ chức chính trị đối lập’

Thứ trưởng Bộ Công an Lê Quý Vương hôm 14/9 cho biết rằng Việt Nam đã “ngăn ngừa các âm mưu ‘bạo loạn, khủng bố, phá hoại’ và quyết ‘không để hình thành tổ chức chính trị đối lập trong nước,’” theo trang tin chính thức của Quốc hội Việt Nam.

Một trong những vụ án gần đây nhất liên quan đến “đảm bảo an ninh quốc gia” ở Việt Nam là

việc bắt giữ và khởi tố Chủ tịch TP Hà Nội Nguyễn Đức Chung, người từng là giám đốc Công an TP Hà Nội, với cáo buộc “chiếm đoạt tài liệu bí mật nhà nước.” Bộ Công an trong

những tháng gần đây tăng cường các hoạt động “bảo đảm an ninh quốc gia” đặc biệt khi Việt Nam sắp tổ chức Đại hội Đảng vào đầu năm sau.

Trung tướng Quang dự báo rằng “các thế lực thù địch không bao giờ từ bỏ âm mưu chống phá chúng ta, muốn lật đổ, bôi nhọ chế độ ta. Đây là những âm mưu mà chưa bao giờ chúng phát động mạnh mẽ như hiện nay.” Cáo buộc “âm mưu lật đổ chính quyền” đã được Việt Nam áp dụng trong những vụ án xét xử người Việt Nam quốc tịch nước ngoài trong những năm gần đây.

Gần đây nhất vào tháng 6 năm ngoái, Công dân Mỹ gốc Việt Michael Phuong Minh Nguyen, đã bị kết án 12 năm tù với cáo buộc này. Theo nhận định của các tổ chức nhân quyền quốc tế, dù Việt Nam đã đạt được nhiều cải cách về kinh tế và cởi mở hơn về những thay đổi trong xã hội, nhưng Đảng Cộng sản cầm quyền vẫn thực thi sự kiểm soát nghiêm ngặt về truyền thông và không dung thứ cho những chỉ trích nhắm vào chính quyền.

QHT (Tổng hợp)

Vliet Service

Reparatie van koelcel, vriescel,
koelapparatuur, airco, softijsmachine,
ventilatie, Keuken afzuigventilatie,
verwarming ketels, geyser, boiler, frituse,
opwarming- apparatuur, magnetron,
oven, vaat wasmachine, gasapparatuur,
koffie-espresso, luchtbehandelingkast, zak
filters, koolstof filters.

**Verkoop van horeca-
apparatuur.**

Contact dhr Vliet Nguyen
Tel. 030-2688630
Mob. 06-44464380

NGÂM NGÙI

*Biết là sẽ đến phút chia xa
Lưu luyến nhìn phong cảnh quê nhà
Vài người đưa tiễn nơi đầu ngõ
Bịn rịn cầm tay nhấn nhủ là:*

*"Gửi lời thăm những người yêu mến
Ly hương phiêu dạt tận miền cao
Cuộc sống an vui tròn ước nguyện
Thành công giấc mộng một thuở nà*

*Nơi trời viễn xứ luôn vui vẻ
Hạnh phúc vun đầy mãi về sau
Trời thương ai cũng luôn mạnh khỏe
Làm ăn phát lợi được sang giàu*

*Khi nào nhớ về thăm quê quán
Thăm bà con máu mủ tình thâm
Thăm làng, thăm xóm, thăm bè bạn
Thăm mộ tổ tiên để an tâm"*

*Biết là sẽ đến phút chia xa
Ngâm ngùi lòng dạ chẳng nói ra
Thương quê, thương lắm nơi nguồn cội
Cầu cho xứ sở mãi an hòa*

*Đình làng ngày một thêm nghiêm kính
Nhà thờ họ tổ bề thế lên
Họ hàng biết yêu thương nhường nhịn
Vun đắp mai sau mãi vững bền*

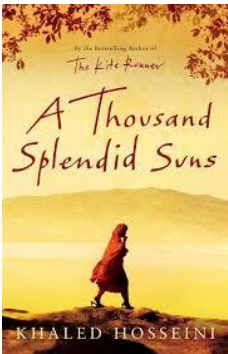
*Con cháu thành công muôn việc lớn
Rạng danh thơm tiếng tổ tiên mừng
Trí đức, tài hoa đều phát lộc
Giống nòi tiên tổ được vang lừng*

*Chia tay thôi nhé từ đây sẽ
Người đi, người ở hai phương trời
Ngàn xa cách biệt đầy thương nhớ
Vạn sự đoàn viên bởi đất trời...*

Lê Lăng Du

Truyện dịch

Ngàn ánh dương rực rỡ

Khaled Hosseini
Trúc Hà dịch

Chương 49

Một ngày chủ nhật tháng chín, Laila đang cho thằng bé Zalmi ngủ trưa, nó bị cảm, thì Tariq ào vào căn nhà trệt của họ.

“Em nghe chưa?” anh hỏn hển nói. “Họ giết ông ta rồi. Ahmad Shad Massoud. Ông chết rồi”.

“Sao vậy?”

Đứng nơi ngưỡng cửa, Tariq kể cho Laila nghe những gì anh biết.

“Họ nói ông ta cho hai người ký giả tự xưng là người Bỉ gốc Ma-rốc phỏng vấn. Trong lúc đang nói chuyện, một quả bom dẫu trong máy quay phim phát nổ. Giết chết Massoud và một người ký giả. Người kia cố chạy trốn nhưng bị họ bắn chết. Hiện người ta nói hai tay ký giả đó là người của Al-Qaeda”.

Laila nhớ lại tấm bích chương hình Ahmad Shad Massoud má nàng dùng đinh đóng lên vách tường phòng ngủ của bà. Massoud nghiêng người tới trước, một chân mày nhướn lên, mặt nhả lại vì chăm chú, như thể đang lắng nghe ai đó một cách trang trọng. Laila còn nhớ má nàng đã biết ơn Massoud vì ông đã nói lời cầu nguyện lúc chôn hai con trai của bà, và bà thường kể điều này cho mọi người nghe. Cả khi cuộc chiến nổ ra giữa phe của Massoud và các phe khác, má nhất định không đổ lỗi cho ông. Ông là một người tốt, má thường nói. Ông muốn hòa bình. Ông muốn tái xây dựng đất nước Afghanistan. Nhưng chúng cản trở ông ấy. Chúng không để cho ông ấy làm. Đối với má, ngay cả khi cuộc chiến chấm dứt, ngay cả khi mọi việc thất bại thảm hại và thủ đô Kabul đã bị tàn phá, Massoud vẫn là con Sư tử của Panjshir.

Laila không dễ tha thứ như má. Cái chết thô bạo của Massoud không đem lại chút vui mừng chi cho nàng, nàng nhớ quá rõ những khu phố bị san bằng dưới thời của ông, những xác người moi ra từ đồng gạch vụn, những bàn tay, bàn chân trẻ nít tìm thấy trên nóc nhà hay trên ngọn cây

sau đám tang. Nàng nhớ quá rõ nét mặt của má nàng vài khắc trước khi đạn pháo bắn trúng và, mặc dù nàng đã cố gắng quên, thân thể không đầu của ba nàng rơi gần đó còn mặc chiếc áo thun in hình chiếc cầu treo nổi bật trong khói mù và máu.

“Sẽ có đám tang,” Tariq nói. “Chắc chắn. Có lẽ ở Rawalpindi. Sẽ làm lớn lắm.”

Zalmi, lúc đó sắp ngủ, lồm cồm ngồi dậy, đưa tay dụi mắt.

Hai ngày sau, họ đang dọn phòng thì bỗng nghe tiếng ồn ào. Tariq bỏ cây chổi lau nhà xuống và chạy ra. Laila theo sau anh.

Tiếng ồn ào phát ra từ sảnh đường khách sạn. Bên phải của quầy tiếp tân có khu để khách ngồi chơi, với mấy cái ghế nhỏ và hai chiếc ghế dài bọc da lộn màu kem. Nơi góc phòng, đối diện với ghế dài, là cái truyền hình, và ông Sayeed với người gác cửa cùng vài người khách đang tụ tập trước đó. Laila và Tariq chen vô.

Truyền hình đang mở đài BBC. Trên màn ảnh là một tòa cao ốc, một cái tháp với khói đen cuộn cuộn bốc lên từ các tầng chót. Tariq nói gì đó với ông Sayeed, và Sayeed đang trả lời thì một chiếc máy bay bỗng xuất hiện nơi góc màn ảnh. Nó đâm vô cái tháp bên cạnh, phát nổ và bốc cháy to hơn bất kỳ ngọn lửa nào Laila từng thấy. Mọi người trong phòng đồng loạt la lên.

Trong vòng hai giờ đồng hồ, cả hai tháp cao ấy đã sụp đổ hoàn toàn. Chẳng bao lâu tất cả các đài truyền hình đều nói về A Phú Hãn, Taliban và Osama Bin Laden.

“Con có nghe quân Taliban nói như thế nào không?” Tariq hỏi. “Về bin Laden?”

Aziza đang ngồi trên giường đối diện với anh. Tariq đang dạy nó chơi cờ tướng. Nó đang cau mày và cắn môi dưới, bắt chước ba nó khi tính toán nước cờ.

Thằng bé Zalmi đã đỡ cảm. Nó nằm ngủ, Laila đang bôi dầu nóng lên ngực nó.

“Con có nghe,” Aziza nói.

Quân Taliban đã tuyên bố sẽ không giao bin Laden bởi vì ông ta là khách, A Phú Hãn là nơi ẩn trú của ông và việc giao nộp một người khách là đi ngược đạo đức. Tariq cười mỉa mai, Laila nghe trong đó sự bất bình của anh vì phong tục đáng kính này của người A Phú Hãn đã bị bóp méo.

Vài ngày sau cuộc tấn công hai tòa cao ốc ở Nữ Uớc, hôm đó Laila và Tariq lại có mặt nơi sảnh đường khách sạn. Trên màn ảnh truyền hình,

George W. Bush đang nói. Sau lưng ông, một lá cờ Mỹ lớn. Có một lúc, giọng ông dao động, và Laila nghĩ ông sắp khóc. Ông Sayeed, người nói được tiếng Anh, giải thích cho họ biết Bush vừa tuyên chiến.

“Vớ ai?” Tariq hỏi.

“Vớ nước của bạn, trước tiên.”

“Có thể cũng không xấu đâu,” Tariq nói.

Hai người vừa làm tình xong. Tariq nằm bên cạnh Laila, đầu đặt lên ngực nàng, hai tay trên bụng nàng. Mấy lần đầu làm thử, cả hai gặp nhiều khó khăn. Tariq cứ xin lỗi, Laila cứ trấn an. Giờ vẫn còn khó nhưng không phải vì lý do thân thể mà vì lý do bất tiện. Cái chái họ ở với hai đứa con quá nhỏ. Hai đứa nhỏ nằm ngủ trên hai cái cũi ngay dưới chân họ, cho nên hai người chẳng được riêng tư. Phần lớn, Laila và Tariq làm tình trong yên lặng, cố nén đam mê, dưới tấm mền cả hai mặc nguyên quần áo, đề phòng hai đứa nhỏ thức dậy. Lúc nào cả hai cũng phải thận trọng vì tiếng sột soạt của tấm ra giường. Tuy nhiên đối với Laila, được gần Tariq thì có lo bao nhiêu cũng đáng. Khi hai đứa yêu nhau, Laila cảm thấy vững tin, nàng cảm thấy được che chở. Nàng không còn lo sợ cuộc sống chung của hai đứa chỉ là một ân phước tạm thời và sẽ lại tan thành mây khói. Những lo sợ chia ly của nàng đều tan biến.

“Anh muốn nói gì?” Laila nói.

“Những điều đang xảy ra ở nhà. Có thể rồi cũng không xấu lắm đâu.”

Ở nhà, bom lại rơi, lần này bom của Mỹ - Laila vẫn theo dõi hình ảnh chiến tranh trên truyền hình mỗi ngày trong khi nàng thay ra giường và hút bụi. Một lần nữa, người Mỹ lại vũ trang cho các lãnh chúa và kêu gọi sự giúp đỡ của Liên Minh Bắc để đánh quân Taliban và tìm bin Laden.

Tuy nhiên điều Tariq vừa nói khiến Laila khó chịu. Nàng đẩy mạnh đầu Tariq khỏi ngực nàng.

“Không xấu lắm hả? Bao nhiêu người chết, đàn bà, con nít, người già; bao nhiêu gia đình tan nát. Không xấu lắm hả?”

“Sịt. Em làm con thức bây giờ.”

“Sao anh có thể nói như vậy hả Tariq?” Laila chưa chát. “Sau cái vụ sai lầm ngu ngốc ở Karam

hả? Cả trăm người vô tội! Chính mắt anh nhìn thấy những thi thể đó mà!”

“Không,” Tariq nói. Anh chống tay ngồi dậy, cuối xuống nhìn Laila.

“Em hiểu làm rồi. Ý anh muốn nói – ”

“Anh đâu có biết,” Laila nói. Nàng biết mình đang lớn tiếng dần, nàng biết đây là lần cãi nhau đầu tiên của hai vợ chồng. “Anh đã ra đi lúc Thánh chiến quân bắt đầu đánh, anh nhớ không? Em mới là người ở lại. Em ở lại. Em biết thế nào là chiến tranh. Em mất cha mẹ vì chiến tranh. Cha mẹ của em, Tariq. Để bây giờ nghe anh nói chiến tranh không xấu lắm hả?”

“Anh xin lỗi em, Laila. Anh xin lỗi.” Tariq đưa tay ôm mặt Laila. “ Em nói đúng. Anh xin lỗi. Tha lỗi cho anh. Ý anh muốn nói là có thể sẽ có hy vọng khi cuộc chiến này chấm dứt, có thể sẽ là lần đầu tiên từ lâu lắm – ”

“Em không muốn nói đến chuyện này nữa,” Laila nói và cảm thấy ngạc nhiên vì đã sùng sộ với Tariq như thế. Nàng biết mình không công bằng khi nói với anh như vậy - chiến tranh há chẳng cướp mất cha mẹ của anh nữa sao? - và bất cứ điều gì đã khiến nàng bùng giận dữ thì giờ đã xui xuống. Tariq tiếp tục nói nhỏ nhẹ, và khi anh kéo Laila vào lòng, nàng không cưỡng lại. Khi anh hôn tay nàng, trán nàng, nàng để yên. Laila biết Tariq có lẽ nói đúng. Nàng hiểu ý anh muốn nói gì.

Có lẽ tình hình này là cần thiết. Có lẽ khi bom của Bush ngưng rơi, sẽ có hy vọng. Tuy nhiên Laila không thể mở miệng nói ra điều ấy được, khi những gì đã xảy ra cho ba má nàng giờ đây đang xảy ra cho một ai đó ở A Phú Hãn, khi một cô bé hay cậu bé nào đó ở quê nhà vừa bất ngờ trở thành mồ côi vì một quả pháo như chính nàng vậy. Laila không thể mở miệng nói ra điều đó. Thật khó có thể mừng vui. Có vẻ như đạo đức giả, như vui trên nỗi đau của kẻ khác.

Đêm đó, Zalmai thức dậy họ. Laila chưa kịp nhúc nhích, Tariq đã bỏ chân xuống giường. Anh cột cái chân giả và đến bên Zalmai, bế nó vào lòng. Nằm trên giường, Laila nhìn theo bóng Tariq đi tới đi lui trong bóng tối. Nàng nhìn thấy bóng cái đầu của thằng bé gục trên vai Tariq, thấy hai bàn tay nó ôm choàng cổ Tariq, hai cái chân nhỏ xíu của nó đang đưa bên hông anh.

Lúc Tariq trở lại giường, cả hai đều không nói gì. Laila đưa tay ra sờ lên mặt Tariq. Hai má của anh ướt đầm. **(còn tiếp)**

Vết Sẹo.

“... Mỗi lần phải trở lại Saigon, tôi rất khổ tâm vì tôi luôn có cái cảm tưởng như hấn đang leo đèo theo sau tôi đến nỗi tôi hoang mang và lo sợ vô cùng. Cũng vì quá lo sợ và quá hoang mang nên tôi không còn tâm trí đâu để tập trung vô công việc được. Mặc dù chuyện xảy ra cũng đã lâu lắm rồi, nhưng không làm sao tôi quên được anh à. Tôi quen hấn tại Saigon qua sự giới thiệu của người bạn để rồi khi chia tay hấn thì Saigon đã mất tên. Ngày đó hấn đã làm đủ mọi cách để triệt tôi... vì vậy mà tôi luôn bị ám ảnh mỗi lần về đây. Saigon đầu thập niên một chín bảy mươi khi anh không còn ở đây, luôn rộn rã tiếng cười, nói, với những con người tràn đầy tình thương yêu và tình tự. Miền Nam Việt Nam tuy đang bị nội chiến, nhưng Sài Gòn thì lúc nào cũng nhộn nhịp và vui tươi. Chỉ đến khi chiến tranh chấm dứt thì sự nhộn nhịp và tươi vui mới bị chấm dứt cách tức tưởi. Miền Nam - Saigon - những ngày tháng sau đó đích thật là những tháng ngày đau thương vì sự hận thù đã làm cho cuộc sống trở nên ám đạm và cũng không còn tự do. Miền Nam với ngày tháng tiếp nối nhau những âu lo, sợ hãi và trả thù mà không biết đến khi nào mới chấm dứt. Người Saigon không có công ăn việc làm nên nhà nhà thiếu gạo người người thiếu ăn.

Saigon bị những cuộc trả thù man rợ ban ngày, những cuộc bắt bớ ban đêm xảy ra thường xuyên. Lúc này thì hấn lộ diện nên tôi mới biết hấn là người trong cái nhóm được gọi là, thành phần thứ ba. Thành phần chống lại chính phủ Việt Nam Cộng Hòa. Hấn vốn là tên hèn nhát nên trước đó không bao giờ có can đảm nói ra những điều đó mà phải đợi cho cuộc chiến chấm dứt và hợp cùng những tên xảo trá, hèn hạ, gian ác, từ bao năm qua trong cái nhóm của hấn... lộ mặt. Hấn được hứa hẹn nên tin chắc mười mươi là sẽ nhận được một chức vụ quan trọng trong cái chính phủ mới nên hấn đã ra sức tác tác nhạc với những lời lẽ chống chiến tranh cũng

như thân phận con người miền Nam đã và vẫn đang bị “Mỹ Ngụy” bóc lột của cải và sức lao động. Hấn hăng hái hành động để chứng tỏ mình chính là nhân vật sẽ tỏa sáng trong tương lai một khi ‘cách mạng’ thành công. Với nhà cầm quyền mới hấn đã quỳ mọp và tung hô “Hoan hô cách mạng thành công. Đả đảo Mỹ Ngụy...” Người miền Nam gọi hấn là thằng mặt mẹt thằng Lập... dị hợm...”

Ông là bạn học thời trung học. Sau chương trình trung học tôi được đi du học nên khi gặp lại nhau, ông đã tin tưởng và không ngần ngại kể cho tôi nghe câu chuyện của ông với người mà ông gọi là hấn. Thật ra thì chỉ có tôi ông mới dám trút hết những điều mà ông không thể thổ lộ ra cùng người nào khác được. Liền sau những câu nói, ông kéo áo lên cho tôi thấy hai vết sẹo hấn trên lưng kéo dài lên đến tận vai tạo thành hai đường thẳng song song... vẫn luôn ửng một màu đỏ. Ông nói tiếp:

“Vết sẹo trên lưng tôi không phải là sẹo thật. Tôi muốn làm như vậy mỗi lần phải trở về lại Saigon để tưởng nhớ lại một lần tôi bị bọn hấn chém nhưng may mắn thoát chết. Trước khi bị chém tôi đã kịp nằm xuống để tránh lưỡi dao vì bọn hấn cố ý chém vô đầu. Nhưng, may mắn tôi đã kịp lấy tấm tôn và che lên đầu. Khi không chém được vô đầu thì bọn chúng liền chém vô lưng. Khắp người tôi có rất nhiều vết sẹo. Sẹo do dao chém, sẹo do súng đạn của kẻ thù bắn. Nhưng, có một vết sẹo đã hấn sâu trong trái tim tôi làm cho tôi cứ bị đau đớn mãi; vết sẹo đó thì tôi không thể trưng ra cho anh thấy được.

Tôi muốn kể cho anh nghe vì sao tôi lại có nhiều vết sẹo đến như vậy. Nhưng, chỉ có một vết sẹo làm cho tôi bị đau đớn dằng dai mà thôi. Một ngày đầu xuân 1968 và từ vùng hỏa tuyến, vùng biên giới mà tôi đang làm nhiệm vụ giữ an ninh. Biên giới giữa chúng ta và kẻ thù đã được các cường quốc phân định lần ranh là con sông Bến Hải. Nhưng, kẻ thù thì luôn luôn và bất cứ thời điểm nào cũng muốn tấn công, muốn xâm lăng qua phần đất bên này. Tôi bị thương nặng và được chuyển tiếp đến Tổng Y Viện Cộng Hoà. Saigon ngày đầu xuân khắp nơi đang tràn ngập những bông hoa rực rỡ khoe sắc trong ánh mặt trời chói lọi nhưng nồng ấm, hòa cùng âm thanh rộn rã của tiếng pháo tiếng người và xe cộ trên đường phố tạo thành bản tình ca bất hủ ghi khắc sâu đậm trong lòng người ... Bỗng dưng miền Nam trở thành tang tóc với những thầy người và máu chảy thành sông do kẻ thù gây ra. Sau khi rời bệnh viện tôi được gặp lại bạn bè và sau đó tôi được gặp hấn. Một người bạn của tôi

và lớn hơn tôi vài tuổi nhưng có thân hình lực lưỡng, một thân hình làm cho các quý bà có cuộc sống vợ chồng không được trọn vẹn phải mơ ước. Người bạn đó nói với tôi là hắn cũng có tên tuổi đảng hoàng... cũng thuộc giòng dõi khoa bảng nhưng mọi người lại gọi hắn là thằng Lập... dị hợm. Khi gặp hắn lần đầu tôi thấy đúng là tôi đang đứng trước một người lập dị thật. Hắn không như tôi, không như nhiều trăm ngàn thanh niên khác, đã và vẫn đang hiên ngang cầm súng chiến đấu để ngăn chặn kẻ thù với dã tâm cướp nước. Hắn được yên thân ăn học, được tự do muốn đi đâu và muốn làm gì thì làm. Hắn được tự do yêu... trong không khí thanh bình giữa thủ đô không còn chiến tranh vì kẻ thù đã bị đánh đuổi khỏi thành phố nên không có tiếng súng. Hắn không biết mang ơn những người đã bỏ thân ngoài chiến trường, mà lại giờ trò viết nhạc và nghiên cứu những chủ thuyết xa lạ rồi tụ tập những tên bị kẻ thù mê hoặc để chống lại chính phủ, chống lại những người đang cho hắn và nhóm bạn của hắn cơ hội sống và cơ hội được làm việc với tiền lương đủ nuôi cả gia đình. Hắn đi đâu cũng ôm kè kè bên mình một chồng sách dày cộm và những tập nhạc viết dở dang mà tôi thì không hiểu hắn nghiên cứu cái gì trong những quyển sách dày và đầy chữ đó. Hắn tỏ ra bức mình khi nghe người ta nói là hắn đang làm dáng để tỏ cho mọi người thấy hắn thông thái hơn người. Tôi ở gần hắn nên tôi biết đó là điều mà mọi người nói rất đúng về hắn. Hắn luôn tỏ ra ngạo mạn vì cho rằng, mọi người đã sai lầm khi chịu nhẫn nhục sống trong cái xã hội hiện tại và chấp nhận chính phủ hiện tại, mà, theo hắn thì đó là chính phủ tay sai cho Mỹ. Hắn đã nhiều lần nói với tôi là: "Xã hội tốt đẹp nhất là phải tạo ra công ăn việc làm cho từng mỗi một con người. Qua đó, người làm nhiều thì hưởng nhiều, người làm ít thì hưởng ít, không làm gì hết thì... nhịn.

Xã hội đó không cần phải có tòa án nên không cần có trường dạy luật vì mọi người đều bình đẳng và tôn trọng lẫn nhau." Tôi cũng đã nhiều lần trả lời hắn là: "Không bao giờ. Không bao giờ có một xã hội nào như anh mơ ước sẽ hiện diện trên quả địa cầu này. Xã hội mà chúng ta đang sống là xã hội nhân văn vì mọi người trong gia đình luôn thương yêu và đùm bọc lẫn nhau. Chỉ cần một hoặc hai người trong gia đình đi làm thôi thì cũng đã có thể bảo bọc cả gia đình sinh sống ngày ba bữa ăn cùng trang trải những nhu cầu khác. Xã hội mà anh mơ ước là xã hội giả dối mà mọi con người sẽ dùng thủ đoạn để hãm hại để lường gạt và cướp bóc lẫn nhau." Nhưng, hắn giả điếc và không muốn nghe tôi nói. Hắn ca ngợi và cổ vũ cho những người ở bên kia chiến tuyến mau sớm đánh bại cái chính phủ đang

dung dưỡng hắn. Hắn cho rằng một cuộc cách mạng phải được tiến hành đồng thời với lòng hận thù sâu đậm và tàn nhẫn thì mới mau đem đến thành công. Hắn biện minh cho việc ám sát các nhân viên của chính phủ. Hắn biện minh cho việc phá kích bừa bãi vô những khu đông dân cư là điều cần thiết cho cuộc cách mạng. Hắn và tôi thường thảo luận ở bất cứ nơi nào và khi nào, kể cả những khi đêm khuya cần sự yên tĩnh cho mọi người mà tôi thì chỉ muốn cho hắn nhìn thấy sự tuyên truyền xảo trá và sự tàn ác dã man của những người bên kia chiến tuyến đối với những người cùng dòng máu mà hắn đang hết lòng ủng hộ và hét lời ca ngợi. Trong những cuộc thảo luận đầy tình người của những người cùng có trình độ và tấm lòng yêu dân tộc và quê hương. Nhưng, cuối cùng thì luôn luôn hắn tỏ vẻ ngạo mạn và tỏ ra tức giận. Hắn phê phán quân đội quốc gia chỉ là đám lính đánh thuê và rằng kẻ thù mới có chính nghĩa.

Có một lần đang cùng đi trên đường phố, hắn và tôi nhìn thấy một chiếc xe chở quan tài người lính chết trận chạy ngang trước mặt. Tôi hỏi hắn: "Người lính đó còn sống hay đã chết rồi?"

Hắn nhìn tôi với vẻ mặt ngạo mạn rồi nhìn theo chiếc xe chở quan tài và nói:

"Làm sao một người nằm trong quan tài từ mặt trận đưa về và đã qua một thời gian lại còn sống được chứ."

Tôi cười và nói với vẻ quả quyết:

"Tôi nghĩ người lính - những người lính Việt Nam Cộng Hòa - nằm trong quan tài sau khi đã làm một việc can đảm là cầm súng chiến đấu với kẻ thù đến quên cả thân mình để giữ an bình cho mọi người, trong đó có anh và gia đình anh, thì, họ sẽ lưu lại hình ảnh tốt đẹp và oai hùng trong lòng mọi người đến muôn thuở muôn đời. Như vậy người lính đó vẫn còn sống."

Một hôm hắn đưa tôi đến Viện Đại Học Sài Gòn để nghe hắn và nhóm bạn của hắn nói về những ngày tươi sáng một khi 'cách mạng' thành công. Có những người gọi là trí thức và cả những người lãnh đạo các tôn giáo cũng cùng tham dự. Đa số người đến tham dự là những người hám danh hám quyền nên tưởng bọn người của hắn là tinh hoa của dân tộc nên hết lòng ủng hộ. Hắn không phải là người mẫu mực để nêu gương cho người khác. Trái lại, ở đây giống như bãi chiến trường mà mỗi người trong bọn hắn là một vị chỉ huy. Một nhóm sinh viên đối lập và yêu nước thật sự đã lấy bàn ghế của phòng họp quăng về phía nhóm của hắn. Sự hỗn loạn mà tôi chắc chắn sẽ đưa đến đổ máu diễn ra ngay sau những đường bay của các cái ghế và những cái bàn. Thế là tôi kéo hắn chạy tránh xa chỗ

đang diễn ra cảnh chẳng khác gì ngoài chiến trường, chỉ có điều là ở đây không có những tiếng nổ. Hấn phản đối và nói không đi đâu hết vì hấn muốn, sau khi nói chuyện xong sẽ còn phải hát “cho đồng bào tôi nghe.” Tôi biết những lời hát đó chỉ là những lời kích động mọi người chống lại cuộc chiến tranh đã quá lâu dài làm nhiều gia đình phải ly tan. Tại sao hấn lại không có một chút nào tỏ ra e ngại hay sợ hãi? Trái lại hấn tỏ rõ bản tính cao ngạo cho mọi người nhìn thấy... Thì ra, sở dĩ hấn và nhóm bạn của hấn không sợ bất cứ người nào của chính phủ hoặc chương ngại vật nào, chỉ vì, thứ nhất, chính phủ đã cho mọi người dân được hưởng quyền tự do quá rộng rãi, kể cả quyền được biểu tình và phê phán chính phủ. Điều thứ hai là, có vị Tướng ‘gà mờ chính trị’ luôn sẵn sàng đưa hai tay ra cứu rỗi mỗi khi hấn và đồng bọn bị nguy khốn.”

Tôi hỏi ngay khi ông vừa ngưng nói và đang nuốt nước miếng:

“Làm sao ông biết được vị Tướng đó... gà mờ chính trị?”

Ông trợn tròn hai con mắt nhìn tôi như không tin là tôi không biết tại sao. Ông nói:

“Thì... chính ông ta đã xác nhận về sau này mà. Ông ta nói trước các ký giả phỏng vấn là: “Tôi ít học và cũng không rành về chính trị.” Cũng vì ít học và... gà mờ nên sau này ông Tướng đã... mừng húm khi được kẻ thù chìa tay ra cho bắt. Thật ra thì kẻ thù chỉ muốn... qua ông để thực hiện cái nghị quyết 36 kiểu chơi sao cho được người Việt ở khắp nơi trên thế giới cùng hưởng ứng cùng chơi và, cùng hòa một nhịp với nhà cầm quyền. Họ cảm thấy ‘nhức nhối’ vì người Việt trên toàn thế giới quyết tâm chống đối họ đến cùng. Nhưng, ông Tướng thì lại... tưởng bở là, kẻ thù cần ông để phát triển kinh tế vì ông đang có những giao tiếp rất rộng rãi và chặt chẽ với những nhà tài phiệt của Mỹ. Ông Tướng về Việt Nam và tuyên bố lảng nhãng như ông từng tuyên bố lảng nhãng khi đang cầm quyền nên bị người Việt ty nạn chống lại. Thế là, thay vì suy nghĩ lại là tại sao mình bị chống đối, thì vì ông là gà mờ về chính trị nên ông đã quay lại chửi những người đã từng ủng hộ ông là: “Nói lảng nhãng là một lũ phản quốc.” Thế là kẻ thù... mất hứng vì ông đã làm hư hết kế hoạch của họ. Và, thay vì dùng ông trong những công tác khác thì họ không còn đếm xỉa gì đến ông nữa. Họ cho ông tự do ra vô trong nước. Và, có lẽ ông cũng đã cảm được mình không còn là... con cờ hữu dụng nữa nên ông chuyển qua một quốc gia Á châu khác để sống những ngày tàn. Khi ông từ trần là bọn họ liền trừng phạt ông bằng cách không cho đem cái xác thối tha của ông về chôn

trong nước. Họ còn cho bọn văn nô viết bài để làm nhục ông với tựa đề: “Đưa con hư đã trở về.” Đó là điều hết sức nhục nhã mà sử sách sẽ ghi lại để ngàn đời sau con cháu của chúng ta không quên là, một trong những lý do để miền Nam Việt Nam mất về tay cộng sản cũng vì chúng ta có những vị lãnh đạo quá ngu xuẩn về chính trị.

Chính ông tướng này vào năm 1966 – 1967 đã định ra luật tử hình với những người lính đào ngũ. Nhưng, Mỹ không chấp nhận cho ông làm điều ác và ngu xuẩn đó nên ông chỉ tử hình được một tay thương gia người Tàu thôi. Theo một vị Tướng Do Thái tên là Moshe Dayan khi đến thăm miền Nam Việt Nam, ông Tướng Do Thái đã hết sức ngạc nhiên khi nghe ông tướng gà mờ về chính trị, khi đó đang ở vị trí Chủ tịch Ủy Ban Hành Pháp Trung Ương - tức Thủ Tướng - bày tỏ sự ngưỡng mộ với viên đại tướng của Việt cộng, ông Võ Nguyên Giáp, Bộ trưởng Bộ quốc phòng mà ai ai cũng biết ông này được điều khiển bởi bọn Tàu.”

Tôi khen thật lòng:

“Ông quả là tay... Ông biết nhiều quá.”

“Cám ơn lời khen của anh. Nhưng tôi biết thằng

Lập... dị hợm này rất rõ anh à. Tôi kể tiếp anh nghe nhé. Thế rồi ông Tướng đó đã đưa nhóm của hấn về dinh của ông ta trú ngụ. Nhờ ở trong dinh của viên Tướng uy quyền thứ hai của đất nước nên có ai dám hó hé gì đâu. Dinh của ông Tướng thì to lớn và dĩ nhiên là có rất nhiều phòng dư chỗ cho bọn hấn. Ngoài ra trong các phòng còn có rất nhiều sách mà phần nhiều là để trưng cho oai thôi chứ tôi chẳng thấy ai lấy đọc cả. Tôi đã nói với hấn là: “Trong cuộc chiến cướp nước và cướp của này, rồi ra sẽ có thể - có thể thôi - chúng tôi sẽ thua chỉ vì chúng tôi có vị Tướng lãnh gà mờ đang nắm vận mạng đất nước và chỉ huy binh sĩ.” Hấn gật đầu như tán thành lời tôi và, đây là lần duy nhất hấn đồng ý với tôi. Những ngày ở trong dinh ông Tướng hấn tha hồ tung hoành và ra sức sáng tác những bản nhạc gọi là để ‘hát cho đồng bào hấn nghe.’

Thế rồi... Kết cuộc chỉ có năm mươi tám ngày đêm thì miền Nam với thủ đô Saigon đã bị những con người man rợ tràn ngập. Những tên lính với vẻ mặt ngờ ngác nhìn thủ đô giàu có mà thềm thủng đến chảy cả nước miếng. Những tên lính mà mới hơn tháng trước còn trốn chui trốn nhủi giữa rừng già và đói khát thì nay tò ra khắp các ngõ trong thủ đô để lùng sục bắt người và chiếm đoạt của cải. Tháng đầu tiên thành phố có rất nhiều xác chết bị kéo bỏ ngoài đường lộ bởi sự cộng tác của bọn chỉ điểm mặt mọt được gọi là, “cách mạng ba mươi.” Và, thật xui cho tôi là trong lúc quá thất vọng nên tôi đi lang thang khắp

nơi trong thành phố để xem bạn bè ai còn ai mất thì... đứng mặt hần. Hần đã đề nghị bắt giữ tôi. Thấy nguy, tôi liền bỏ chạy và thế là hần và bọn mặt mặt đuổi theo tôi đến khu nhà của tôi. Tên mặt mặt là hần biết rất rõ về khu nhà này nên chia nhau bao vây mọi con hẻm. Đang đi trên mái nhà thì thỉnh linh chân tôi đạp lên miếng ngói đã lung lay rời rạc làm cho người chủ nhà sợ quá nên la lên thật lớn. Tôi đang loay hoay tìm chỗ trốn thì, chính lúc đó bọn hần xuất hiện. Tôi chạy đến góc của sân thượng căn nhà mà người chủ đã kịp bỏ đi trước khi lũ man rợ kéo đến. Tôi chộp được một khúc cây để làm ra vẻ sẵn sàng sống chết với bọn hần cho bọn hần sợ. Nhưng, một tên trong bọn có cầm theo con dao dài giống như cây mã tấu và lao tới chém vô đầu tôi. May mắn thay tôi đã kịp nằm xuống và kéo tấm tôn để che thân. Tôi nằm giả chết và một lúc thật lâu sau thì bọn hần bỏ đi.”

“Tên... hèn nhất đó rồi ra sao?” - Tôi hỏi.

Ông cười nửa miệng như vớ về khinh bỉ và trả lời tôi:

“Tên hèn nhất đó được thưởng công cho làm... nhân viên của cái gọi là Sở Văn Hóa - Thông Tin thành phố. Chỉ là nhân viên thôi chứ chẳng phải chức vụ gì cao sang cả.”

Ông ngưng lại như để cố nhớ những chi tiết đã quá lâu theo thời gian mà tôi thì thấy rõ câu chuyện của ông có rất nhiều điều thú vị. Ông nói tiếp:

“Từ ngày đó cho đến nay tôi chưa thấy ngày nào là ngày vui thật sự cả. Hơn bốn mươi năm trôi qua rồi mà người Việt Nam vẫn còn thù hận nhau như thuở đất nước bị chia đôi. Vẫn là những tháng ngày buồn vì đa số người dân... quên cười khi bị cướp đất cướp nhà nên cái nghèo và thiếu ăn luôn hiện hữu. Của cải, đất đai của người dân luôn bị nhà cầm quyền hăm he cướp lấy bằng một thứ luật rừng. Dưới chính thể Cộng Hòa chưa có một người dân nào bị tòa án xử oan đến phải nhảy lầu tự tử vì những người cầm cán cân công lý đều là những người có học thức thật sự với bằng cấp thật sự. Và, đó chính là vết sẹo đau nhất trong người tôi. Vết sẹo ghi hằn lên trái tim tôi mà chưa biết đến khi nào mới phai mờ. Nhưng, cũng nhờ bởi có những sự cướp đoạt trắng trợn đó mà thế giới đã hiểu rõ hơn về quân dân Việt Nam Cộng Hòa. Chúng ta tự hào rằng, chính chúng ta mới có chính nghĩa.”

Cuộc gặp gỡ giữa ông và tôi ngày tôi trở về thăm quê hương và được nghe câu chuyện từ miệng một người trong cuộc nói ra mà giờ đây như vẫn còn văng vẳng bên tai tôi. Chuyện đau buồn của

quê hương dù đã qua lâu, nhưng ông, và đồng bào miền Nam khó quên được bởi lòng hận thù mà nhà cầm quyền vẫn cố tình dung dưỡng bằng những đối xử bất công như cướp đất cướp nhà của đồng bào xảy ra thường xuyên thì làm sao quên được.

Bây giờ ông đã ra sao rồi? Ông vẫn bị cái sẹo hành hạ - dĩ nhiên - nhưng bản thân ông có được bình an không? Tôi luôn cầu nguyện và chúc ông may mắn. Tôi hy vọng một ngày không xa nữa vết sẹo sẽ thôi làm ông đau đớn. Tôi nghĩ, vết sẹo của ông cũng là vết sẹo của những người Việt Nam còn mang trái tim của con người./

Topa (Hòa Lan)

Trái Ngọt Vườn Quê

*Táo Lê chẳng có đâu xa
Ngay trong vườn nhỏ cạnh nhà trước sân
Một ngày hai buổi ân cần
Ngắm nhìn tươi nước bón phân tĩa cành*

*Được thêm khí hậu trong lành
Thiên nhiên thêu vẽ bức tranh tuyệt vời
Gió lay giọt nắng lá rơi
Xuyên cành kẽ lá thành thơi dạo vườn*

*Trời chiều đẹp ánh tà dương
Tô hồng quả ngọt dễ thương*

2020 HTN

Lời hay,

*Là của bạn thì sẽ là của bạn,
không phải của bạn thì có giữ mãi mãi
không là của bạn...*

Hải Hành Mùa Đại Dịch

Nguyễn Lê Hồng Hưng

(hình minh họa)

Tôi có thói quen mỗi sáng tôi thường hay thức sớm, mở laptop gõ chữ ghi lại những chuyện xảy ra trong cuộc sống, nhưng từ đầu mùa dịch cho tới nay cái laptop cũng bị tôi cho “cách ly” nên tôi không gõ được chữ nào vô đó hết. Hôm đi làm lại, công ty định cho xuống chiếc tàu bên Tây Ban Nha nhưng không có chuyến bay qua Tây Ban Nha, công ty cho qua chuyến tàu bên Bỉ, hồng có xe lửa qua Bỉ, cho xuống chiếc ở Rotterdam, có xe lửa tới Rotterdam nhưng hồng có tắc xi xuống tàu, cuối cùng giám đốc lấy xe công ty chạy tới bến xe lửa chờ tôi xuống tàu. Biết rằng ai cũng phải tuân thủ lệnh phòng dịch, nhưng có lẽ tại tôi suy nghĩ nhiều quá cho nên đầu óc khi thì trống rỗng, lúc thì nghĩ ngợi lung tung...

Tôi xuống tàu vào buổi trưa giữa tháng ba, thì ngay buổi chiều hôm đó tàu khởi hành. Chuyến một chuyến containers từ cảng Rotterdam, Hoà Lan, qua St. Petersburg, nước Nga. Thành phố có một thời rất đẹp và rất văn minh, nhưng bị suy tàn trong thời Cộng Sản và sau khi chủ nghĩa Cộng Sản Liên Xô sụp đổ đất nước này phục hồi lại cũng khá mau. Lâu rồi tôi chưa trở lại St. Petersburg, lần này trở lại, tôi dự định sẽ đổ bộ tham quan thành phố cổ kính của vài thế kỷ trước và muốn coi nó đã phát triển tới đâu rồi.

Nhưng nhằm mùa dịch làm cho mọi sinh hoạt thay đổi hết, tàu vừa ghé cảng thì hải quan và công an xuống tàu, theo thủ tục trước kia, khi nhập cảnh nước Nga thì mỗi thủy thủ phải đứng sấp hàng cho công an nhìn mặt để đối chiếu với sổ thông hành. Nhưng lần này vừa xuống tàu họ phát cho mỗi người một khẩu trang, kêu mọi người mang vô, xong rồi mới đứng sấp hàng giữ

khoảng cách đúng theo tiêu chuẩn phòng dịch. Khi bắt đầu làm thủ tục, một bà nhân viên cầm cái máy giống như cây súng ngắn cầm tay, nhắm thẳng vô trán từng người bấm thử nhiệt độ, sau đó mỗi người trình sổ thông hành và kéo khẩu trang xuống cho công an xem mặt, xong rồi kéo khẩu trang lên đây miệng lại. Chuyến này họ xem giấy tờ rồi thôi, không cấp giấy thông hành cho thủy thủ như mấy lần trước nữa và dặn thuyền trưởng thông báo cho thủy thủ biết là không ai được phép lên bờ, kể cả thủy thủ người Nga.

Lên xuống hàng cảng St. Petersburg mất hai ngày, sau đó tàu quay trở về Rotterdam thì hợp đồng qua Nga cũng chấm dứt. Không còn hàng chờ nữa, tàu phải chạy lại bến đậu chờ. Công ty có mười chiếc tàu mà đậu lại hết bốn chiếc, mỗi bến cặp nhau hai chiếc. Tuy tàu đậu chung một bến nhưng thuyền trưởng ra lệnh, thủy thủ tàu nào thì ở tàu nấy, không được qua lại với nhau và thủy thủ nào muốn lên bờ thì phải hỏi ông. Riêng tôi thì buổi sáng, buổi chiều hay đi dạo nên tôi nói cho ông biết trước để khỏi phải mỗi lần đi mỗi lần hỏi. Tàu đậu chờ nên công việc cũng ít bận rộn hơn, thủy thủ ngoài boong ngày nào cũng đục sét, sơn và rửa tàu, thợ máy thì lau chùi máy và hầm máy. Thuyền trưởng, thuyền phó chắc không có chuyện gì làm hay sao mà bày trò cho thủy thủ thực tập mỗi tuần hai, ba lần, hôm nay phòng cháy, chữa cháy, ngày mai tàu chìm, cứu người, ngày khi đề phòng cướp biển, ngày nọ khủng bố và tìm chỗ chôn cất bom....

Chiều cuối mùa xuân mát mẻ, mặt trời ngã xuống phương Tây, ánh hồng xuyên qua hàng cây dọc con đường bên cảng và toả chiếu lấp lánh mặt sông. Mặt nước dòng sông Nieuw Maas thật êm ả, bầy chim nhàn bay theo sau lái những chiếc tàu buôn ra vô hải cảng Rotterdam, có vài con chim no mồi bay lượn qua lượn lại giữa không gian thanh bình. Gió mơn man nhẹ nhàng làm lòng tôi dâng lên niềm thương nhớ và cảm giác buồn buồn nhưng không rõ vì sao. Cái cảm giác mà lâu lắm rồi mới có lại trong tôi, có lẽ sự buồn bã không tên ấy là nguồn cảm hứng kéo tôi ngồi vào ghế và gõ vô phím chữ để bắt đầu ghi lại chuyến hải hành giữa mùa đại dịch đang bùng phát khắp địa cầu này.

Theo thuyền trưởng thì trên tàu phải vui vẻ, khoẻ mạnh để chống lại virus corona, ông đề nghị đầu bếp mỗi Chủ Nhật phải làm tiệc thịt nướng (BBQ), thừa dịp Covid 19 và tàu đậu lại nên ông đề nghị cho có ngày nhất định, chớ thật ra những lúc tàu chạy, nhằm tháng biển im, trời đẹp thì

tuần nào ông cũng đòi (BBQ). Lúc mới nghe chuyện tiệc tùng, ăn nhậu để chống viruscorona, người nào cũng vui vẻ hân hoan, thợ máy thì hí hục đục thùng phi ra làm lò nướng mới thay cho chiếc lò đã cũ, thủy thủ thì đập mấy cái pallet cửa ván thông thành cục nhỏ thay cho than. Tôi là đầu bếp lo chọn thịt ướp, sợ ăn hoài một thứ mọi người ớn, tôi luôn thay đổi cách ướp thịt, tuần này ướp kiểu Tây thì tuần sau ướp kiểu Tàu, kiểu Mỹ, kể cả ướp sả ớt theo kiểu Việt Nam, kiểu nào thì nước chấm đó và rau sống trộn sà lách.

Thực đơn ngày nào cũng có bao nhiêu thứ thịt, cá, thịt dồi mà toàn là loại rẻ tiền, thịt bò, thịt cừu, dai nhách, thịt gà nhão nhoẹt. Đã vậy mà chiều nào sau khi xong việc cũng bia, rượu lai rai và cuối tuần ăn nhậu riết rồi ngoài thuyền trưởng ra không ai còn háo hức BBQ nữa. Thăng Edy đại diện cho thủy thủ In Đô vô nói với tôi:

– Chú đừng làm BBQ nữa.

Tôi nói:

- Thuyền trưởng đề nghị mà.
- Nhưng chú hồng làm cũng đâu sao.
- Có sao nhiều lắm chứ.

Tôi không muốn lời thôi vì ba cái chuyện ăn uống nên hồng giải thích thêm, tôi nói:

– Ờ, để chú nói lại với thuyền trưởng coi sao.

Tôi đem chuyện nói lại với thuyền trưởng, tưởng nghe vậy ông cho ngưng món thịt nướng cuối tuần. Ai dè trong giờ ăn, khi thủy thủ tập trung đầy đủ trong phòng ăn, ông đi qua hỏi tụi nó coi có còn thích món thịt nướng nữa không? Thủy thủ In Đô không dám trái ý ông, nên đưa nào cũng nói thích. Chỉ có viên thuyền phó và thợ máy người Nga không đồng ý và lời qua tiếng lại sao đó mà mặt mày ông hầm hì đi vô bếp nói với tôi:

– Thủy thủ đưa nào cũng thích BBQ, c hỉ có mấy thằng Cộng Sản Nga khùng, tụi nó không thích thì cho tụi nó nhịn.

Ông đưa tay làm dấu ngón cái và ngón trỏ ra chữ o, đưa lên môi chu cái mồm hun cái chụt, ông nói:

– Bếp ướp thịt nướng ngon lắm, tôi rất thích món sốt chua, ngọt và thiệt cay.

Khi ông đi rồi tôi mới qua nói với đám thủy thủ:

– Tụi mày than với tao là ăn nhậu riết rồi ớn, tao mới nói lại với thuyền trưởng, nhưng khi thuyền trưởng hỏi thì tụi mày nói thích lắm. Vậy là sao? Mấy đưa mặt mày bí xì, nói:

– Xin lỗi chú!

Thằng Edy lên tiếng:

– Thuyền trưởng hỏi vậy, tụi con cũng đâu biết nói gì khác chú.

Không muốn làm mấy đưa buồn lòng.

Tôi cười nói:

– Nói chơi thôi, thuyền phó, thợ máy tụi nó nói còn hồng ăn thua gì nữa, nói chi lính lác như tụi mình. Đứng ra ngày Chủ Nhật tao ra menu đơn giản, dành thời giờ nghỉ ngơi, nhưng tao làm suốt mà không thấy phiền, tụi bây chỉ có ăn nhậu thôi mà còn phàn nàn !

– Tại chú hồng ăn thịt, chú nói vậy.

– Vậy thì tụi mày đừng ăn thịt nữa, ăn rau trộn với mì xào hoặc cơm chiên cũng ngon mà.

Nói qua cãi lại vậy thôi, thật ra Chủ Nhật tuần nào từ thuyền trưởng cho tới thủy thủ đoàn, hồng thiếu mặt nào hết. Họ tụ tập xung quanh lò nướng bốc khói thông mù mịt, đầu bếp bỏ công ướp thịt và trang trí mâm thịt rất đẹp mắt, nhưng các người đem nướng khói thông làm thịt đen thui như da người Phi Châu. Vậy mà cả chục ký thịt sống, dồi tươi, rau trộn xà lách và một chảo hồng mì xào thì cũng cơm chiên, cả đám ăn một hơi sạch bách.

Dĩ nhiên tánh tình thuyền trưởng mỗi ông mỗi khác, nhưng viên thuyền trưởng này có phần đặc biệt, phải nói là kì cục. Hình như trong đầu ông ngoài chuyện lái tàu, giao tiếp với nhân viên hải quan nước này nước kia ra, phần còn lại chỉ có ăn, ngủ, còn chuyện làm tình thì hồng biết ông còn chấm mút được gì không? Vậy mà hể mở miệng ra là nói tục. Ông đã trên sáu mươi lăm tuổi rồi chứ còn trẻ trung gì đâu, ông ăn rau rất ít và bắp cải đồ không bao giờ ông rớ tới. Còn thịt, cá thì loại nào ông cũng đớp lán, một ngày ông có thể ăn cả ký lô thịt và gà đúc lò ông nít hết cả con. Ít khi ông ăn sáng, nhưng mỗi lần ăn ông đòi ăn bốn năm cái trứng gà ốp la với thịt ba chỉ hun khói. Chiều ăn, uống xong ông lên phòng đóng cửa ngủ, thủy thủ muốn lên bờ đi dạo cũng không dám đánh thức ông dậy để hỏi.

Thường thì trên tàu muốn làm BBQ thì thuyền trưởng đưa tiền cho thủy thủ, đầu bếp hoặc đích thân thuyền trưởng lên tiệm mua than và mua thêm những thứ cần dùng mà trên tàu không có. Nhưng ông thì không chịu bỏ tiền ra mua gì hết, trên tàu có gì thì làm cái đó, ông bắt thủy thủ cửa mấy cái pallet bằng ván thông ra từng cục rồi đốt lấy than nướng thịt. Lần đầu tôi thấy ghê ghê nên tôi mới nói với ông:

– Cây thông đốt khói nhiều lắm, nướng ra thịt đen thui, ông ăn hồng sợ bị ung thư sao?

Ông day qua đưa ngón tay trỏ lên ra dấu tục, gạt một cái rồi cười khằng khặc và đưa cánh tay ra khoe cơ bắp, nói:

– Cả đời tui, tui ăn như vậy hoài mà có bệnh hoạn gì đâu, tui còn khoẻ hơn ông nữa, ông Bếp à!

Thật vậy tướng người ông không mập cũng không ốm, chiều cao cũng vừa phải, trông ông còn rất khoẻ và ăn uống còn mạnh lắm. Ăn xong buổi trưa thì vô bếp hỏi:

– Bếp, buổi chiều ăn gì?

Ăn xong buổi chiều thì ông lại ló đầu vô bếp hỏi: Bếp, trưa mai ăn gì?

Đã vậy mà sáng vừa bảnh mắt thì từ trong phòng ông gọi điện xuống bếp chào buổi sáng và tiếp theo câu hỏi:

– Bếp, buổi trưa ăn món gì?

Biết tánh tình ông như vậy nên sau mỗi bữa ăn, vừa thấy ông ló mặt vô cửa phòng bếp, không chờ ông hỏi, tôi nói ngay cho ông biết bữa ăn kế sẽ là món gì.

Đúng ra thuyền trưởng không nên làm như vậy, vì trên tàu bốn tuần lấy thực phẩm một lần với số lượng vừa phải, nhưng ăn uống như ông chỉ có ba tuần là thịt ngon hết sạch, một tuần còn lại thì ăn thịt vụn, rau đông đá và cá đóng hộp. Nhưng ông cũng biết vậy nên tuần cuối cùng đưa ra cái gì ông ăn cái đó, luôn cả cá kho khô, cá đóng hộp, mì gói ông cũng đớp hết và còn khen ngon. Thật tình mà nói, giữa mùa dịch trên thế giới nhiều nơi bị thiếu lương thực và nhiều người thiếu ăn, mà trên tàu ăn uống phung phí như vậy, xem ra có cái gì đó không đúng.

Dịch Vũ Hán có tên là Covid 19, cái tên nghe trẻ trung và đẹp đẽ nhưng lợi hại vô cùng! Mới đó mà đại dịch hoành hành hơn ba tháng rồi, làm cho khắp nơi trên thế giới này đảo lộn hết. Ngày nào nghe tin tức cũng có hàng ngàn người chết vì mắc dịch. Mấy người quen trên Facebook thường cập nhật thì xem và biết họ còn khoẻ mạnh. Chớ những bạn bè khác thì đành chịu thôi, chẳng lẽ lâu lâu gửi email hỏi thăm hết một loạt, không khéo họ nghĩ mình trừ ẻo thì phiền lắm. Xem ra cái mòi này thì con người ta khắp nơi trên thế giới còn lâu mới được Covid 19 buông tha.

12-7-2020

Ngẫm nghĩ cuộc sống:

Hãy trân trọng những gì mình đang có
 Một bữa cơm gia đình đông đủ có thể
 quá bình thường với bạn,
 Nhưng với người khác
 đó lại là một mơ ước chẳng thể nào có

VẾT SON MÔI

Một vết hồng nhạt mỏng manh trên vai áo
 Tựa tựa như vết son môi
 Mà nhìn vào mắt em, ôi! Buồn thối
 Như là hờn, là trách giận

Vết mờ rất mảnh
 Hơi hồng
 Như mắt anh chênh chông
 Cũng khó mà nhìn thấy

Chỉ như là màu cỏ cháy
 Như là màu vôi tường
 Mờ nhạt như sương
 Sẫm soi chừng như khó hiểu

Chỉ là còn thiếu
 Một chút gì?
 Một chút tinh vi
 Để hóa thành sự thật

Nhưng là anh đang mất
 Lòng tin ở nơi em
 Tự anh cũng xem
 Mình có gì khiêm khuyết

Những tình yêu nào trong đời đã chết
 Để anh có được nơi em một tình yêu
 Để em chăm sóc nuông chiều
 Rồi lấy hờn bảo rằng anh là người đàn ông
 hư hỏng

Đời anh như biển bờ nhiều sóng
 Nên lòng em chênh chao
 Anh biết nói làm sao
 Khi em nghĩ rằng nơi trái tim anh chứa chất
 nhiều bí mật

Có rất nhiều thành thật
 Sao em lại bỏ qua
 Có những điều rất xa
 Mà thân thương gần gũi

Nếu thật anh có tội
 Anh xin lỗi em
 Anh sẽ xin lỗi em
 Em cũng nên tha thứ

Trương Phong Ba

Như chuyện thần tiên

Scorpion Reef
Hoàng Hải Thủy

(Chương 11)

DIỄM LAN, TÔI GỌI.

Nàng nghẹn ngào gọi lại tên tôi:

— Chương...

Nàng từ từ quay lại và mở mắt nhìn tôi. Mắt nàng bây giờ khô, nhưng tôi thấy trong đó ánh sáng đã tắt, mắt nàng vô hồn. Nàng như người mất hết tinh thần và khí lực.

— Em biết Vũ Dương có số đô-la ấy từ bao giờ?

— Từ lúc 5 giờ chiều nay, trước khi rời nhà để ra đi Vũ Dương mới cho em biết là còn số tiền đó.

Tôi thở ra một hơi nhẹ và sức mạnh dồn nén trong tôi như tiêu tan cùng với lời giải thích đó của nàng. Như vậy là tôi nghĩ đúng: số đô-la đó là của Vũ Dương, và Diễm Lan cũng không biết là chồng nàng có số bạc lớn ấy. Nàng không nói dối tôi và tôi đã không làm khi tin nàng. Cái ung nhọt cay đắng của kẻ thấy mình bị lừa tan đi như chưa từng kết lại trong trái tim tôi. Tôi muốn quì xuống bên giường và ôm ghì nàng trong vòng tay. Nhưng tôi cố nén vì tôi nghĩ rằng nếu tôi ôm nàng lúc này, nàng sẽ không kháng cự, nhưng hành động đó chỉ là một sự tổng tình. Nên tôi chỉ đốt một điếu thuốc lá hút vài hơi và gắn lên môi nàng.

— Tôi có nhiều chuyện phải xin lỗi em.

Nàng quay mặt đi như tránh nhìn thẳng vào mắt tôi và bàn tay nàng phát một cử chỉ tuyệt vọng:

— Anh trách em là phải, anh có lý khi thù ghét hay khinh em. Bởi vì em đã hèn nhát.

— Tôi không nghĩ là em hèn nhát. Em không thể chống cự lại bọn chúng. Tôi chỉ buồn khi nghĩ rằng em đã nói dối tôi về vấn đề tiền, nhưng bây giờ tôi hiểu, không phải em nói dối tôi mà là vì em không biết.

— Khi bọn chúng nó ập vào và bắn chết Vũ Dương, em có thể bằng nhiều cách, báo tin cho anh là có biến để anh dừng đến, để anh khỏi bị bọn chúng bắt. Nhưng em đã hèn nhát không làm...

— Nếu em báo tin cho tôi bằng cách làm náo động, bọn chúng ngần ngại gì mà không giết em?

— Chúng không dám giết em vì em là người cuối cùng biết chỗ phi cơ rơi. Chúng chỉ có thể làm em khổ. Nhưng nếu em có phải chết đi nữa, đó cũng là chuyện tự nhiên. Vụ này là việc riêng của em và Vũ Dương. Nhưng em đã để mặc cho anh bị liên lụy. Em muốn nói nhiều lắm với anh, nhưng không biết phải nói sao.

— Em không cần nói. Tôi chỉ cần em thành thật với tôi. Mọi chuyện khác đều là thừa.

— Tại sao?

Một câu hỏi rất thường, nhưng tôi cũng không trả lời được.

— Tôi cũng không biết tại sao? Tôi chỉ thấy rất đau nếu Lan nói dối tôi.

Nàng kết luận trong mấy tiếng:

— Em không lừa dối anh. Em nói với anh tất cả những gì em biết. Có thể vài hiểu biết của em sai, nhưng không phải là em bịa đặt.

Lẽ ra, tôi phải trả lời là vì tôi yêu nàng.

Tôi thở dài và dịu giọng:

— Tôi thành thật chia buồn với Diễm Lan về cái chết của Vũ Dương.

Nàng cũng thở dài:

— Cả anh và em cùng không có trách nhiệm gì trong cái chết đó. Chúng ta đã làm hết sức nhưng chúng ta thất bại từ trước mà chúng ta vẫn không biết. Khi hấn biết từ lâu rằng Vũ Dương ẩn núp trong vi-la. Hấn biết chúng mình tổ chức ra đi và hấn để mặc cho chúng mình tổ chức, đến phút cuối cùng hấn mới can thiệp.

Đầu tro trên điếu thuốc lá của nàng dài dần. Nàng ngồi dậy tìm đĩa gạt tàn. Và nàng mỉm cười nhìn tôi. Tôi yêu nàng, thương nàng như chưa bao giờ cảm thấy với một người đàn bà nào khác. Trước đây tôi đã có lần tưởng rằng tôi đã yêu, đã gặp tình yêu, bây giờ tôi biết chắc những lần trước đây tôi chưa hấn là yêu. Tình yêu là hy sinh, tôi chưa từng nghĩ đến chuyện hy sinh cho một người đàn bà nào hết. Tôi có thể hy sinh hết cho Diễm Lan, hết cả đời sống. Tên Khôi mưu sĩ ở trên kia biết là tôi yêu Diễm Lan, nhưng chắc chắn gã không biết tôi yêu nàng đến thế. Yêu đến sẵn sàng chết vì nàng.

— Vũ Dương nói cho em biết vị trí phi cơ rớt từ bao giờ ?

— Ba giờ chiều nay.

— Em có yêu cầu Vũ Dương nói không ?

Nàng lắc đầu:

— Không. Em cũng chẳng bao giờ hỏi về chuyện đó. Và Vũ Dương cũng ngờ nghệch nên không tiết lộ gì với em.

— Tại sao lại ngờ nghệch ?

— Ngờ nghệch vì... đó là chuyện bất hợp pháp. Em nghĩ đàn ông phải làm những chuyện bất hợp pháp, có thể bị tù tội, để có tiền, thường có mặc cảm với vợ con. Sợ vợ con khinh bỉ. Vũ Dương

cũng thế. Khi em kết hôn với Vũ Dương, anh ấy là một sĩ quan không quân trong sạch. Kể cũng tội. Vũ Dương muốn có tiền, thật nhiều tiền, nhưng Trời không cho. Em tin có Trời, có số mạng. Mọi sự đều đã định trước... Người ta nói câu gì hay lắm đó Chương... Cái gì... một miếng ăn, một ly nước, đều định trước...

— Đó là do câu chữ Hán: “Nhất ẩm, nhất trác... giai do tiền định.” Một miếng ăn, một miếng uống... đều đã được định từ trước...

Tôi lặng yên. Nói đến định mệnh lúc này lại càng thêm bi quan. Nếu định mệnh xếp sẵn rằng tôi và nàng cùng phải chết trong chuyến đi này, chúng tôi còn chờ đợi gì mà không tìm cách chết ngay trong lúc này đi cho đỡ khổ? Chờ đợi gì nữa?

Nhưng hy vọng sống sót dường như chưa chết hẳn trong Diễm Lan. Đàn bà thường lạc quan hơn đàn ông, có điều ít người biết chuyện ấy. Nàng hạ thấp giọng như tiếng thì thào:

— Chúng mình có thể thoát chết được không Chương?

Tôi cố gắng tìm câu trả lời nàng, nhưng không tìm được. Chúng tôi sẽ bị thủ tiêu, chắc chắn như thế, dù có tìm ra được xác phi cơ hay không. Chúng tôi chỉ có một lối thoát là bỏ du thuyền trốn đi. Nhưng trốn đi đâu? Làm sao bỏ du thuyền được? Lênh đênh giữa đại dương trên một con thuyền nhỏ, lúc nào cũng có hai tên sát nhân canh giữ, làm sao chúng tôi trốn đi được? Du thuyền có hai chiếc xuồng nhỏ, mỗi xuồng ngồi được hai người, treo ở ngay ca-bin, nhưng dù cho chúng tôi có lặn hạ được xuồng xuống biển và dắt nhau xuống đó, rời du thuyền, chúng tôi cũng không chèo được vào bờ. Chúng tôi sẽ chết khổ giữa biển. Đàng nào cũng chết. Nếu ngay đêm nay chúng tôi xuống được xuồng, chúng tôi có thể rơi vào bờ. Nhưng trở về Đà Nẵng, cảnh sát chờ đón chúng tôi. Đàng nào cũng chỉ có chết và chết.

Nhưng cũng chắc chắn là Khôi Mưu Sĩ sẽ không giết chúng tôi trước khi du thuyền tới nơi Diễm Lan nói là chỗ phi cơ rơi. Từ đây tới đó du thuyền đi trong khoảng bảy, tám ngày đêm, chúng tôi còn chùng đó ngày đêm để sống. Sống và tìm cách thoát thân. Biết đâu lại chẳng có cách nếu số chúng tôi chưa chết?

Tôi cần biết chắc Diễm Lan có được Vũ Dương nói thật địa điểm rơi phi cơ hay không.

— Khi cho em biết chỗ phi cơ rơi, Vũ Dương có dở bản đồ ra chỉ cho Lan không?

— Không. Vì lúc đó trong nhà không có bản đồ. Vũ Dương chỉ có một bản đồ vẽ tay thôi, để ghi nhớ, không có gì đích xác cả. Phi cơ rơi ở một

vùng biển phía Nam một hòn đảo hoang gọi là đảo Scorpion.

Tôi giựt mình. Vừa hồi nãy, tôi nghe Khôi nói rằng ở phía Tây của đảo.

— Phi cơ rơi gần một vùng san hô – Diễm Lan tiếp – Chỗ đó có san hô nên nước nóng, sóng biển chạm vào san hô nổi bọt trắng xóa. Tim rất dễ. Vũ Dương nói như thế với em.

— Để tôi coi...

Tôi đứng dậy mở ngăn tủ lấy ra tập bản đồ.

Trên phòng máy cũng có một tập bản đồ y hệt tập này. Tôi cẩn thận mua tới hai bản để khỏi mất công mang lên, mang xuống. Tôi cẩn thận vì kinh nghiệm cho biết trên đại dương khi biển động, mưa gió thường thổi cũng dữ dội như bão tố trong đất liền, du thuyền bằng gỗ không kín bằng tàu biển bằng sắt, nếu để gió lộng thổi bay mất một tấm bản đồ thì rắc rối to.

Tôi trải bản đồ ra giường, Diễm Lan tò mò ngồi dậy nhìn tôi dùng thước đo và kẻ vạch. Tôi không cho nàng biết rằng hồi nãy Khôi nói cho tôi biết rằng phi cơ rơi ở phía Tây đảo Scorpion, còn nàng nói là ở phía Nam.

Tôi cố trấn tĩnh để cho Diễm Lan không thể biết tôi tìm thấy gì, tôi đang nghĩ gì. Thực ra, tôi không ngạc nhiên khi tìm không thấy một vùng san hô nào hết ở cả phía Nam đảo Scorpion. Những tờ bản đồ này của tôi thuộc loại dùng cho người nhái, thợ lặn, có ghi đủ chiều sâu nông của đáy biển trong những ô 400 thước vuông một. Nếu là chỗ biển nông hoặc có đá ngầm bên dưới, sóng biển tới đó sẽ va chạm và nổi bọt trắng. Phi công như Vũ Dương ngồi trên phi cơ nhìn xuống thấy mặt biển nổi bọt trắng một vùng nên có thể tưởng đó là vùng san hô, nhưng quanh đảo Scorpion xa tới cả 10 dặm, không có một vùng san hô hay đá ngầm nào cả, đáy biển ở quanh đảo cũng rất sâu.

Việc lặn tìm xác một chiếc phi cơ quanh hòn đảo này trong những điều kiện mơ hồ như tôi có chỉ là một việc mò kim đáy biển. Nói ý định đi tìm xác phi cơ với những điều kiện này với những thợ lặn chuyên nghiệp, họ sẽ cười phá lên và gạt đi như nghe một chuyện con nít.

Tôi chỉ thấy có hai trường hợp: một là Vũ Dương biết, nhưng không chịu nói đúng. Vì sao Y đã tự ý nói cho vợ nghe mà lại không chịu nói đúng chỗ? Chỉ có Y mới biết. Và Y đã chết. Trường hợp thứ hai: chính Vũ Dương cũng không biết đúng chỗ. Y tưởng là Y biết mà thôi.

Trong trường hợp nào đi nữa, tôi cũng không bao giờ có thể tìm thấy xác phi cơ cùng rương sắt đựng kim cương trong đó. Tôi tin rằng Diễm Lan không biết đúng chỗ nhưng tên Khôi sẽ

không tin như thế. Tìm không được, gã sẽ hành hạ, tra tấn Diễm Lan, làm cho nàng sống dở chết dở để bắt nàng phải chỉ đúng.

Làm sao bây giờ ?

Tôi ngồi ngầy nhìn xuống tấm bản đồ chỉ chỉ những con số, những màu sắc chen lẫn nhau, bỗng một tia sáng lóe lên trong óc tôi.

Tôi lật tấm bản đồ duyên hải Việt Nam ra xem. Ngay cả lúc này du thuyền mới chỉ đi xa hải cảng Đà Nẵng có 10 dặm. Hy vọng thoát chết như một cánh chim thắp thoáng trong tôi. Ánh đèn sáng trên thành phố sẽ hướng chúng tôi bơi về đây, nếu không chúng tôi chỉ cần bơi theo làn sóng. Ở gần địa lục vài chục dặm, sóng biển bao giờ cũng đánh vào bờ. Cứ bơi theo sóng là chúng tôi vào được đất.

Nước biển không lạnh lắm, chúng tôi có thể ở trong nước tới 24 tiếng đồng hồ mà nhiệt độ thân thể vẫn ở mức bình thường, nghĩa là không sợ chết cóng. Bơi được vào bờ bây giờ, người không quần áo, không tiền bạc, không giấy căn cước, chắc chắn tôi và Diễm Lan sẽ bị cảnh sát bắt ngay tức khắc. Nhưng bây giờ tôi thấy rõ dù có bị cảnh sát bắt, chúng tôi cũng còn sung sướng gấp ngàn lần, gấp vạn lần sống trên du thuyền này. Nhất là Diễm Lan.

Nàng có tội gì ? Với pháp luật, nàng chẳng có tội gì hết. Nàng mất tích, cảnh sát sẽ nghi nàng giết Vũ Dương, nhưng nếu nàng trở lại, với lời khai của nàng, cảnh sát sẽ vô được du thuyền và hai tên sát nhân. Khi thấy tôi và nàng trốn thoát, Khôi Mưu Sĩ sẽ bằng cách này hay cách khác cho du thuyền trở về địa lục. Gã có điên thì mới tiếp tục đi sang Phi Luật Tân, mà điên hay ngu thì tôi chắc chắn là không phải bệnh của gã.

Bắt được Khôi và tên đàn em gã là Phăng-Xoa, Diễm Lan sẽ vô tội. Tôi sẽ bị bắt giữ, đưa ra tòa, tống giam vì tội giết Quý xe tăng. Tội ấy tôi sẽ nhận lãnh hậu quả tù tội, nhưng không sao, miễn là Diễm Lan còn sống và sống sung sướng, tự do. Tôi hoan hỉ chấp nhận tù hai năm cho nàng khỏi khổ, khỏi chết thê thảm.

Nên lắm, tôi nhất định thực hiện cuộc vượt thoát để trở về.

Diễm Lan muốn hỏi có chuyện gì làm tôi suy nghĩ lắm, nhưng vẻ mặt nghiêm trọng của tôi làm nàng lặng im. Tôi đốt thuốc lá và suy nghĩ dữ dội. Tôi có thể bơi cả ngày trên biển, nếu một mình, tôi có thể bơi nương theo sóng từ đây vào tới đất liền, cũng có thể tôi đuối sức, bị vọt bẻ chết trên biển – nhưng Diễm Lan thì vô phương. Nhảy xuống biển, nàng sẽ chìm lìm sau năm phút.

Tôi không thể hạ xuống xuống biển và đón Diễm Lan xuống đó bơi về sau khi nói vài lời từ biệt

Khôi và Phăng-Xoa hung hãn, tôi cũng không thể chế ngự được cả hai tên. Ngay cả chuyện lấy phao cấp cứu cho Diễm Lan đeo cũng không làm được. Phải làm sao bây giờ ?

Tôi ghé sát miệng vào tai Diễm Lan :

— Em đừng để chúng nó biết... Quanh đảo Scorpion không có vùng san hô nào cả. Có thể Vũ Dương không nói với em sự thật, cũng có thể chính hắn cũng ghi nhận sai. Điều chắc chắn là không bao giờ mình tìm lại được phi cơ. Tôi quyết định chúng mình nhảy xuống biển bơi trở vào bờ. Em chịu theo tôi không ?

Nàng gật đầu.

— Chúng mình có thể về được Đà Nẵng mà cũng có thể chết giữa biển. Nhưng phải liều. May ra thì sống. Nếu không nó sẽ róc thịt em vì nó nghi là em biết mà không chịu nói. Đàng nào cũng chết...

— Em biết. Em theo anh... Chết ngay em cũng theo anh...

— Em bơi khá không ?

— Trong piscine em bơi nhiều nhất là được một trăm thước.

— Thế là đủ rồi. Tôi sẽ vừa bơi vừa kéo theo em vào được tới bờ, chỉ cần em nổi trên mặt nước. Chúng mình chỉ cần một cái phao.

Nhưng phao buộc hết ở trên kia. Nếu tôi đến gần chỗ buộc phao, chúng nó sẽ biết liền. Nhất định phải có phao mới được...

Tôi nhìn quanh ca-bin và tìm thấy vật tôi cần dùng. Vật đó tuy không thể tốt bằng một cái phao, nhưng có thể tạm dùng làm phao. Đàng sau cái tủ ở góc ca-bin có một vòng cao su rộng lớn như cái ruột bánh xe hơi. Vòng cao su này được gắn ở đó ngăn không cho đầu tủ đập mạnh vào vách du thuyền khi có sóng lớn. Tôi đi giựt cho vòng cao su rời khỏi lưng tủ và đem nó tới bên chỗ Diễm Lan nằm :

— Cái này sẽ là cái phao của em. Tôi để nó ở chân thang, chỗ này. Dù thẳng Phăng-Xoa có xuống đây, trong lúc vô tình, nó cũng không để ý thấy đâu. Tôi sẽ đi lên phòng lái và thẳng Phăng-Xoa sẽ trở xuống tiếp tục ngủ. Em đợi ở dưới này chừng năm phút. Xong em thản nhiên đi lên boong. Nếu thẳng đó hỏi em đi đâu, em nói say sóng cần lên hóng gió. Khi em tới chân thang, em vớ lấy vòng này và vội chạy lên. Đừng để ý gì đến tôi, em cũng đừng chờ tôi... Lên tới trên kia, em nhảy xuống biển luôn. Chỉ cần em cầm chặt cái vòng này. Xuống tới biển, em choàng vòng vào người và cứ nổi ở đó chờ tôi. Đừng sợ gì cả. Tôi sẽ nhảy xuống biển sau em và bơi đến chỗ em. Em có thể làm được việc đó chứ ?

Nàng gật đầu:

— Dạ được.

— Trước khi nhảy, em nhớ tụt dép ra nghe. Cứ để cả quần áo như thế này mà nhảy xuống. Chúng mình cởi bỏ quần áo sau cũng không muộn.

Thấy tôi định đi lên, nàng níu tay tôi lại và dịu dàng :

— Chương. Một lần nữa em cảm ơn anh...

Giọng nói dịu dàng của nàng làm cho tôi cảm thấy là nàng tin chắc chúng tôi sẽ chết xa nhau dưới biển và nàng cần nói lời cuối cùng trước khi quá muộn.

Tôi vuốt nhẹ má nàng :

— Đừng sợ. Anh sẽ đưa em về tới bờ.

Cái chạm tay ấy gợi trong tôi một thèm muốn rục rữa và ôm ghì lấy nàng, hôn nàng trên tất cả da thịt thơm mát của nàng. Da thịt ấy được trời sinh ra để yêu đương, để được hôn, được ve vuốt, không phải là để truong sinh dưới đáy biển. Tôi phải hết sức cố gắng để chống lại sự thèm muốn ấy.

o o o

Sau ánh đèn sáng trong phòng ngủ, phòng lái bên trên tối mờ làm cho mắt tôi trong vài giây đầu không nhìn rõ cảnh vật. Tôi nghe tiếng Xoa chửi thề và càu nhàu. Nó như không chịu được sự có mặt của tôi, hề trông thấy tôi là nó tức điên lên.

Khôi vẫn ngồi ở chỗ cũ. Tôi đi tới ngồi trước mặt gã:

— Hội Nghị Thượng Đỉnh tay đôi diễn ra trong không khí thông cảm và có kết quả tốt ?

Khôi hỏi tôi bằng giọng đùa giỡn nhưng không có ác ý.

Xoa thêm vào :

— Mẹ kiếp... Thông cảm và cởi mở nữa chứ.

Đối phương bày tỏ thiện chí bằng cách cởi mở hết, không còn che đậy gì...

Khôi dục :

— Xuống ngủ đi Xoa. Mà y cứ thiếu ăn, thiếu ngủ là mà y khó chịu làm mất vui mọi người.

Xoa đứng lên. Nhưng gã chưa chịu đi xuống ngay. Gã đi tới thành du thuyền đứng nhìn xuống biển và khạc nhổ xuống nước. Gã càng bực tức khi gió biển thổi tạt đờm rãi của gã trở về mặt gã. Cả nước biển dưng như cũng không chịu nhận một vật gì của gã.

Đợi cho Xoa xuống rồi. Khôi tiếp tục hỏi tôi :

— Nàng nói cho chú biết rằng nàng không hề hay biết gì về số tiền đô-la của Vũ Dương.

Tâm trí đang bị xáo trộn vì cuộc liều mạng nhảy xuống biển đào thoát sắp xảy ra, tôi lơ đãng trả lời :

— Tất nhiên.

— Tôi vừa hỏi chú một câu ngớ ngẩn – gã cười nhẹ – Tất nhiên là nàng không biết, lúc nào nàng

cũng thành thật. Nàng có thể không thành thật với Vũ Dương, nhưng nàng thành thật với chú.

Tôi nhìn về phía Đà Nẵng. Vàng sáng mờ trên thành phố đó vẫn còn trông thấy ở góc biển. Bất giác tôi rùng mình, nhưng may nhờ tối Khôi không để ý thấy. Khoảng cách giữa cho du thuyền này với bờ biển thật xa nhưng tôi vẫn tin rằng chúng tôi có thể trở vào bờ được. Vòng cao su sẽ giữ cho Diễm Lan nổi trên mặt biển, tôi sẽ nắm nàng vào vòng vừa bơi vừa kéo nàng theo. Khi nào mệt, chúng tôi cùng bám vào vòng để nghỉ, chúng tôi sẽ bơi về hướng vùng sáng mờ kia. Khi trời sáng và ánh điện đó mất, chúng tôi cứ bơi theo sóng. Thẻ nào cũng vào được tới bờ.

Chỉ cần Khôi không nghi ngờ gì về dự định của chúng tôi. Nếu gã biết, chỉ cần gã giữ chặt Diễm Lan dưới đó cho tới sáng là dù có cho tự do, chúng tôi cũng không còn có thể bơi về được nữa. Tôi nghĩ tới những giờ dằng dặc sắp phải trải qua dưới biển và muốn hút thuốc lá cuối cùng. Xong, nhớ lại kinh nghiệm của người nhái là trước khi nhảy xuống biển, nhất là ban đêm, không nên hút thuốc lá, vì khói thuốc có thể làm cho mắt mờ, nhìn không rõ nữa, tôi cố nhịn thêm. Diễm Lan sẽ còn khổ sở và chịu đựng nặng nề hơn tôi. Tôi đã quen với biển cả, với sóng nước, còn nàng... Phải là người đàn bà can đảm lắm mới dám nhắm mắt nhảy từ trên du thuyền này xuống biển đen dưới kia.

Diễm Lan chỉ cần nhảy xuống biển, tôi còn phải bơi tìm nàng. Trong đêm tối với sóng biển khá lớn này, việc tìm nàng có thể khó khăn và mất thì giờ, nhưng chỉ cần nàng nổi được trên mặt nước. Nhất là nàng đừng sợ hãi, kêu la...

Nàng sắp lên rồi. Tôi cảm thấy toàn thân như tê liệt vì cảm xúc. Nếu thằng Tây Lai chặn Diễm Lan lại, không cho nàng bước lên boong ?

Tôi cố gắng trả lời những câu hỏi của Khôi.

— Nàng chỉ cho chú thấy vị trí phi cơ nằm rồi chứ ?

— Đã.

— Chú đã kiểm soát trên bản đồ chưa ?

— Rồi.

— Có thấy vị trí như lời nàng nói không ?

— Hơi mơ hồ. Phải tới nơi mới biết chắc. Có thể Vũ Dương còn nói nhiều nữa nhưng nàng không nhớ. Nàng vừa bị cảm xúc quá mạnh khi các anh hạ sát chồng nàng ngay trước mặt nàng. Tôi tin nàng sẽ nhớ lại hết.

— Sáng mai, sau bữa ăn sáng đầu tiên trên du thuyền – gã nói, giọng nghiêm trọng để cho tôi biết rằng đây là một lời ra lệnh – Tôi, chú và nàng sẽ cùng họp trên bản đồ, để nghe nàng nói lại rõ ràng những gì Vũ Dương cho nàng biết. Tôi chỉ

có một lời khuyên chú : tuy tôi không biết gì nhiều về biển cả, lặn vớt kho tàng dưới biển, song tôi cũng biết đủ để chú không thể lừa bịp được tôi. Một lần nữa tôi nhắc lại : chú nên thành thực cộng tác, sẽ có lợi cho hai người nhiều hơn là âm mưu qua mặt tôi...

Tôi vừa định nói khi bên dưới tiếng Phăng-Xoa bực dọc vang lên :

— Ê, đi đâu ?

Và tiếng Diễm Lan :

— Tôi say sóng, buồn nôn... Cho tôi lên trên đó. Để thở một chút...

Rồi tiếng Xoa gọi lớn :

— Đại ca... Có cho người đẹp lên đó hứng gió không ?

Khôi đáp ngay :

— Không. Bảo nàng nằm yên dưới đó. Đừng lộn xộn...

Nếu thằng Xoa đứng chặn giữa Diễm Lan và cầu thang thì nguy, nàng sẽ không thể xô ngã nó để chạy lên được. Nhưng rất có thể nàng đã tới được chân thang trong lúc thằng Xoa vẫn nằm dài trên giường. Đây là phút phải liều...

Tôi nhảy tới đâm mạnh vào mặt Khôi. Cùng lúc, tôi la lớn :

— Nhảy đi...

Khôi ngã ngửa ra trong lúc tay gã đưa vào trong áo lấy khẩu súng. Diễm Lan vọt lên thang cùng với tiếng la của thằng Xoa đuổi theo nàng. Trong một chớp mắt, tôi nhìn thấy hai tay nàng ghì vòng cao su trước ngực và nàng bay qua thành du thuyền và biến mất...

Tôi nhảy tới chỗ Diễm Lan vừa bay qua thành du thuyền vừa vịn gập thằng Xoa thò đầu lên thang. Tay nó cầm súng nhưng nó không ngờ tôi đứng ở đây. Tôi đá mạnh vào ngực nó và nó ngã nhào trở xuống. Một tay vịn thành du thuyền, tôi tung mình rớt xuống biển theo Diễm Lan.

Vùng nước bao la chụp lấy tôi.

Vừa chìm xuống nước, tôi cố giữ để khỏi mất phương hướng của Diễm Lan, nàng ở ngay trước mặt tôi. Nổi lên, tôi phải bơi tìm nàng ngay. Quần áo, giày làm cho tôi vướng víu, nhưng tôi không thể có thì giờ cởi bỏ chúng trước khi tìm được Diễm Lan.

Nổi lên, tôi lắc mạnh đầu cho nước biển ra khỏi mắt. Du thuyền ở cách tôi chừng 50 thước. Ánh đèn làm nó sáng lên long lanh trên biển tối như một viên hồng ngọc. Cố nhìn về phía trước, nơi tôi tin rằng có Diễm Lan. Tôi không nhìn thấy gì hết ngoài những ngọn sóng cao. Đêm nay sóng biển lớn hơn sự ước lượng của tôi.

Tôi bơi về phía trước chừng 10 sải. Diễm Lan chắc chắn phải quanh quần ở chỗ này. Không cao giọng, tôi khẽ gọi:

— Diễm Lan... Diễm Lan...

Không có tiếng trả lời. Tôi bơi về phía tay phải và nỗi lo sợ dâng lên trong tôi. Dừng lại, tôi lại gọi tên nàng.

Lần này có tiếng nàng đáp :

— Em... đây...

Nàng có vẻ như sặc nước.

Tôi bơi về phía phát ra tiếng nàng.

Hai lượn sóng cao áp tới, ép tôi vào giữa. Khi tôi nổi trở lên, mái tóc Diễm Lan ở ngay tầm tay tôi.

— Cám ơn trời đất !

Tôi thầm nói và vươn tay ra nắm lấy lưng áo nàng. Hai tay nàng ôm chặt lấy tôi. Hành động này làm cả hai chúng tôi cùng chìm xuống. Tôi cảm thấy lạnh. Cố đạp chân cho trôi lên, tôi vẫn bị nàng ôm chặt :

— Vòng cao su đâu rồi ?

Miệng nàng đầy nước và nàng cố gắng nói :

— Mất rồi... Nhảy xuống mạnh quá... Văng ra...

Một làn sóng lớn đổ ụp xuống đầu chúng tôi. Diễm Lan nắm chặt áo tôi, nhưng sức mạnh của làn sóng cũng làm cho nàng rời ra. Tôi là người nắm giữ nàng lại. Nàng không biết cách để cho người lạng theo làn sóng. Tôi thấy rõ nàng vừa uống nước.

Khi trời trở lên, nàng nói tiếp câu bỏ dở vừa xong

— Lúc nhảy xuống... mạnh quá... phao văng khỏi hai tay em. Em có trông thấy nó một lần, ở quanh đầu đây...

Tôi cố nén sợ hãi để hy vọng. Diễm Lan vừa nhảy xuống, vòng cao su chắc cũng chỉ quanh quần đầu đây, xa lắm là trong vòng trăm thước. May ra chúng tôi có thể tìm thấy. Nếu là ban ngày, việc tìm lại vật tối cần thiết đó thật dễ, nhưng bây giờ đang là ban đêm, trăng đã lặn và mặt biển chỉ là một vùng đen sì.

— Đừng sợ – tôi bảo nàng – Nắm lấy dây lưng tôi, em cứ để cho sóng đánh đi. Đừng cưỡng lại sóng...

Nhưng cùng lúc ấy tôi biết là chuyến vượt thoát đã hỏng. Dù Diễm Lan có giữ được phao đi nữa, chúng tôi cũng không thể trốn thoát. Du thuyền đã lượn một vòng và quay trở lại. Khôi biết lái tàu thạo hơn là tôi tưởng. Gã có nhiều tài, nhưng gã dẩu.

Cùng với tiếng động cơ của du thuyền nổ đều trên mặt nước mỗi lúc một lớn, tôi nghe tiếng Khôi gọi lớn:

— Hoàng Chương... Ở đâu la lên... Bọn tôi vớt chú. Chết uống. Không thể về bờ được đâu.

Bây giờ Diễm Lan và tôi ôm nhau, bơi đứng một chỗ. Tôi cảm thấy nàng run lên :

— Không có phao. Về được đất không anh ?

Nàng run run hỏi.

Tôi không còn có thể nói dối nàng :

— Chắc không được.

— Để em trở về du thuyền. Anh bơi về một mình đi.

— Cũng không được...

Nàng nói như van xin :

— Anh bơi về một mình được mà. Đi đi... Bỏ em ra.

— Không được mà. Nếu chúng bắt lại được em, chúng sẽ có cách bắt tôi trở lại với chúng.

Nàng hiểu. Nhưng giây phút này không phải là lúc chúng tôi có thể tỏ tình yêu thương nhau.

Nàng chỉ sốt sắng :

— Nếu vậy... chúng mình liều bơi về. Được tới đâu hay tới đó.

Sau cơn hoảng hốt, Diễm Lan đã bình thần trở lại. Nàng biết rằng chúng tôi sẽ chết trên biển chập nhất là vào lúc mặt trời mọc, nhưng nàng bất cần :

— Giúp em bỏ quần áo... Xong, chúng mình bơi về...

Giúp một người đàn bà bơi kém cỏi bỏ y phục giữa những làn sóng biển lớn ào ào đổ tới không phải là một việc dễ. Tôi ôm ngang lưng nàng để nàng rảnh tay lột áo ra khỏi đầu. Tôi cảm thấy làn da mịn của nàng và tôi quên đi nỗi nguy sắp chết đuối. Tiếng la lối của thầy trò Khôi Mưu Sĩ đi xa dần. Trong đêm tối, chúng không trông thấy chúng tôi, du du thuyền chỉ cách chúng tôi chừng 50 thước.

— Em xong rồi.

Đến lượt tôi cởi bỏ quần áo. Tôi còn mang đôi giày dưới chân, nhưng tôi đã quen với việc này. Tôi quần áo sơ-mi của tôi ngang lưng tôi và bảo Diễm Lan nắm lấy áo.

— Cứ bơi từ từ. Đừng hoảng hốt... Cũng đừng gắng bơi... Em cứ giữ cho em nổi là được...

Chúng tôi bắt đầu bơi, nhưng tôi biết đó chỉ là hành động tuyệt vọng của hai kẻ không lẽ bó tay chịu chết. Tôi chỉ trông cậy vào vàng ánh sáng mờ mờ trên thành phố Đà Nẵng để làm hướng bơi về đó, nhưng sóng quá lớn. Sóng che khuất vàng sáng ấy. Tôi chỉ có thể trông thoáng thấy vàng sáng mỗi lần có ngọn sóng lớn đánh tới đưa chúng tôi lên cao, nhưng lúc thì tôi thấy vàng sáng ở bên phải, lúc sau nó đã chuyển sang bên trái. Nhiều lúc Đà Nẵng dường như ở sau lưng chúng tôi. Bơi như vậy thì có đến trăm năm cũng không thể về được Đà Nẵng. Chúng tôi sẽ bơi như thế này cho đến lúc tay chân nặng trĩu, cứng đơ và cái chết sẽ đến rất nhanh. Niềm an ủi cuối cùng của tôi là được chết ôm Diễm Lan trong vòng tay.

Không biết bao nhiêu phút đã trôi qua, tôi lại trông thấy du thuyền đi ngang qua. Lần này hai thầy trò Khôi đã biết xài đèn pha để rọi trên biển, nhưng chúng cũng chưa nhìn thấy chúng tôi. Tôi

nghĩ chúng tưởng rằng Diễm Lan mang được phao xuống biển và chúng cũng nhất định bắt lại chúng tôi cho bằng được.

Thời gian qua. Tôi cảm thấy hai cánh tay tôi cứng ra trước khi tôi chịu nhận là tôi đã kiệt sức. Tôi ngừng bơi và há miệng lớn để thở. Sóng ào tới và tôi sặc nước. Tôi choáng váng mất vài giây và khi tỉnh lại, tôi thấy Diễm Lan đã buông tôi ra. Còn chút sức tàn, tôi bơi lại gần nàng. Mặt nàng sát vào mặt tôi :

— Em xin lỗi vì cái phao...

Nàng thều thào nói.

Tôi biết phí sức để nói lúc này là ngu dại, nhưng có nói hay không cũng chết. Tôi bắt buộc phải nói :

— Diễm Lan... Diễm Lan...

Nàng bừng mở mắt :

— Anh gọi em ?

Hai bàn tay tôi nâng mặt nàng :

— Anh muốn nói với em... Trước đây anh không nói được vì có... Vũ Dương... Anh yêu em... Anh yêu em nhất... Ngay lúc em đến tìm anh, anh đã yêu em.

Không nói gì hết, nàng từ từ đưa hai cánh tay lên choàng lấy cổ tôi.

Chúng tôi hôn nhau và cùng chìm xuống biển.

Tôi có cảm giác đang rơi xuống một vực thẳm không cùng và nếu chúng tôi không buông nhau ra để trôi lên, chúng tôi chết ngạt ngay lúc này. Nhưng óc nghĩ như vậy, song hai tay tôi vẫn không chịu rời nàng.

Nhà hàng Deli Tasty

Cần 2 nhân viên giúp việc nhà bếp
và 2 nhân viên phục vụ khách (chạy bàn).

Mọi chi tiết xin liên hệ qua địa chỉ:

Deli Tasty

Meent 40

3011 JL Rotterdam

Email: naambestelling@live.nl

M: 010-4111116

Giải trí có giải thưởng SUDOKU

Luật chơi: Có tất cả 9 hàng, 9 cột và 9 khung. Số từ 1 đến 9 chỉ được xuất hiện một lần ở mỗi hàng, mỗi cột và mỗi khung.

Giải thưởng: giải đáp đúng sẽ được tặng nửa năm báo VNNS (4 số). Giải trúng quý độc giả cũng có thể gửi tặng người thân. Đáp số xin gửi về địa chỉ tòa soạn trước ngày 04-10-2020.

Độc giả trúng giải thưởng:

Mẫu giới thiệu VNNS đến gia đình bè bạn

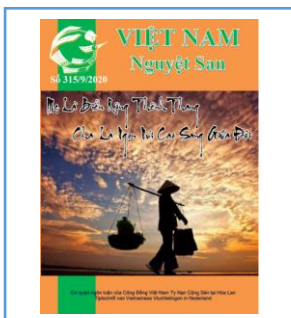
- tên người giới thiệu:
- số độc giả:
- địa chỉ:
- giới thiệu độc giả mới tên:
- địa chỉ:

Giới thiệu 1 độc giả mới sẽ nhận được giải thưởng 6 tháng báo VNNS.

	3			1			9
6			2		5		1
		1		3	4	7	
	8			2			
1							5
				5		4	
	1	2	9		6		
4		7			5		8
9			8				1

ĐỌC VÀ ỦNG HỘ BÁO VIỆT NAM NGUYỆT SAN

**30€
1 năm**

Địa chỉ liên lạc

Tòa Soạn báo Việt Nam Nguyệt San
Van Der Hagenstraat 711- 6717DK –Ede

E-Mail: vietbaohoalan@yahoo.com

Tel: +31 (0)318-640625

IBAN: NL 16 INGB 0001 5086 64 t.n.v. AVVN

Lưu ý: Số ca nhiễm và tử vong tuy có giảm mạnh nhưng lệnh giãn cách vẫn còn hiệu lực.

Hiện nay tại Hòa Lan chúng ta việc đi lại và tụ họp vẫn còn giới hạn và khoảng cách vẫn giữ 1,5 mét.

Vì sức khỏe cho chính mình và cho cộng đồng, quý đồng hương chúng ta nên quan tâm và thực hiện tốt

Truyền Thông Xã Hội Dân Sự

Lts. Trong số này VNNS xin hân hạnh giới thiệu đến quý độc giả bài viết đang được lan truyền rộng rãi trên các diễn đàn xã hội dân sự của facebooker Thanh Hieu Bui từ Berlin (Đức Quốc). Kính mời quý độc giả theo dõi sau đây:

* * *

Đồng Tâm, tội ác của Nguyễn Phú Trọng.

Nếu như Trần Đại Quang còn sống và giữ chức chủ tịch nước, có lẽ vụ thảm án Đồng Tâm chưa chắc đã xảy ra. Bởi huy động từng ấy quân lính và vũ khí trong thời điểm đất nước không có chiến tranh, chắc chắn phải có sự đồng ý của tổng tư lệnh các lực lượng vũ trang.

Năm 2012 tôi là người trực tiếp chứng kiến việc cưỡng chế đất ở Văn Giang, cũng hàng ngàn cảnh sát tập kết trong đêm. Nhưng đến sáng họ mới triển khai bảo vệ khu đất cần cưỡng chế, người dân Văn Giang ném bom xăng, gạch đá vào lực lượng cảnh sát cơ động. Bên cảnh sát cơ động dùng khiên đỡ và lựu đạn khói ném lại. Có hai nhà báo

của VOV có mặt giữa xung đột để quay phim, họ bị cảnh sát địa phương (không phải cảnh sát cơ động) đánh đập ngay tại hiện trường.

Bữa đó cảnh sát cơ động chỉ đứng chặn đường ra khu đất từ ngoài làng, họ không tiến quân vào trong làng, dù họ có bị tấn công bằng gạch đá và bom xăng. Chắc chắn họ thực hiện đúng mệnh lệnh được phổ biến là ngăn người dân không cho họ ra khu đất cưỡng chế, cho nên dù bị tấn công, họ chỉ dừng lại ở ranh giới nhiệm vụ họ được giao.

Vụ Đồng Tâm như công an nói là lập chốt ngăn chặn người dân, bị tấn công nên họ truy đuổi đến tận nhà ông Kinh và đột nhập vào dẫn đến chết 3 chiến sĩ.

Thử hỏi trong đêm tối, làm sao họ xác định được ai là người đã ném đá vào chốt chặn. Không có nói đến quá trình truy đuổi kẻ ném đá từ chốt chặn cách làng 3 km cả. Một quãng đường rất dài để truy đuổi bằng chân, hàng ngàn cảnh sát giăng vây không đuổi được mấy ông già sao. Và khi truy đuổi ai thấy những người ném đá chạy vào nhà ông Kinh mà phải đột nhập vào bắt.

Cứ đặt câu hỏi:

- 1- có chuyện người dân Đồng Tâm nửa đêm ra khỏi làng, để ném đá vào chốt chặn cách làng 3 km không?
- 2- Có miêu tả quá trình truy đuổi quãng đường đó hay không?
- 3- Có bằng chứng những kẻ ném đá đó chạy vào nhà ông Kinh hay không?
- 4- Ai là người ra lệnh truy đuổi.
- 5- Ai là người ra lệnh tấn công vào nhà ông Kinh.

Đất nước này có hàng triệu lính vũ trang, có hàng chục triệu người đã tham gia lực lượng vũ trang chuyên nghiệp hay nghĩa vụ. Ai cũng hiểu một điều là khi tham gia tác chiến đều có phương án nêu rõ nhiệm vụ mà mình tham gia. Anh có nhiệm vụ lập chốt ngăn dân thì thế nào đi nữa anh phải ở cái chốt đấy đến khi có mệnh lệnh khác. Không thể đơn vị anh lập chốt, rồi có gì kích động, cả đơn vị rùng rùng chạy đuổi truy kích chỉ vì dân ném đá vào chốt của đơn vị anh. Rồi lại có chuyện bao vây, đột kích, tấn công nhà dân trong đêm nữa.

Một đám đông cuồng tín chế độ gào rằng những kẻ khủng bố như ông Kinh phải bị tấn công như thế? Xin hỏi trước đó đã có bằng chứng của công an, kết luận điều tra nào của công an gửi VKS là nhóm ông Kinh là khủng bố chưa? Nếu có thì phương án bắt giữ có được lập ra không?

Hay là tấn công vào bị thương vong thì lấy đó ra làm bằng chứng nhóm ông Kinh là khủng bố?

[Typ hier]

PHÂN ƯU

Nhận được tin buồn : ông **HỒNG NGỌC HOÀ**,
pháp danh **PHỔ BÌNH**
Sinh năm Đinh Sửu 1937, Long Hải- Phước Tuy Việt Nam

- Cựu SVSQ khoá 16 trường VBQG VN
- Cựu Thiếu Tá phó phòng tác chiến điện tử trường truyền tin Vũng Tàu
- Cựu thuyền nhân tàu 1418 Hồng Kông
- Được tàu Nedlloyd Dejima vớt ngày 3-7-1981 và đến định cư Hoà Lan 7-01-1982

Đã từ trần ngày 17-08-2020 tại California - Hoa Kỳ

Chúng tôi chân thành chia buồn cùng cháu Hồng Ngọc Minh Nguyệt và gia quyến . Nguyên cầu hương linh Phật Tử Phổ Bình vãng sanh miền cực lạc.

Gia Đình QCCVNCH - Hoà Lan
Thuyền nhân tàu 1418 HỒNG KÔNG

PHÂN ƯU

Nhận được tin buồn nhạc mẫu của Ông Nguyễn Quang Kế (Chủ tịch Cộng Đồng VNTNCS/HL)
Bà : Trần Thị Mai, pháp danh Diệu Hoa.

Sinh năm 1947, từ trần lúc 11g 05' ngày 11/9/2020 (nhằm ngày 24/7 năm Canh Tý)
Tại Sài Gòn – Việt Nam – Hưởng thọ 74 tuổi.

Chúng tôi Hội Gia Đình Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hòa / Hòa Lan
Thành kính phân ưu cùng tang gia và cầu cho hương hồn bà **Trần Thị Mai** sớm được siêu thoát
về miền cực lạc.

HỘI GIA ĐÌNH QCCVNCH/HL

PHÂN ƯU

Nhận được hung tin nhạc mẫu của ông chủ tịch cộng đồng, Nguyễn Quang Kế vừa tạ thế tại Việt Nam.

Cụ bà Trần Thị Mai, pháp danh Diệu Hoa sinh năm 1947 đã từ trần vào lúc 11:05' ngày 11-09-2020 tại Sài Gòn - Việt Nam nhằm ngày 24-07 năm Canh Tý, hưởng thọ 74 tuổi.

Thành kính phân ưu cùng gia đình ông Nguyễn Quang Kế và toàn thể tang quyến.
Nguyện cầu cho cụ bà sớm tiêu điều miền Phật cảnh.

Đoàn thể:

- Ban Chấp Hành Cộng đồng VNTNCS/HL
- Ban Biên Tập VNNS
- Giáo Xứ Nữ Vương Các Thánh Tử Đạo Việt Nam tại Hòa Lan
- Ban Điều Hành Giáo Khu Ede
- Đảng Bộ Việt Tân tại Hòa Lan
- Nhóm Cái Đình

Cá nhân, bằng hữu:

• Ms . Huỳnh Văn Công	• Lm. Nguyễn Đức Minh
• G/đ. Ngô Thụy Chương	• G/đ. Trần Quốc Hiền
• G/đ. Nguyễn Hữu Phước	• G/đ. Lê Thanh Sơn
• G/đ. Trương thị Bạch Tuyết	• G/đ. Ngô Trúc Lâm
• G/đ. Đinh Ngọc Hiền	• G/đ. Nguyễn Quyết Thắng
• G/đ. Lê Quang Kế	• G/đ. T.V.Thái Tạ (Hoài Tâm Niệm)
• G/đ. Trần Quốc Sủng	• G/đ. Miên Thụy
• G/đ. Trần Văn Thắng	• G/đ. Cao Đình Khanh
• G/đ. Nguyễn Thanh Linh	• G/đ. Nguyễn Đắc Trung
• G/đ. Anh Hồng Quốc Lộc	• G/đ. Võ Hồng Vâng
• G/đ. Nguyễn Thị Cẩm Vân	• G/đ. Đặng An
• G/đ. Nguyễn Hồng Sơn	• G/đ. Trần Tiến Xuân
• G/đ. Trần Văn Vinh	• G/đ. Đinh Quyết
• G/đ. Nguyễn Minh Anh	• G/đ. Chị Ngọc
• G/đ. Bùi Đức Hoạt	• G/đ. Nguyễn Văn Đáo
• G/đ. Nguyễn Hoàn Nguyên	
• G/đ. Anh chị Tuyết - Tiến	
• G/đ. Khai Trần	

Gia Đình Quân Cán Chính VNCH Hoà Lan
IBAN NL 20 INGB 0004861397 - FVVN. Denbosch

Kính quý ân nhân , quý niên trưởng cùng chiến hữu ,

Thật là một niềm khích lệ to lớn cho anh em BCH trong công tác mang thương yêu chia sẻ cùng anh em TPBVNCH đang khốn khó ở quê nhà, thư kêu gọi chỉ gửi đến quý ân nhân mà chúng tôi có được địa chỉ và được đáp lại bằng sự hưởng ứng đầy ấp ân tình ... song song tình nghĩa đó chúng tôi cũng nhận được sự hưởng ứng của các anh chị, các em cháu mặc dù không nhận được thư mà chỉ nghe tin qua trung gian bạn bè, thân hữu "Cao quý thay tình nghĩa quân dân !"

Cho đến hôm nay 16-09-2020 chúng tôi nhận được sự yểm trợ như sau :

Ô.bà Võ hồng Vân 250€ , Thảo Nga 200€, NT Lê quang Kế 100€, NT Trương Hải 50€ , c/h Nguyễn minh Anh 300€ ,bà Trần thị Kỳ 100€ , cháu Mơ 100€, Đô Hường 100€, Đáp&Luôn 50€, Đốc & Trưng 50€, Nhị& Nuồng 100€ , c/h Nguyễn văn Châu 200€ , ô.bà Thông Đẹp 100€ , ô.bà Nguyễn văn Xứng 2000€ , chị Ba Kim Loan 50€ , c/h Dũng Cảnh 50€ , anh chị Nhật Hoa 100€

Chúng tôi sẽ đăng cảm ơn tiếp vào số báo sau khi cập nhật tiền vào bank của hội mặc dù chúng tôi đã nhận được thông tin của nhiều ân nhân báo sẽ chuyển phần yểm trợ vào số trương mục của hội .

Qua sự kiện này chúng tôi cảm thấy ấm lòng và không đơn lẻ trong công tác giúp đỡ anh em TPB mà quanh chúng tôi còn nhiều tấm lòng bác ái, những con tim rung động từng nhịp theo từng nỗi khổ của anh em ...

Tuy cơn dịch Vũ Hán chưa qua nhưng với những tấm lòng đã và sẽ trang trải hy vọng anh em TPBVNCH trong mùa Giáng Sinh và Tết Nguyên Đán sắp đến sẽ có được bữa cơm đủ no, chiếc áo lành lặn trong những ngày lễ thiêng liêng ...

Thay mặt anh em TPB chúng tôi xin tri ân quý vị đã chia sẻ phần nào nỗi khốn khó của anh em vốn chịu nhiều bất hạnh .

Trân trọng ,

BCH GĐQCCVNCH- Hoà Lan

@@

Danh sách độc giả đóng tiền báo từ 5/7/2020 đến ngày 30/8/2020

T/T	Ngày trả tiền	Tên độc giả	số độc giả	số tiền	Ghi chú
01	5/7/2020	TNA Nguyen	29	30	
02	30/7/2020	TN Tran	754	30	
03	2/8/2020	Van Huong Nguyen	857	30	
04	18/8/2020	M.A.Ho	244	30	
05	28/8/2020	HT Le -TH Le Nguyen	851	30	
06	1/9/2020	Tran Van Thắng	306	90	3 năm báo
		Nguyen Van Mến		30	Độc giả mới (A. Thắng tặng)

[Typ hier]

Lá thư tòa soạn

Kính thưa quý ACE Cộng tác viên và quý độc giả kính mến,

Việt Nam Nguyệt San số báo 315 cũng là số báo cuối mà Ban Quản Trị tòa soạn phải ngỡ lời chào tạm biệt đến quý độc giả xa gần đã đồng hành cùng chúng tôi, cổ vũ và ủng hộ cho tập san trang nhà của Cộng Đồng chúng ta trong thời gian qua.

Ngày 6/9/2020 vừa qua tại Nieuwegein Ủy Ban Bầu Cử đã thành công trong việc vận động các ứng cử viên và buổi họp bầu BCH đã được tổ chức thành công tốt đẹp.

Theo nội qui sinh hoạt của Ban Quản Trị tập san cũng sẽ có sự đổi thay về nhân sự sau 3 năm của một nhiệm kỳ để tiếp tục công việc Cộng Đồng nói chung và tập san Nguyệt Nam Nguyệt San nói riêng.

Và như vậy số báo VNNS 316 với chủ đề "Tình Bạn" phát hành vào tháng 10 / 2020 sẽ là giai đoạn chuyển tiếp với tân ban trị sự tòa soạn, chúng tôi hy vọng rằng quý ACE cộng tác viên và quý độc giả sẽ tiếp tục ủng hộ và đồng hành cùng VNNS.

Một lần nữa thay mặt Tòa soạn xin chân thành cảm ơn quý anh chị em cộng tác viên đã đóng góp bài theo các chủ đề "Quan điểm, Thời sự, Bình luận, xã luận, Phiếm luận, tin tức, Tin Hòa Lan, Truyện dịch, Truyện ngắn, Xã hội dân sự, thơ, vui cười, Đố vui, Nhạc, Sức khỏe và tham quan du lịch cùng góc bạn trẻ. Và hơn hết là quý độc giả đã đồng hành ủng hộ nuôi sống cho tờ báo tồn tại mãi cho đến ngày hôm nay, đây là điều đáng tự hào cho Cộng Đồng chúng ta còn duy trì được nét văn hóa báo giấy trong sinh hoạt tại Cộng Đồng ở hải ngoại.

Kính thưa quý đồng hương, thời gian là thước đo từ kết quả công việc đã làm được, với ngân ắ thời gian không dài cũng chẳng ngắn để Ban Quản Trị chịu trách nhiệm về công việc của mình, ở đây là Tập San Việt Nam Nguyệt San về việc: Thời gian phát hành, nội dung, hình thức và kỹ thuật layout của tờ báo, tuy chúng tôi đã cố gắng để chu toàn, song chắc chắn rằng cũng đã có những thiếu sót và kính mong quý độc giả thông cảm, thứ tha.

T/m Ban quản trị Việt Nam Nguyệt San, xin kính chúc quý ACE cộng tác viên, quý độc giả cùng quý quyền nhiều sức khỏe, bình an và hạnh phúc.

Trân trọng cảm ơn và kính chào
T/m Ban Quản Trị VNNS

Nguyễn Quang Kế
Chủ nhiệm kiêm Chủ bút

[Typ hier]

Vang Danh Lạc Hồng

Nguyễn Quyết Thắng

$\text{♩} = 100$

Quê hương muôn đời tràn đầy biết bao nguy nan. Vươn nhanh bàn
 chân người người bước trên lửa than. Nhưng nay dân Việt này sao vẫn luôn cơ
 hàn. Cha ông xây dựng miệt mài biết bao kiên hùng. Qua bao ngàn
 năm nhục nhằn vẫn chưa hề tan. Non sông đang chờ đợi muôn trái tim hòa
 vang. Con tim sức sôi lên xây vững tin trong hồn người. Mang theo lòng
 thương yêu ta bước trên khắp nẻo đường. Đòi lại đất trời biển rộng của thời xa
 xưa. Ta mong cùng nhau góp tay lập lại quê hương. Dựng lại quê
 hương Việt Nam này vốn máu hùng. Ta noi theo người tạo ra chiến công huy
 hoàng. Ngàn người lập nên người sau tiếp tay dựng thêm. Nhân danh ta
 là người con mến yêu giống nòi. Nhân danh thân mẹ Việt kêu chúng ta vùng
 lên. Nhân danh con Lạc Hồng ta thề giữ đất Mẹ.

TRI ÂN**CẢM TẠ**

Mẹ của chúng tôi: Bà Trần Thị Mai (Pháp danh Diệu Hoa)
 Sinh năm 1947 - Từ trần lúc 11g05' ngày 11/9/2020 tại Sài Gòn
 Việt Nam, nhằm ngày 24/7/Canh Tý, Hưởng thọ 74 tuổi.

*Gia đình chúng tôi xin chân thành cảm tạ: Hòa Thượng Thích Minh Giác -Chùa Vạn Hạnh/HL,
 Lm Phạm Đình Hiện và BMV giáo Xứ NVCTTĐVN/HL Ban điều hành Giáo Khu Ede,
 Hội Gia Đình Quân Cán Chính VNCH/HL*

*Lm Tạ Kim Thanh Bình, Lm Trần Xuân Sang, Lm Nguyễn Thanh Tuấn,
 Lm Nguyễn Duy Tân, Lm Xuân Đường, cùng Quý tổ chức, Hội đoàn, và cá nhân: Quý Thầy Cô,
 Quý cô chú bác, anh chị em bạn hữu, chiến hữu xa gần quan tâm
 bằng nhiều cách trực tiếp hay gián tiếp, trên 600 điện thư đã gửi từ các
 quốc gia: Mỹ, Canada, Úc, Thụy Sĩ, Na Uy, Đan Mạch, Phần Lan,
 Thụy Điển, Đức, Pháp, Bỉ, Tiệp, Việt Nam và Hòa Lan đến phân ưu cùng gia đình
 chúng tôi, cũng như hiệp lời cầu nguyện cho Mẹ chúng tôi được yên nghỉ nơi vĩnh cửu.*

Bằng lòng chân thành xin ơn trên phù hộ cho quý vị và gia đình luôn bình an.

Trưởng nữ: Nguyễn Thị Mai Quyên, chồng và hai con

Danny Huy Quang Nguyen

Kelline Quyên Nguyen

Nguyễn Quang Kế

Gia đình tạ lỗi danh sách gửi phân ưu sau ngày 16/9/2020